

Yaşanmış
Hayat Hikayeleri
1

Yaşanmış Hayat Hikayeleri 1

İstanbul Darülaceze Müdürlüğü

Yaşanmış Hayat Hikayeleri 1

Yayın Danışmanı
Reşit TAŞKIN

Yayın Koordinatörü
Tuba Bayram
Hüseyin SÜER

Yayın Editörü
Murat GÜNEŞ
Zeynep HORASAN
Mehmet ERYİĞİT

Fotoğraflar
Taşkın MİŞE
Murat OĞUZ
Hüseyin AKTAŞ

Grafik Tasarım
Tolga KUTLU

Baskıya Hazırlık
Büşra SAĞLAM

Baskı-Cilt
İBB Basın Yayın Müdürlüğü Basımevi

Yaşanmış Hayat Hikayeleri 1
İstanbul 2017

İstanbul Darülaceze Müdürlüğü
Kayışdağı Caddesi No:211 Ataşehir İstanbul
www.ibb.istanbul / 0216 528 84 00

Yaşanmış Hayat Hikayeleri 1 yayınının bütün hakları saklıdır.
İstanbul Büyükşehir Belediyesinin yazılı izni olmadan alıntı yapılamaz ve çoğaltılamaz.

*İnsan yaşamı boyunca çeşitli evrelerden geçerek yaşlılık dönemine ulaşır.
Yaşlılık dönemi insan hayatındaki evrelerin en önemlisi ve en özeli.
Çünkü bu dönem bireyin bilgi ve tecrübe kazandığı bilgelik dönemidir.*

*Ömrünün büyük bir kısmını ülkesine, topluma ve ailesine hizmete adanmış olan
yaşlılarımız için devletimiz tüm imkanlarını sunmaktadır. İstanbul Büyükşehir
Belediyesi olarak bizler de, sosyal belediyeciliğin tezahürü ile artan yaşlı
nüfusun problemlerini çözme konusunda üzerimize düşen sorumluluğun
bilinciyle hareket ediyoruz. Bu kapsamda İstanbul Darülaceze Müdürlüğü
bünyesinde bakacak kimsesi olmayan yaşlılarımızın yaşamlarına sağlıklı ve
huzurlu bir şekilde devam etmelerini sağlıyoruz.*

*Milletimizin hafızası olan yaşlılarımız; geçmiş ile gelecek arasında köprü kuran
örfümüzü, adetimizi, değerlerimizi gelecek kuşaklara aktarmamıza vesile olan
en önemli değerlerimizdir.*

*Hem toplumda farkındalık oluşturmak hem de yaşlı bireylerimizin hayat
tecrübelerini sizlerle paylaşmak amacıyla hazırladığımız bu kitapta
Darülacezeli sakinlerimizin yaşamış hayat hikayeleri ile beraber
kendinizden de bir şeyler bulacaksınız.*

*Bu vesile ile Darülaceze’de yaşamını sürdüren sakinlerimizle görüşerek
derlediğimiz çalışmanın hazırlanmasında emeği geçenlere teşekkür ediyorum.*

Mevlüt UYSAL
İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı

Ahmet Metin GÜNEY

On birinci Cumhurbaşkanı Sayın Abdullah Gül ile üniversite yıllarında arkadaş olan mezun olduktan sonra meslek hayatına atılıp yurt içi ve yurt dışında sayısız şantiyelerde başarılı işlere imza atan, emeklilikten sonra geçirdiği trafik kazasıyla hayatı tamamıyla değişen başarılarla dolu bir yaşamın öyküsü...

Babam, Üsküdar'a Kaymakam Olunca Üsküdar Paşakapısı'na Taşındık

1952 Bayburt doğumluyum. Babam kaymakam, annem öğretmendi. İki erkek bir kız, üç kardeşlik. Üç yaşındayken babamın memuriyeti dolayısıyla İstanbul'a, Üsküdar Paşakapısı'na taşındık. Rahmetli babam Üsküdar Kaymakamı idi. Çocukluğum ve ilk gençlik yıllarım lise çağına kadar Üsküdar'da geçti. Lise bittikten sonra Kadıköy'e taşındık. Annem babam peş peşe vefat etti. Ağabeyim Üsküdar İlçe Milli Eğitim Müdürü idi, o da vefat etti. Hayatta kalan Antalya'da yaşayan bir ablam var. İstanbul Üniversitesi İktisat Bölümü mezunuyum. Sayın Abdullah Gül ile aynı dönemin öğrencisiyiz. Sayın Gül benden küçüktür ama kendisi o yıllarda Türk Talebe Birliği Başkanı idi. Kendisiyle Üsküdar Yüksek Öğrenim Derneği'nde çok sık görüşürdük. Bizim öğrenciliğimizde sağ sol olayları çok olurdu. Fakültede kargaşadan ve çatışmalardan huzur bulamazdık. Her gün bir olay olurdu. Abdullah Bey ise ağırbaşlı kişiliği ve ılımlı mizacı ile etrafı çok güzel idare ederdi. Üniversitelerin karışık olduğu bir dönemde mezun oldum. Ardından askerliğimi yedek subay olarak yaptım.

İnşaat Sektöründe İşe Başladım

Özel bir inşaat şirketinde işe başladım. Yirmi altı yıl boyunca bu şirkette çalıştım, kademe kademe yükseldim.

Sayın Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan Bey'in İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı olduğu dönemde yapımı süren Darülaceze'nin proje toplantısına şirketim adına bilirkişi olarak çağırıldım. Hiç tahmin eder miydim, bir gün bu kuruma yani Darülaceze'ye geleceğimi?

Libya, Almanya, İsviçre Şantiyelerinde Müdürlük Yaptım

Vatani görevimi yedek subay olarak tamamladıktan bir yıl sonra evlendim. Eşim İngilizce öğretmeniydi. Çocuğumuz olmadı. İş nedeniyle yurt içi ve yurt dışına seyahatlere çıkmam icap ediyordu. İş seyahatleri ve araya giren kıskançlıklar neticesinde dört yıl evli kalabildik, karşılıklı anlaşarak ayrıldık. Ayrıldıktan sonra işim gereği yurt dışı seyahatlerim sebebiyle evlilik hiç kısmet olmadı. Yedi-sekiz yıl yurt dışında kaldım. Libya'ya, İsviçre'ye ve Almanya'ya gittim. Bu ülkelerde şantiye müdürlüğü yaptım. Başarılı ve uzun soluklu bir çalışma hayatının ardından müdür yardımcılığı mevkiinde emekli oldum.

Hayatımı Değiştiren Kaza... Felçten İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin Uyguladığı Robot Tedavisiyle Kurtuldum

Emekli olduktan beş yıl sonra hayatımı değiştiren kazayı yaptım. Emekli olmuştum; ama boş duramıyordum ve tekrardan çalışmaya başladım. Edirne'de bir müşteriye ziyarete gitmiştim. Dönüşte, tesadüf savcı arkadaşım ile karşılaştım. Bir yerde oturup beraber yemek yedik. Beni Düzce'ye davet etmişti. Güzel bir günün üzerine İstanbul'a dönüşte E-6'yı değil de E-5'i kullandım. Çorlu Askeri Hava Alanı'nın orada yeşil ışıktaki önüme kamyon geçti ve o talihsiz kaza oldu. Boyun kemiklerimde ve omurilikte kırıklar oluştu. Kol ve ayaklarıma felç indi. Değişik hastanelerde bir yıl boyunca fizyoterapi ve rehabilitasyon tedavisi gördüm. Tesadüfen Büyükşehir Belediyesi'nin Rehabilitasyon Merkezi ve Bakımevi olduğunu öğrendim. O zaman Türkiye'de bulunmayan, büyük zahmetlerle İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin getirdiği robotla tedavi ünitesinde tedavi oldum. Sekiz senedir terapi yaptırıyorum. Sol ve sağ ayağımı kurtardım. Kollarımı hareket ettirmeye başladım. Artık kendi kendime yemek yemeye de başlayacağım inşallah. Allah'ın izniyle yakında onu da başaracağım.

Darülaceze'de Çok Personel Değişti; Ama Buradaki Aile Ortamı Hiç Değişmedi

Yedi buçuk senedir akülü araba kullanıyorum. Almış olduğum tedavi desteği ve buradaki güçlü bakım sayesinde sosyal hayata karışmaya başladım. Zaman zaman marketlerden alışveriş yapmaya gidiyorum. Kendi kendime yakınımızdaki alışveriş merkezlerine gidebiliyorum. Arkadaşlarımdan çoğu emekli oldu ve beni ziyarete geliyorlar.

Bazı dostlarımla her ne kadar kaybetmiş olsam da dostlarla görüşmek beni çok sevindiriyor. Vefat eden dostlarıma Allah rahmet etsin. Darülaceze'de sekiz yıl içinde çok personel değişti ama onlarla birlikte çok güzel bir hayata sahip oldum ve burada bir aile olduk.

Gençlere Önerim; “Yolunuza Aileden Aldığınız Terbiye ile Öz Benliğinizi Yitirmeden Devam Edin”

Bir ömüre pek çok başarı ve pek çok mutluluk sığdırdım. Gençlere tavsiyem; “Yollarına öz benliklerini yitirmeden ailelerinden aldığı terbiye ile devam etsinler. Saygı, sevgi hoşgörü en büyük tavsiyem.

Ali AVCI

Küçük yaşlarda evden ayrılmak zorunda kalan, çalışkan ve üretken olmasına rağmen hayatına yön verecek iyi bir rehberin eksikliğini her daim hisseden, imamlıktan çobanlığa, inşaat işçiliğinden çorbacılığa hep mücadeleyle geçen bir ömrün hikayesi...

Daha On Üç Yaşında İken Sinop'un Bir Köyünde İmamlığa Başladım

1947 yılında aslen Sinop'a bağlı ama Samsun'a daha yakın olan Kaplangı köyünde doğmuşum. Babam ilkokulu bitirdikten sonra bana din eğitimi aldırarak, on üç yaşında köyümüze yakın olan Vezirköprü'nün bir köyüne imam olarak çalışmaya gönderdi. Yıllık 300 lira gibi bir paraya yatılı olarak orada kalacak ve oradaki camide imamlık yapacaktım. Köylüler Türkmen idi ve okuma yazmayı bilmiyorlardı. Babama "ben imamlık yapamam daha din eğitimim tamamlanmadı" desem de, rahmetli babam: "Ali, sen ezan okumasını, Kur'an okumasını, namaz kıldırmasını biliyorsun, orada kitaplarını okursun, eğitimini tamamlarsın" dedi.

Babam ne dediyse yapmak zorundaydım. Ben, o köye giderek imamlığa başladım. Zaten cami filan da yoktu. Bir ev vermişlerdi. Bir odasını cami olarak kullanıyorduk. Cuma namazlarına da başka köye gidiyorduk. Köyde en fazla beş ay imamlık yapabildim. Bu beş aylık süreçte ne imamlığa ne de çocukluğa yakışan şeyler yapmıştım. On üç yaşındaydım ve daha çocuktum. İmamlığı bıraktım. Aynı köyde çobanlığa başladım. Babam imamlık yapmadığımı öğrenmiş bana haber göndermişti fakat ben bunu umursamamıştım. Babam eve gelmediğimi görünce evden koptuğumu anlamış.

Babamın Öğütlerinin Hep Tersini Yaptım

Babam bir gün çobanlık yaptığım köye beni aramak için çıkıp gelmiş. Babamdan korkuyordum. Gitsem dayak yiyeceğimi biliyordum, yaşım da ilerlemişti. Kendimce yanlış olduğunu düşündüğümünden karşılık da verebilirdim. O günkü karşılaşmamızda babam: “Sen benden daha iyisini biliyorsun”, diyerek benim yanımdan ayrılmıştı. ‘Aslında ne halin varsa gör’, demişti. Babam dönmeyeceğimi anlamış ve son karşılaşmamızda yine de şu öğütleri vasiyet olarak vermişti: İlk öğüdü; “İçki içmeyeceksin”. İkinci öğüdü; “Kumar oynamayacaksın”. Üçüncü öğüdü; “Ben öldükten sonra evimize gelip burada yaşayarak bizim ocağımızı tütüreceksin”, olmuştu. Maalesef ben hayatımda bunların hepsinin tersini yaptım.

Askerden Sonra Maltepe’deki Dikiş Makinası Fabrikasında Çalışmak Üzere İstanbul’a Geldim

Askere gidinceye kadar çobanlıkla uğraştım. 1962 yılında askere gittim. Önce Sivas’a oradan Muş’taki birliğe geçtim. Yirmi dört ay askerlik yaptım. Askerden sonra iki yıl köyde kaldım. O zaman çeltik ekiyorduk, bir şekilde geçiniyorduk, idare ediyorduk. Köyde hayat zorlaşmaya başlamıştı. Ben de ‘İstanbul’a gitmeyi’, iyiden iyiye düşünmeye başlamıştım. 1966 yılında İstanbul’a gelmeye karar verdim. İstanbul’a tanidik olmadan gelmek neredeyse imkansızdı. Köyden bir akrabamız, Maltepe’deki dikiş makinesi fabrikasında çalışıyormuş. Elime bir pusula yazıp verdiler. Doğru onun çalıştığı fabrikaya gidecektim. Zaten başka da yapacak bir şey yoktu. Boyabat’tan otobüse binerek İstanbul’a geldim. Sora sora Kartal’ı buldum. Kartal’da bir kahveye girdim. Adresi soruyorum, bilen yok. Fabrikayı soruyorum, bilen yok. En son kahvenin sahibi geldi ve adrese bakınca, beni dışarı çıkardı. Ardından fabrikanın bacasını gösterdi.

O kadar kişinin arasında, o kadar yakın bir yeri bilen yoktu. Fabrikaya ulaşıp tanıdığım buldum. Pusulayı verdim. İş çıkışı buluşup kahvede konuştuk. O yıllarda İstanbul’da bizim köyden çalışan beş kişi vardı. Israrla beni onların yanına götürmesini istedim. Bu vakitte gidemeyiz dese de, köylülerimin yanına gitmeden gönlüm razı olmadı. Köylülerimin yanına gidince, akrabaya dedim ki: “Sen bana bir iyilik yapacak mısın?” O da “yapacağım”, dedi. Bunun üzerine ben de; “O zaman beni burada bırak git. Ben burada kalayım, seni sonra bulurum”, dedim. Benim ısrarım üzerine beni orada bıraktı.

Fabrika İşçiliği İçin Geldiğim İstanbul'da; İnşaatlar, Çorbacılar, Kahvehaneler...

Benim inşaatçılık hayatım bu şekilde başladı. O yıllarda makineleşmeye geçilmemişti. İnşaatlarda her şey insan gücüyle yapılıyordu. Birkaç yıl inşaat işinde çalıştım; fakat ağır gelmeye başlamıştı. Bunun üzerine ben de başka iş arayışına girmiştım. Gaziosmanpaşa'da işkembe salonunda çalışan bir köylümüz vardı. Beni yanına aldı. Ben de işkembe salonunda çalışmaya başladım. Garsonlukla bu işe adımımı attım. İşkembeciler gece gündüz açıktı. Gaziosmanpaşa'dan sonra Aksaray'da bir işkembe-ciye başladım. Akşam beşten sabah beşe kadar çalışıyordum. Çoğu zaman da uyumazdım. Kahvede okey başında vakit geçirir, oradan da işe giderdim. Hayatım başkalaşmış, kendi ifademle yoldan çıkmıştım.

Bana Ne Yol Gösteren Oldu, Ne de Böyle Yap Diyen.

Yıl 1974 olmuştu. Ben de kırk yaşına gelmişim. Bana ne yol gösteren oldu, ne böyle yap diyen oldu. Diyen de ben duymadım belki! Kendi bildiğim gibi yaşadım, evlenmedim.

İşkembe salonundan sonra Sirkeci Meydanı'nda bir köftecide işe başladım. Halâ o köfteci orada durmakta. Köftecide de dikiş tutturamadım. İşkembe salonunda çalışmaya tekrardan başladım. İşkembe-cide bulaşıkçı olarak çalışan bir hanım vardı. Ben zaten belli bir yaşa gelmişim. Bu hanıma, evleneyim düşüncesiyle yaklaştım ve evlenmeye karar verdik. Resmi nikâh filan da yapmamıştık. Eski kocası ceza evinden çıkmış, peşimde geziyor, vuracağım seni diyordu. Ben zaten hayattan bezmiş-tim. Kadının eski kocası memleketine gitmiş orada da vefat etmiş. Biz resmi olarak evlenmeye karar verdik; fakat evleneceğim hanımın kimliği yoktu. Kimliğini çıkartmak için biraz uğraştım. Kimliğine ulaşınca kadının benden yirmi yaş büyük olduğunu öğrendim. Durum böyle olunca aramızdaki yaş farkı ve kadının bana yaş konusunda yalan söyle-mesi beni evlilik fikrinden uzaklaştırdı, evlilikten vazgeçtim.

Baba Ocağından, İnşaat İşçiliğine...

1982 yılında kadından da ayrılınca memlekete gitmeye karar verdim. Babamdan kalan mirastan bana düşenleri satıp, orada kahvecilik yapmaktı niyetim. Üvey kardeşlerim maalesef beni mirastan faydalandırmak istemedi. Ben de oturdum düşündüm: “Bu işle uğraşsam alacağım mal bana bakmaz, başım belaya girecek lanet olsun”, dedim. Köyden ayrıldım, Vezirköprü’ye gittim. Vezirköprü’ye gidince orada kahvede yirmi beş gün kadar çalıştım. Vezirköprü’deyken Antalya’da banker Kastelli’nin başlayıp bitiremediği bir otel inşaatında çalışmak için usta, kalfa, amele arandığını duydum. Esasında gidecek yerim de yoktu. Oradan gidecek gençlere takılıp Antalya’nın Karaöz köyüne gitmeye karar verdim. Amacım Antalya’ya kadar ücretsiz gitmek, orada bir yerde kahvecilik işi bulup çalışmaktı. Önce Ankara’ya, oradan Antalya’ya gittik. Antalya’nın Kumluca kasabasına vardıktan sonra Karaöz Köyü’ne geçtik. Kendimize göre bir oda bulduk ve oraya yerleştik. Böylece Antalya’da kahvecilik yapmaktan vazgeçip otel inşaatında işe başladım.

Sabah kalkıp temel kazmaya gidince hata yaptığımı fark ettim. Yıllardır elime kazma kürek almıyordum. İki elimde şişip su topladı.

İnşaat Şantiyelerinde Çaycılık Yaparak Mücadeleme Devam Ettim, Hayalimin Peşinden Gittim

Ertesi gün doğru mühendisin odasına gidip durumundan bahsettim ve dedim ki: “Beni hastalıklı bir koyun gibi sürünün arkasında idare mi edeceksiniz, yoksa yol paramı verip beni gönderecek misiniz?” Amacım buradan gitmekti. Sen ne yaptın bugüne kadar, deyince kahvecilik yaptığımı söyledim. Bunun üzerine bana şantiyede günde üç sefer çay yapmamı, kalan vakitte de işin başında olup oralar da durmamı söylediler. Ben rahatlamıştım. Yoksa orada kalacak durumum yoktu. Üç ay kadar orada çalıştım.

Hayalim; Kendi Kahvehanemi İşleterek Kimseye Muhtaç Olmadan Yaşayabilmektir...

İnşaat işinden ayrılıp Antalya’ya merkeze geldim. Hayalimde burada kahvehane işi bulup çalışmak vardı. Bir hafta kadar kalıp iş aradım; ama baktım, orada çalışabilmem mümkün değil. Benim orada kalmamı, yaşamamı sağlayacak parayı vermiyorlar. Antalya’da ocakçı 450 TL alırken, o yıllarda İstanbul’da bir ocakçı 1.000 TL alıyordu. Hayatımda tek amaç; kendi kahvehanemi işleterek kimseye muhtaç olmadan yaşayabilmektir. Bu da ocakçılık yaparak kazanacağım parayla olabilecekti. 1983 yılının Mart ayında Antalya maceramı sonlandırmış ve İstanbul’a dönmüştüm. Yıllarca kahvesinde çalıştığım mahalleye geri dönmüştüm. On beş gün iş

bulamadığım için ve kalacak yerim olmadığından işportacı arabasının üzerinde yattım. On beş günün sonunda eskiden çalıştığım kahvenin az aşağısında aynı sokakta başka bir kahvede işe başladım. Birkaç ay sonunda eski çalıştığım kahveden çağırdılar. Tekrar yuvaya döndüm. Eski kahvemde işe başladım.

2008 Yılında Kalp Krizi Geçirdiğimde Hayat Daha Başka Bir Seyir Aldı

2008 yılında kollarım, göğsüm ağrımaya başladı. Çalıştığım kahvenin sahibinin kayınbiraderi Gaziosmanpaşa Devlet Hastanesi'nde çalışıyordu. Onun vasıtasıyla hastaneye gittim. Zaten kahvede sigorta filan herhangi bir güvencemiz yoktu. Film çekildi, tahliller yapıldı bir sonuç alamadık. Bana bir ağrı kesici, nefes darlığı ilacı verip gönderdiler fakat benim ağrılarım ve sıkıntılarım devam ediyordu. Buradan sonuç alamayınca Eyüp Devlet Hastanesi'ne gönderdiler. Bir hafta da Eyüp Devlet Hastanesi'ne gittim geldim. Buradaki tetkiklerden sonra efor testine girmem gerektiğini söylediler. Gaziosmanpaşa'da bir hastanede efor testine girdim, yürüyecek halim yoktu. Eforda yığılıp kaldım. Hemen anjiyo yapılması gerekiyormuş, ben razı olmadım. Mahalleye dönüp durumu anlattığımda Siyami Ersek Hastanesi'nde akrabası olan bir arkadaş denk geldi. Hemen onu aradık ve ertesi günü tetkiklerden sonra Siyami Ersek Hastanesi'ne yatırdılar. Belki orada tedavi olma şansım olmasaydı, bu konuşmayı yapamıyor olabilirdik.

Üç Kalp Damarım On Yedi Saatlik Bypass Ameliyatı ile Açıldı, Talihsizliklerim Bitmedi

Siyami Ersek Hastanesi'nde anjiyo oldum. Anjiyonun sonucunda üç kalp damarımın tıkanık olduğu, bacak damarlarımın çekilmiş olduğu görüldü. Birkaç gün sonra beni Bypass için ameliyata aldılar. On yedi saat süren ameliyattan sonra yoğun bakıma alınmışım. Şükür doktorların sayesinde sağlığıma kavuştum fakat ayağımdaki damarlardan kaynaklı yürüme problemim devam ediyordu ve on ay sonra bir ameliyat daha olmam gerektiği söylendi.

On ay sonra ayağımdan ameliyat için tekrar Siyami Ersek Hastanesi'ne gittim. Bu sefer doktor incelemelerden sonra ayağımı kaybedebileceğimi, ayağımın kesilebileceğini söyledi. Doktora “bu canı veren Allah, ne olacaksa olsun” diyerek ameliyat olmaya karar verdim. İkinci ameliyattan sonra hastanede yatarken şunu düşündüm: “Acaba ayağa kalkabilecek miyim?” Bu soru günlerce beynimi tırmaladı.

***Yardımlısever İnsanımız Sayesinde
Darülaceze Müdürlüğü'ne
Yerleştirildim. Huzura, Mutluluğa
Kavuştum***

Sonunda şükür hastaneden taburcu oldum. Komşularımdan herkesten Allah razı olsun. Onların sayesinde iyileştım diyebilirim; çünkü kimsem yoktu. Yardımlısever insanlar olmasaydı, tekrar sağlığıma kavuşamazdım. Ameliyat sürecinden sonra artık ne çalışabilir durumdaydım ne de kendi başıma toparlanabilecek bir haldeydım. Mahallemizde kahveye gelip giden Gaziosmanpaşa Belediyesi'nde fotoğrafçılık yapan çocuklar vardı. Bu çocukların sayesinde böyle güzel bir kuruma gelme şansını elde ettim. Buraya kabul edildikten sonra Darülaceze'nin ne kadar özel, ne kadar güzel bir kurum olduğunu görmüş ve öğrenmiş oldum.

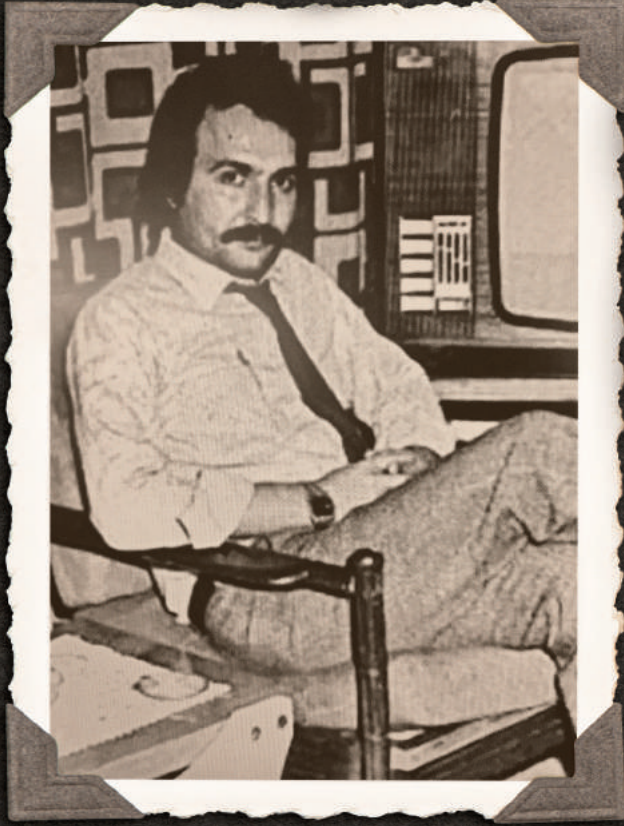

Gençlere Şu Nasihatları Veriyorum

Hayatta en önemli şey sağlık, sevgi, saygı ve ileri-yi görebilmektir. Biz ileri-yi göremedik kendim için hiçbir şey edinmedim hiç geleceğe dönük hesaplar yapmadım. Bugün ne bulduysam onu yedim ne bulduysam onu içtim ne kazandıysam onu harcadım. Yapmadığım bir şey kalmadı; ama Allah'a şükürler olsun ki bu dünyada boğulmadım. Bütün kötü alışkanlıklarımdan kurtuldum. Gençlere önerim bugün bulduğunuzu bugün harcamayın, ilerinizi düşünün, büyüklerinize saygı gösterin; çünkü sizin de çocuklarınız vardır, yoksa da olacak. Siz nasıl davranırsanız büyüklerinize, çocuklarınız da sizlerden görerek büyüklerine ve yarın da sizlere o şekilde davranacak!

Ali Nihat ÖZKAN

Sanatla iç içe büyüyen, güzelliklerle dolu yaşamını bir öfke ve kırgınlıkla terk eden, bekar odalarından kimsesiz parklara, büyük otobüs firmalarındaki işlerden Mine Koşan'la aynı sahneye, sıra dışı bir hayatın yolculuğu...

1950'de İstanbul'da dünyaya geldim. Babam müzik aletleri ticareti yaptığından dolayı bir yaşında Diyarbakır'a yerleşmişiz. Diyarbakır nüfusuna kayıtlıyım. Dört kardeşiz, iki erkek iki kız. Kardeşimin biri vefat etti.

Çocukken Sanatla İç İçe Büyüdüm ve Babama İşlerinde Yardımcı Oldum

Daha küçük yaşlarda enstrümanlara çok merakım vardı ve çocukken sık sık babamın yanına enstrümanları çalmaya giderdim. Enstrümanların içindeydin ve bağlamaya yatkınlığının olduğunu farkettim, bağlamaya merak saldım. Okul hayatımda hem bağlama çalar hem de babama yardımcı olurum. İlk orta, lise okul eğitimimi Diyarbakır'da tamamladım. O yıllarda herkes liseye gidemiyordu ve lise mezunları popülerdi, saygı görürlerdi. Üniversiteye gitmek ise çok daha büyük bir başarıydı. Türkiye'de yine o yıllarda sadece on dokuz üniversite vardı; üstelik Diyarbakır'da üniversiteyi kazanan birinin gidebileceği en yakın üniversite Adana'daydı.

Biz Sınıfı Geçmek İçin Okumuyorduk

Biz, lisede gerçek bir eğitim aldık. Şimdiki gibi değildi liselerdeki eğitim. Ortaokulda İngilizce'yi öğrendik. Liselerde Arşimet Kanunu'nu, Newton Kanunu'nu, Pascal Prensibi'ni öğrendik. Biz sınıfı geçmek için okumuyorduk, öğrenmek için okuyorduk. Aldığımız eğitim öylesine kaliteliydi ki; okul yıllarından günümüze o bilgiler zihnimde tazeliğini koruyor.

1974 Senesinde Evlendim ve Halâ Düğün Davetiyemi Saklıyorum

1972’de havacı olarak askerliğimi yaptım. Askerdeyken lisede sevdiğim kızla nişanlandım. O Diyarbakır Lisesi’ndeydi, bense Diyarbakır Ticaret Meslek Lisesi’ndeydim. Evlerimiz karşı karşıyaydı. Orada gördüm, aşık oldum.

1974 senesinde evlendik. Aynı yıl Et ve Balık Kurumu’na personel lazımdı, sınav açıldı. Ben sivil savunma uzmanı olarak işe girdim. Eşim de aynı kurumun personel kısmında işe başladı. Düğünümüzü Et Balık Kurumu’nun lokalinde yaptık. Onca yıl geçmesine rağmen halâ düğün davetiyem bende saklı durur. Eşimle ben aynı işyerinde çalışıyorduk ve huzursuzluk olmaması için başka bir yere işe girmek istedim.

1980 Yılında Sınavı Kazanarak Diyarbakır İtfaiye Müdürü Oldum

Aynı iş yerinde olmak bizim evliliğimize dokunuyordu. Beraber gidip beraber geliyorduk, evde beraberdik, iş yerinde beraberdik, gündüz beraberdik, akşam beraberdik. Bir yandan çalışıyor bir yandan farklı bir kurumda farklı bir işe başlamak istiyordum. O zamanki uğraşlarım sonuç verdi ve Diyarbakır Belediyesi’nde işe başladım. Belediyede çeşitli görevlerden çeşitli imtihanlardan sonra 1980 yılında Diyarbakır Belediyesi İtfaiye Müdürlüğü’nde yapılan kurumsal bir sınavla işe başladım. 180 itfaiyeci, 45 sağlık personeli, 23 teknik personelim vardı. Raporlarla ilgileniyor iş yeri ruhsatlarına bakıyordum. Her şey güzeldi...!

Bir Tartışma Üzerine Kapıyı Hızla Çarpıp Otellerin Bekar Odalarına Bir Yola Çıktım

1980 senesinde eşimle ailevi sürtüşmeler yaşadık gurur yaptım, eşim de gurur yaptı ve evden ayrıldım. Ortada ayrılmam için ciddi anlamda hiçbir neden yoktu. Şu an bu durumu ancak şöyle anlatabilirim: “O bana dedi ki; “Bardağın yarısı dolu.” Ben dedim ki; “Bardağın yarısı boş...” Bu bakış açısı farklılığından dolayı hayattaki en büyük hatamı yaptım: “Önce karar verdim, uyguladım ve en sonunda düşündüm.” Evden ayrıldığım günü asla unutamam. Bir tartışma sonrasında öfke selinde kapıyı çarpıp çıktım. Üzerimde sarı çeket, lacivert pantolon ve lacivert gömlek...

1980 senesinde evden ayrıldım. Her şeyi arkamda bırakarak, İstanbul’a geldim. İstanbul’da ilk geldiğim semt Kasımpaşa olmuştu. Bekar odalarında otellerde kalıyordum. Biraz birikmiş param vardı. Param bitince de günü birlik işlerde çalışıyordum. Amacım; o gün aç kalmamak açıkta kalmamaktı. Hayattan bir beklentim yoktu.

Dalından Kopmuş Bir Yaprak Gibi Savruldum. Kendi Kendimi Bile Aramadım, Arasaydım Bulurdum

Ben İstanbul'a geldiğimde iş aramadım. Arasaydım İstanbul Büyükşehir Belediyesi İtfaiye Müdürlüğü'ne giderdim. O zamanki İstanbul Büyükşehir Belediyesi İtfaiye Müdürü ile şifahen de olsa tanışıyorduk. Telefonda işle alakalı konularda bilgi alışverişinde bulunuyorduk.

İstanbul'a geldikten sonra ne annemi ne babamı ne de eşimi aradım, kimseyi o ayrılıştan sonra aramamıştım. Herkesi geride bırakıp gelmiştim. Kendi kendimi bile aramadım. Arasaydım bulurdum. Kimseye daha önce yaptığım işi, eğitimimi, adımları, geçmişimi söylemiyordum. Tek derdim vardı: O gün aç kalmamak, açıkta kalmamak...

İstanbul'a ilk geldiğim yıllarda gazete ilanlarından otobüs firmalarının personel ilanlarına başvurdum. Yolcu taşımacılığı yapan büyük firmaların yazıhanelerinde iki buçuk-üç yıl kadar güvenlik amiri olarak, lastik üretimi yapan bir firmada ise bir yıl kadar çalıştım.

Parkta Başlayan Müzik Yolculuğumu, Parklara Dönerek Bitirdim

Hafta sonu bir gün parkta dolaşırken bağlama çalan bir gence rastladım. Yanına oturup sohbet ettikten sonra, bağlama çalıp çalmadığımı sordu. Bağlama çaldığımı söyleyince ısrarla çalmamı istedi.

Ben de onun hatırını kırmayıp bağlamayı çaldım. Bunun üzerine bağlamayla tekrar buluştuk. O gencin sayesinde tekrar müziğe döndüm. "Son Durak Gazinosu"nda sahne almaya başladım. Zamanla gazino hayatından sıkıldım.

Avrupa'ya Turne Teklifi Aldım, Mine Koşan'la Aynı Sahneyi Paylaştım

Gazino deneyiminin ardından savrulmalarım devam etti. İzmir Fuarı yeni açılacaktı. Bir gruba katılarak İzmir Fuarı'nda bağlamamla sahne almaya başladım. Zamanla İzmir'den de sıkıldım ve İstanbul'a döndüm. İstanbul'da bir müddet daha müzikle uğraştım. Mine Koşan'a bile eşlik etmişliğim vardı. Sazcı arkadaşlardan yurt dışına turneye gitme teklifi geldi. "Her şeyi bırakmışsın Ali Amca gidelim", dediler. Sarhoşlara çalmak ağırımaya gidiyordu. Kendimi hesaba çektim: Ben itfaiye müdürüyken frak giydim, papyon taktım, protokollerde bulundum. Bunların en önemlisi; ailemi bağlama çalmak için mi bıraktım, diye düşününce müzik hayatıma son vererek beraber sahne aldığımız orkestra arkadaşlarına bağlamayı teslim ettim ve tekrardan parklara döndüm.

İstanbul'un Parkları; Ne Mimarlara, Ne Sanatkarlara, Ne Mühendislere Yuva Olmuştur

Parklara döndüğümde, çalıştığım zamanlarda bekar odasından tanıdığım, benim gibi hayata küsmüş bir oda arkadaşım vardı, ona Ali abi diye seslenirdim. Ali abi, benden yaşça büyüktü. Yüksek mimardı. O da kendisini benim gibi kahretmişti. Bir gün parkta otururken birden Ali abi yanımdan kalkıp koşmaya başladı. Karşıdan birileri geldi ve Ali abiyi tanıyıp, tanımadığımı sordular. Ben de; “Beraber kalıyoruz”, dedim. Bana bir kart verdiler ve bir daha Ali abi ile görüşürsek aramamı rica ettiler. Beş-altı gün sonra Ali abi geldi. Ertesi gün aradım bana verilen numarayı ve gelip Ali abiyi aldılar, gittiler. Yirmi gün sonra Ali abi arabasıyla geldi; “Beni sattın ama teşekkür ederim, iyi de yaptın”, dedi. Gel gidelim dediyse de ben bu hayatı seçmiştim ve bu şekilde hayatımı sürdürecektim. Bir nevi kendi kendimi cezalandırıyordum.

Kuşlara Atılan Ekmeklerin Hepsini Alsam Kuşlar Gelmez ve Bir Daha Ekmek Bırakan Olmazdı

Aç kalmadım mı, kaldım. Hem de çok aç kaldım, açlığı en iyi ben bilirim. Zor günlerim oldu. Balat Parkı'nda gece iki üç gibi gidip kuşlara atılan ekmekleri toplardım. Ekmeklerin hepsini almazdım, hepsini alırsam parka gelen kuşlar ekmek bulamaz. Ekmek bulamayan kuşlar ertesi gün gelmez ve kuş gelmeyince de ekmek gelmez. İşte bu şekilde zor günlerden geçtim. Hiçbir şeyden zevk almıyordum, inan yaşamak yoruyordu, nefes alıp verirken yoruluyordum. Kendimi kahretmiştim. Ölümüne yatıyordum her gece ve yatarken Allah'a dua ediyordum: “Allah'ım sabaha beni kaldırma...”

Acı olanlar gerçek oluyor, güzel olanlar yalan ...

Ömrümün Yarisında Kartal Gibi Uçtum ve Diğer Yarisında Kertenkele Gibi Süründüm. Bu Kadar Basit Hayatım

Bu hayat bu şekilde otuz üç yıl sürdü. Bir gün bir arkadaşım bana Metin Oktay Spor Tesisleri'ndeki İstanbul Büyükşehir Belediyesi Kış Hizmetleri'ni önerdi; "Abi gidelim kış zor geçiyor", dedi. Bu sayede otel, yeme, içme masrafından da kurtuluruz, diye düşündük. Bu arada tesislerde sağlık taraması yapıldığını duymuştuk. Gidelim, hem yatacak yerimiz olur hem de kendimizi kontrol ettiririz, diye düşündüm. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne başvurduk, gelip bizi aldılar. Darülaceze'den yetkililer dosyamı incelediler. Sayelerinde İstanbul Darülaceze Müdürlüğü'ne yerleştim ve Zümrüt Sitesi'nde iki yıl kadar kaldım.

Darülaceze Müdürlüğü'nde Sevgiyi, Güveni, Paylaşmayı Bulduk, Adeta Yeniden Doğduk

Darülaceze Müdürlüğü Zümrüt Sitesi'nde kaldığım sürede, Yaşam Evleri'ni duymuştum, kayıt oldum, herhangi bir hastalığımın olmaması ve uyumlu olmam dolayısıyla beni Yaşam Evleri'ne uygun gördüler.

İki yıldır Darülaceze Müdürlüğü'nün Maltepe'deki Yaşam Evi'nde kalıyorum. Yaşam Evleri bizim için mükemmel bir hizmet. Yaşadığımız tek zahmet kendi kendimize yiyeceğimizi içeceğimizi almamız oluyor. O da yemek seçimini kendimiz yapabilmemiz için. Darülaceze Müdürlüğü'nde ayrıca bize harçlık bağlanıyor. Temizlik hizmeti ve evdeki arızaların hepsini Darülaceze teknik personeli yapıyor. Şu an kolumda bir sağlık sıkıntım var. Bu sebepten şimdilik daha iyi bakılabilmek adına, Darülaceze Zümrüt Sitesi'ne geri döndüm. Buraya geldikten sonra Darülaceze'nin hizmetleri sayesinde, sosyal etkinliklere katılıyor, konserler veriyoruz. Ben bağlama çalıyorum. Bağlamamı bile bana kurum aldı. Burada çok mutluyum.

Otuz Dört Yıl Sonra Oğlumla Buluştum

Buranın sayesinde oğlumla buluştum. Dile kolay otuz dört yıl görmemişim. Yedi yaşında bıraktım, kırk bir yaşında görüştüm. Sosyal servisten bir gün beni çağırdılar; “Oğlunu bulduk görüşmek ister misin”, dediler. Görüşmek istemez miyim !!? Dünyalar benim oldu. Oğluma da söylemişler o da görüşmek istemiş.

Burada bir kafede buluşturdular beni oğlumla. Kilitlendim kaldım, üç ay üç yıl değil ki... Tam otuz dört yıl geçmişti... Eğer ki buraya gelmemiş olsaydım belki hala ailemle buluşamayacaktım. Oğlumun yaşayıp yaşamadığını bilemeyecek ve onu hiç göremeyecektim. Buranın sayesinde oğluma kavuştum. Oğlumun sayesinde eşimle de görüştüm. Eşim hiç evlenmemiş, evlilik yüzüğümüz halâ parmağında duruyor.

Ben bir hışımla kapıyı çarpıp çıktığımda yüzüğü parmağımdan çıkartıp atmıştım. Oysa o halâ evlilik yüzüğü müzü parmağında taşıyor.

Eşimden ayrı, çocuğumdan ayrı, annemden, babamdan, kardeşlerimden ayrı bir otuz dört yıl geçirdim. Eşim de böyle olacağını düşünmemiş. Kızdı gitti, akşama gelir diye düşünmüş. Maalesef... Otuz dört yıl sonra görüşeceğimiz kimin aklına gelirdi ki...?

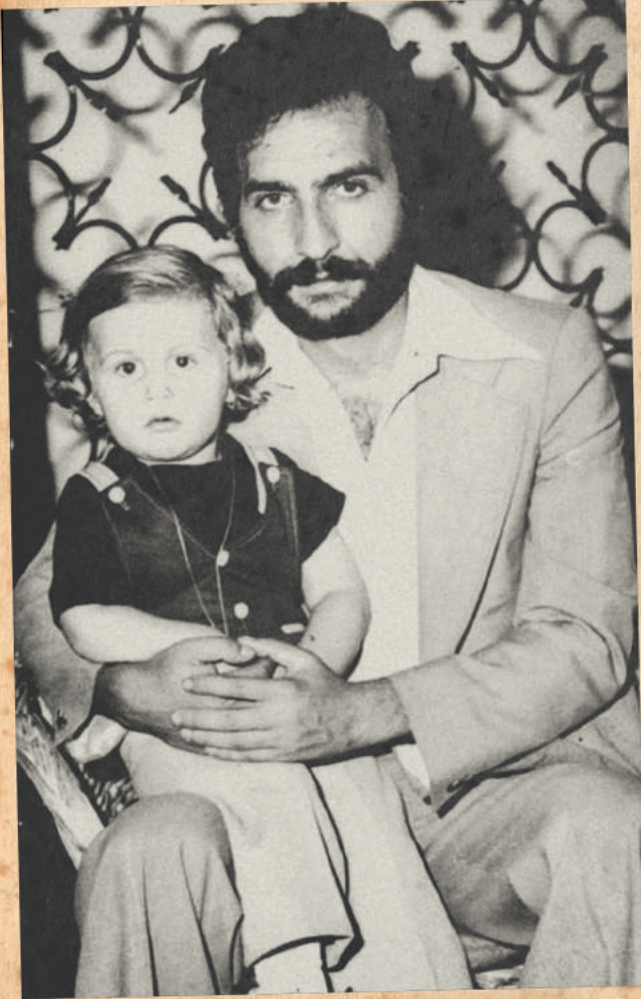
Tabi, oğlum ve eşimle bir araya geldikten sonra kardeşlerim ile de görüşme fırsatım oldu. Ablam Göztepe’de oturuyor, arada onun yanına gidiyorum.

Oğlum: “Baba Sen Yanımızda Ol Yeter”, Diyor

Oğluma soruyorum bazen: “Baba, ilkokulu bitirdim neredeydin, liseyi bitirdim neredeydin, üniversiteyi bitirdim neredeydin, torunların oldu neredeydin demeyecekmisin?” “Hayır, baba sen yanımda ol yeter”, diyor. İşte böyle güzel bir evladım var benim.

Bütün bu mutlulukların hepsi Darülaceze sayesinde gerçekleşti ve bu kuruma çok şey borçluyum. 2015 yılında kurumdaki sosyal etkinlikler çerçevesinde düzenlenen tavla turnuvasında kurumda birinci oldum, kupa aldım. Burada bizim bir müzik gurubumuz var, sakinlere konserler veriyoruz. Bunların hepsi benim için tarif edilemez bir mutluluk...

Darülacezeye Yerleştikten Sonra Tekrar Hayatta Kazanmaya Başladım

Kaybım çok ama kazancım da çok. Evden ayrıldığımdan bu kuruma girinceye kadar hep kaybım oldu; fakat bu kuruma geldikten sonra hayatta yeniden bir şeyler üretebilmek, bir şeyler başarmak beni çok mutlu ediyor. Burada her şeye yeniden başladım, tekrar kendimi buldum, hayata bağlandım ve tutundum. Kurumumuzda spor salonu, rehabilitasyon merkezi, sinema salonu, berber gibi her türlü sosyal destek imkanlarından faydalaniyoruz. Benim için bir cennet burası ve ben kendimi cennette hissediyorum.

Burada olduğum için hep dua ediyorum. Allah devletimize, devletimizi devlet yapan milletimize zeval vermesin.

Sevgili Gençler; Elinizdeki Kıymetini Bilin. Dün On Yaşındaydım Bugün Altmış Altı...

Gençlere tavsiyem önce düşünsünler sonra karar versinler, ellerindekilerin kıymetini bilsinler, hayat dediğin çooook kısa...

Dün on yaşındaydım, bugün altmış altı yaşındayım. Geçen zaman sanki altmış dakika gibi... Şunu da yapmasınlar hep yarına da bağlanmasınlar, bugün ne yapabilirim, bugüne ne sığdırabilirim diye düşünsünler.

Cavidan YILMAZ

*Eğitim hayatından çalışma hayatına,
sabır ve azimle hastalığına karşı verdiği
büyük mücadeleden, akrabalık ve arkadaşlık
ilişkilerine örnek bir hayatın öyküsü...*

Rize'nin Kalkandere köyünde doğmuşum. Hastanede doğmamışım, annem beni tek başına doğurmuş. Beş yıl yürüyememişim, doğarken kalçalarım çıkmış. Beş yıl sonra ayağa kalktığımda düşe kalka büyüdüm. Kalktıktan sonra düştükçe kırıldı elim, kolum, bacağım...

Babamla annem yürümede çektiğim güçlük ve kolay yaralanmam dolayısıyla beni okula göndermek istemedi; zaten kızları okula göndermek istemezlerdi. Sonunda babam ısrarına dayanamadı ve beni okula gönderdi. Okulda oynarken arkadaşımın biri bana çarptı. Düştüm ve kolum kırıldı. Anneme haber verdiler. Annem okula geldi, kucakladı, eve götürdü. Böylece okul hayatım bitti.

Bizim oralarda her taraf dik, yokuştur. Kar yağdığında üç ay kar kalkmaz. Böyle bir kış günü düştüm, kalçam kırıldı. Doktor yok, uzakta gidemedik. Annem uzak bir köyden yaşlı bir kırık çıkıkçı getirirdi. Buğday unu, yumurtanın beyazıyla beni tedavi etmeye çalıştı. Her ne kadar köy yerinde geleneksel kırık çıkık tedavisi bana uygulansa da ağrıdan ağlaya ağlaya uyuya kaldığım geceleri unutamam.

Çok Erken Yaşlarda Yalnızlıkla Tanıştım

Annem havalar güzel olduğunda yatağımı dışarı çıkarırdı. Annem işe gideceği zaman beni akrabalarımın çocuklarına emanet ederdi. Onlara bir tabağa fındık koyar, bunu kırın, yiyin, Cavidan'a verin, derdi. Bir nevi, benim yalnız orada yatalak kalmama razı olmaz; ama işe gitmesi gerektiği içinde mecburen beni köylük yerde akrabalarımızın çocuklarına emanet ederdi. Çocuklar annem gittikten sonra beni orada bırakır, giderlerdi. Ağlayıp dururdum orada, su veren yok, bakan yok.

Bastonla Kırk Yıl Sürecek Arkadaşlığımızın Başlangıcı...

Annem işten gelirdi, beni ağlarken bulurdu. Anne-me anlatırdım: "Anne, sen gider gitmez, beni bırak-tılar", derdim. Annem ertesi gün çocuklar yanımda dursun diye, elma verirdi, armut verirdi; ama annem gidince çocuklar da giderdi. İki yıl yatalak kaldım. Yataktan düştüm kırıldı kolum kalçam. İyi-leşemedim bir türlü. Haliya takılsam düşsem bir yerim kırılırdı. Hayatımın kırk yılında yanımdan ayıramayacağım baston benim bir parçam olmuştu.

Düşüp Bir Yerimi Kırmayayım Diye Annem Beni Omuzunda Taşırdı

Dokuz on yaşlarındayken bir yerlere giderken annem beni ağabeylerime verirdi. Onlar da beni kucaklarında taşırlar; ama anneme bu yaşta kimse kucakta taşınır mı diye sitem ederlerdi. Ana yüreği işte beni yürütmek istemezdi; çünkü takılıp düşsem bir yerim kırılırdı ve korkardı annem, beni omuzunda taşırdı. Düşüne bile götürürdü. Beni bir gün düşüne götürmüştü. Oralarda beni yerde bırakmazdı, bana bir şey olur diye omuzundan beni indirmezdi. Abilerim sorardı: "Anne bunu niye getirdin?" Hiç unutmam, annem abime "Bana bir şey olursa, siz onun dediğini yapmazsınız. Bu yüzden ben yaşadığım sürece Cavidan'ın istediklerini yapacağım", dedi.

Bütün Olumsuzluklara Rağmen Meslek Öğrendim, Terziliğe İlk Adımlarımı Attım

Annemin gözleri pek görmezdi ona rağmen bana el işi öğretirdi. Annem bana ne gösterirse, ben en iyi şekilde öğrenir el işini yapardım. Köye bir gelin geldi. Dikiş makinesi vardı. Biz yeni geline girdik ve bize bir iki liraya elbise dikerdi. Anneme “Bana da dikiş makinesi al”, dedim. Annem bana fındıkları toplamamı, topladığım fındıkların parasını bana vereceğini söyledi.

Böylece ben de fındık toplayıp anneme veriyordum. Annem de fındığı satıyor, sattıkça bana para veriyordu. Arada da eline para geçerse bana verirdi. Ben de biriktirdim. Tabi biriktirmeyle alınacak bir şey değildi. Makine almaya niyetlense de makine bulmak da zordu. Babam iki sefer Trabzon’a gitti. Bir keresinde makine buldu; ama ona parası yetiemedi, alamadı makineyi. Annem de altınlarını verdi. Babam olmaz dese de kıramadı beni ve Trabzon’dan sonunda bir makine buldu. Makineyi aldık. Koca makineyi yengem sırtına yükleyip eve getirdi. Babam muhtar olduğu için cami imamıyla da ahbaptı. Cami hocamız da kızına bir dikiş makinesi almıştı. Bana dikiş makinesini kullanmayı hocamızın kızı öğretti.

Annemin İleri Görüşlülüğü Sayesinde Terzilikle Para Kazanmaya Başladım

Annem çocuk pijaması olsun, elbise olsun, keserdi. Bana derdi ki: “Bunları dik.” Sonra, tarlaya giderdi. Ben de onları makineyle dikmeye çalışır, bir şekilde dikerdim. Zamanla güzel elbiseler dikmeye başladım; hatta köydeki gelinlere gelinlik bile dikmeye başlamıştım. Gelinlik derken de beyaz bir elbise işte. Dikiş makinesi sayesinde ihtiyaçlarımı karşılayacak para kazandım. On tane bileziğim vardı. Ben fazla yaşamam diye düşünüp ağabeylerime akrabalarımı ihtiyaçları karşısında kazandıklarımı verdim. Düşünmedim! Ne olurum diye...

Elimden Her İş Geliyordu, İğne Yapmayı Öğrendim ve Yirmi Yıl İğnecilik Yaptım

Abim bir gün elini kesmiş. Mikrop kapmasın diye doktor ona iğne vermiş. İğneyi yaptırmayı için ya iki saat uzaktaki kasabaya gitmesi gerekiyor ya da eve hemşire gelmesi gerekiyordu. Bir kez kasabaya gitti. Babam muhtar olduğu için birkaç sefer de eve hemşire geldi. Abim “Bana iğne vuracaklar, sen de gel, bak, hemşireden iğne yapmayı öğren”, dedi. Hemşire de bana iğne yapmayı öğretti. Böylece yirmi yıl sürecek iğnecilik; hayatıma ikinci bir meslek olarak girdi. Abime iğne vura vura, iğne vurmayı öğrendim. Artık köyde iğne yapılacak birileri olunca beni çağırırlardı. Ben gidebileceğim yerlere gider, dik olan yerlere gitmezdim. Dik olan yerlerde oturanları eve çağırırdım. Böylece köyde yirmi yıl iğnecilik yaptım.

Annem Gözlerimin Önünde Vefat Etti

Babam on sekiz yıl muhtarlık yaptı. Bize misafirlige gelen çok olurdu. Köye gelen bize gelirdi. Babam onları ağırlar gönderirdi.

Bir gün köye jandarmalar geldi. Jandarmalar ne zaman köye gelse, babam bize davet eder, onları ağırlardı. Annem misafirlerin rahat ettirilmesi için elinden ne geliyorsa yaptı. Yemekler yendi. Biz de hizmet ediyoruz. Misafirlere yemek yedirdik, bize yemek kalmadı. Annem şeker şerbetine ekmek bandı, yemeğini öyle yedi. Artık şeker koması mı nedir, bilmiyorum? Abim annemi doktora götürmek için sedye yaptı. Hepimiz ayaklandık; ama cami hocamız: “Durun!” diye bağırdı. Maalesef annem çoktan ruhunu teslim etmiş; fakat biz o telaşede hiç farkında olamadık.

Annem vefat ettikten sonra biraz perişanlık çektik. Babam gençti, evlenmek istedi. Biz evlenmesine müsaade etmedik. Uzun bir süre babam evlenmedi ve biz kardeşlerimiz yengemler ve çocuklar beraber yaşadık. En küçük kardeşim de dünya evine girdikten sonra babam tekrar evlendi. Üvey annem iyi bir insandı. Yıllarca bana baktı. On beş odalı kocaman bir evimiz vardı. Hep beraber yıllarca yaşadık.

Trafik Kazasından Sonra Yatağa Mahkum Oldum

Annem ve babam vefat ettikten sonra abimlerde kaldım. Akrabalarım da kaldım. Abim kışları İstanbul’da kalır, yazları memleketimiz Rize’ye giderdi. Abim müfettişti. Kaza yaptığımızda İstanbul’dan Rize’ye gidiyorduk. Giresun’da trafik kazası geçirdik. Trafik kazasında, kolum iki yerden kırıldı, ayrıca kalçam kırılmıştı. Bir fırtına var, yağmur sel gibi akıyordu. Beni Giresun’da hastane hastane gezdirdiler. Doktorlar beni Trabzon’a üniversite hastanesine sevk ettiler. Üç beş gün yattıktan sonra ameliyat olacaksınız, dediler. Platin koymamız lazım dedilerse de ben buna müsaade etmedim; çünkü daha öncede kırıklarım oldu. Bazılarına platin koyuldu. Bir faydasını görmedim. Trafik kazası geçirdiğimde, elli yaşındaydım. Bu saatten sonra iyileşemem dedim.

Kazadan günler geçmiş olmasına karşın bende bir iyileşme olmadı, hareket edemiyordum. Yatağa bağımlı kaldığımı ve iyileşemeyeceğimi anladım. Bu talihsizliği erken farketmişim için daha Trabzon’da hastanedeyken abime “Beni bakımevine yatır, ayrı evim yok. Bana kim bakacak, sen de bakamazsın uğraşamazsın benimle. Benim için en iyisi bakımevi” dedim. Kendim istedim; çünkü daha fazla yük olmak istemedim kimseye. Altı yıl kadar sırasıyla akrabalarım da, abimlerde, abimin çocuklarında kaldım. Onların çocuklarına baktım. Artık abim de yaşlanınca o da bakıma muhtaç kaldı. Ben de “Bana bakamazsınız, beni huzurevine yatırın”, dedim. Sonunda Darülaceze’ye başvurduk. On gün hastanelerde rapor için uğraştım. En sonunda abim beni buraya yerleştirebildi.

Cam Kemik Hastalığıyla Yüzleşme

İlk önce Darülaceze Huzur Sitesi’ne yerleştim oradakilerin hepsi yatalak. Beni hastanelere götürdüler. Oralarda filmler çekildi, çok araştırdılar. Bir yakınımla hastalığımla ilgili görüşmek istediler. Abim zaten şeker hastasıydı gelemezdi. Bu yüzden ben Darülaceze’ye gelmişim. Burada fizik tedavi uzmanı vardı. Ona, ikinci kez gittiğimde, bütün filmlerime baktı ve dedi ki: “Cavidan Hanım sen bir daha maalesef yürüyemeyeceksin!”

İstanbul Büyükşehir Belediyesi Darülaceze Tıp Merkezi’nde verilen fizik tedavinin faydasıyla zamanla demirlere tutunarak kısa mesafelerde ayağımın üstüne basmaya, yürümeye başladım. Bütün bunlar; Darülaceze’deki doktorlar, hastabakıcılar sayesinde oldu. Yılların etkisi ve yaşlılıktan kaynaklı olarak ayaklarım daha da ağrımaya başladı. Zaten doktorlar da eskiden beri ameliyat olmazsam yaşlandıkça ağrılarımın artacağını söylemişti. Yaşlılık sebebiyle ağrılarım arttı ve yürüyemez hale geldim.

Sekiz yıldır Darülaceze’deyim. Buraya geldikten birkaç ay sonra akülü araç verdiler bana. Arabamla istediğim yere gidiyorum. İstediğim işi yapabiliyorum.

Derviş KARA

Kimsesizlere evini açan, harçlığı olmayana harçlık veren, düşenin elinden tutan, çalışkan ve yardımsever bir insanın, Darülaceze'ye yerleşene kadar geçen kimsesiz ama onurlu mücadelesi...

1950 senesinde İstanbul Unkapanı'nda doğdum. Çocukluğum fakirlik ve yoksulluk içinde Unkapanı'nda geçti. Babam hamaldı. İlkokula Şehzadebaşı İlkokulu'nda başladım. Okuyamadım, ayrıldım.

Yoksulluk bizi iş yapmaya, iş bulmaya zorladı. On üç on dört yaşında çalışma hayatına atıldım. Mısır alır, evde anneme kaynatırdım. Annemin haşladığı mısırları, Eminönü'nde satardım. Askerden önce gazete dağıtımı işine girdim ve askere gidinceye kadar değişik işlerde çalıştım. Kiminden az kazanıyordum, kiminden çok. Daha fazla kazanacağım bir iş aradım hep. Kimisi sigortamı yapmıyor, kimisi az veriyordu. Ömrüm boyunca çalışma hayatımda, bu adaletsizlikler, hep başımdaydı hep beni apansız yakaladı.

Askerlik Benim İçin Bir Dönüm Noktasıydı

Askerliğe ilk önce Etimesgut'ta bulunan askeri birlikte başladım. Oradan uzun boylu olmam sebebiyle Eğirdir Dağ Komando Okulu'na gönderildim. Sonrasında Sivas'taki birliğe geçtim. Askerlik süresi dört ay düşürülünce Sivas'tan tezkere alarak İstanbul'a geri döndüm.

Kırk Yıl Süren Matbaacılık Hayatım

Askerlik sonrasında İstanbul'da kale içinde bulunan evimize geldim. Artık iyi bir iş bulmaktan başka düşüncem yoktu. Abim matbaacılık işleriyle uğraşıyordu. Kendine göre bir matbaa dükkânı açmış, kendince çalışıyordu. Ben de askerden sonra abimin yanında çalışmaya başladım. Böylece bir ömür boyu sürecek matbaacılık hayatıma başladım. Başladım; ama umduğumu bulamadım. Bazen başka bir iş yapsaydım, dediğim oluyor.

Abimle anlaşamıyorduk. Abim bağılıyor, çağırıyor işi beğenmeyince sinirleniyordu. Kardeşi olduğum için eksik para veriyordu. Abimin bu tavrına dayanamayıp, yirmi altı yaşında başka bir matbaaya işe girdim. Bu sebepten abimle aramız bozuldu.

Sigortalı Bir İşim Olmasa da Annemle Babama Ben Bakıyor, Evin Geçimini Sağlıyordum

Bazen evde bazen dükkânda kalıyordum. Hayatımda ne sigortalı bir işe girebildim ne de çok kazanabileceğim bir işim oldu. Kısacası rahat edebileceğim bir işim, hiç olmadı. Yıllar içerisinde abilerim, ablalarım, kardeşlerim evlendi. Ben, annem ve babam baş başa kaldık. Babamın da eve bakacak bir geliri yoktu ve artık evin geçimini ben üstlendim.

Garibanlara Evimi Açtım, Kimsesi Olmayanlara Hep Yardımcı Oldum

Kırk sekiz yaşına kadar annem, babam ve ben Topkapı kalenin içindeki evimizde beraber yaşadık. Annem kanserdi. Zor zamanlar geçiriyordu. Biz de ölümünü bekliyorduk; ama takdiri ilahi önce babam vefat etti. Ardından, bir ay geçmeden, annem vefat etti ve ben tek başıma kaldım. Tek başıma kalınca kendimi benim gibi yalnızlara adadım. Benim gibi garibanları evimde barındırdım, yemeklerini yaptım. Onları evimde yatırdım. Kimseden kira filan almazdım. Sigarası olmayanın sigarasını alır, kendimce onlara yardımcı olmaya çalışırdım.

İlk ve Son Evliliğim

Tek başıma kalınca, arkadaşların bu duruma gönlü razı olmadı ve beni evlendirmek istediler. Ben de olur dedim. İlk önce Yıldız adında bir hanımefendiyle nişanlandık. Bir buçuk ay sonra bir anda gitti. Bana da ağlamak düştü. Oysa ki ben aşık olmuştum ve unutamıyordum. Bu durumuma üzülen arkadaşlar, beni başka bir hanımefendiyle tanıştırmak istediler. Olmaz desem de resimlerini görünce “Tamam” dedim. Sonrasında Zöhre Hanım’la tanıştık ve evlenmeye karar verdik. İlk ve son evliliğimi bu şekilde Zöhre Hanım’la yaptım.

Evlilik hayatım çok uzun sürmedi. İlk günlerden başlayan tartışmalar çok sürmeden kavgaya dönüştü. Elimden geldiği kadar iyilikle çözmeye çalıştım-sa da olmadı. Maalesef başarılı olamadım. Yapma etme dedimse de geçimsizlik baş göstermişti. Tartıştığımız bir gün ayrı kalmanın iyi geleceğini düşünerek matbaada kalmaya gittim. Amacım birkaç gün matbaada kalıp eve dönmekti. Komşuların aramasıyla evimin talan edildiğini öğrendim. Evime gidip baktığımda evim talan edilmişti. Eşim eşyaları takıları alıp o gece evi terk etmiş. Böylece bir ay sürmeyen ilk ve son evliliğim bitmiş oldu.

Sokaklarda Kalsam da Çalıştım, Ürettim, Mücadeleden Vazgeçmedim

Bu evlilikten sonra tamamen yalnız kaldım. Ortanca abim vefat edince, yengem evi satmamız için sürekli baskı yapmaya başladı. Diğer kardeşlerim de vesile olunca annemden babamdan kalan ev satıldı ve ben sokakta kaldım.

On yıl sürecek sokak hayatım bu şekilde başladı. Sokaklarda kalınca eski çalıştığım matbaada sürekli kalmaya başladım. Bu sebepten dolayı çalıştığım matbaada horlandım. Hep ötelendim. Ama mecbur kaldım, çaresizdim. Her dediklerine katlanmak zorunda kaldım.

Matbaada kalırken haliyle çok sıkıntılar yaşadım. İki gün matbaada kalıyordum, diğer gece bakıyordum, dükkânı kilitlemişler. Sokakta kalıyordum. İkinci matbaacılar sitesinde girişte bir taş vardır. Onun üstüne karton koyar, onun üstünde sabahlardım. Beni bazen dükkâna alırlardı. Haftalık zamanı gelince gene sokakta bulurdum kendimi. Bu hayata dayanamayıp matbaacılık işini bıraktım. Böylelikle gündelik işlerle uğraşmaya başladım. Nerede iş olsa, o işi yaptım. Yaşlanmıştım ve gündelikçilikle hayatımı sürdürmeye çalışıyordum. Sokaklarda yıllarca kaldım. Çok zor zamanlar geçirdim. Bir ayağım donardı, diğer ayağımı kaldırırdım.

Tek bir ceketle sokaklarda yaşadım. Sokaklarda kaldığım anlaşılmazın diye oturarak uyurdum. Üstümü başımı kendim yıkar, bir yerlerde ütütetirdim. Kardeşlerime üzülmelerin diye bir şey de diyemedim. Hayatım ömrüm hep böyle geçti.

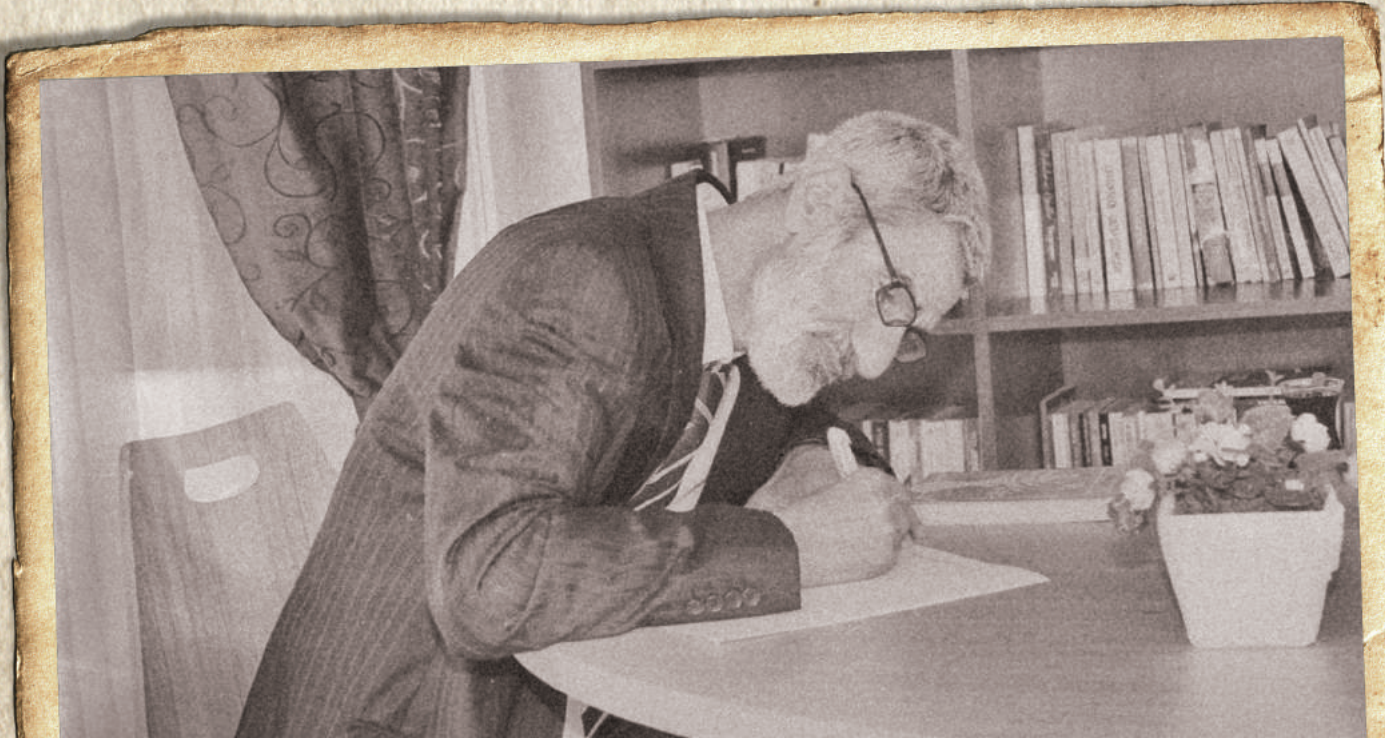
Belediyenin Kış Hizmetleri Sayesinde Sıcak Bir Kış Geçirmek Nasip Oldu

Kışları genelde kahvehanelerde sabahlardım. Kahvehanelerde kalamadığım zaman hastanelerde sabahlardım. Bir gün orada, bir gün burada kalırdım. Kışın kahvehanelerde kaldığım dönemde, arkadaşlarım İstanbul Büyükşehir Belediyesi ekiplerinin kış hizmetlerinden bahsettiler. Ben de sokaklarda kalmaktan bıkmıştım, yaşlanmıştım. Belediyenin bu hizmetinden faydalanmak istedim. Beni önce Edirnekapı'ya götürdüler, sonra da Tarabya'ya. Kışı orada geçirmek vesile oldu. Belediyenin kış hizmetinden çok memnun kaldım. Onların sayesinde sıcak bir kış geçirmek nasip oldu.

Darülaceze'de Zaman; Şiir Yazarak, Beste Yaparak, Dost Sohbetleri ile Geçiyor

Tarabya'da İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin tesisinde kimseyle kavgaya etmedim. Kimseye karışmadım. Namazıma gittim, geldim. Beni sevdiler ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi Sağlık Daire Başkanlığı Darülaceze kurumunda kal, dediler. Gelmek istemediysem de burayı gördükten sonra kararımı değiştirdim.

Hayat hikâyem de burada başladı. Sekiz yıldır burada kalıyorum. Gezisinden, pikniğine, müzik organizasyonlarından tv izlemeye çok çeşitli aktivitelere katılıyorum. Gün içinde burada şiir yazıyorum. Beste yapmaya çalışıyorum. Bestelerimi içimden geldiği yüreğimden döküldüğü gibi; sazsız, notasız yazıyorum, derliyorum. Allah'ın verdiği hikmet bazen tutturuyorum, bazen de tutturamıyorum.

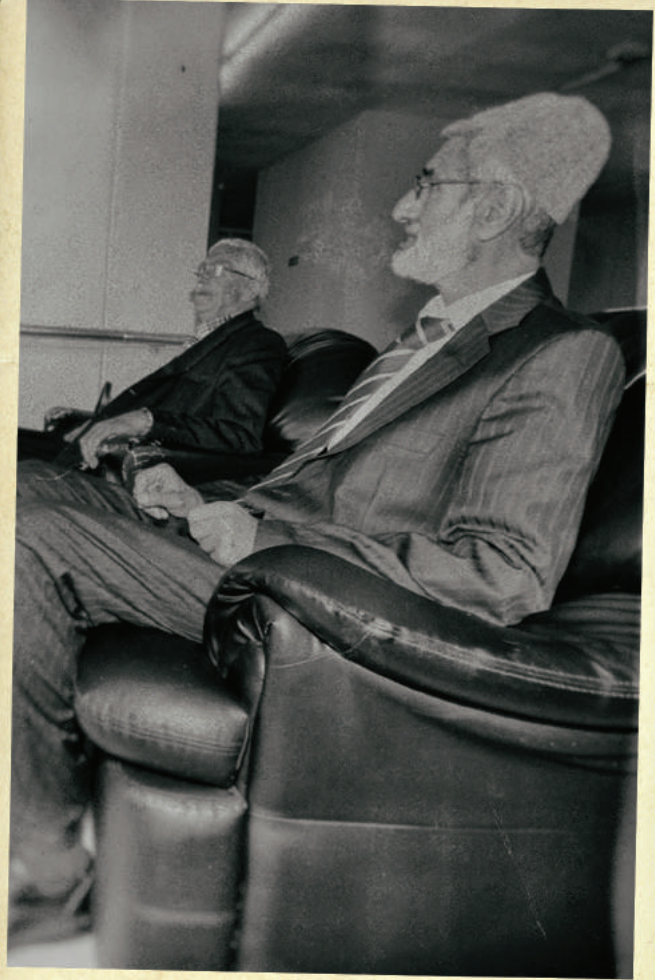
Darülaceze Sayesinde Umremi de Yaptım

Umreye gitmeyi çok istiyor ama gidemiyordum ve hayattan tek beklentim artık umreye gitmek olmuştı. Çok şükür ki Darülaceze sayesinde umreye gittim ve en büyük beklentimi gerçekleştirdim. Bu inanılmaz bir gönül rahatlığı ve inanılmaz bir huzur benim için.

Hayata Dair Yaşadıklarımın Nacizane Şunları Diyebilirim

Darülaceze’de kimi sakat kimi engelli kimi görmüyor. Bütün dünyaya sesleniyorum. Zor yani... Kendime üzülmiyorum, ağlamıyorum; ama kiminin ayağı yok. Allah hepsinin yardımcısı olsun. Biz öyle alışmadık. Herkese ağladık. Filistin’e de ağladık. Gazze’ye de ağladık.

Diyorum ki; kardeşler savaşmasın, barış olsun, insanlık olsun. Boş hayaller peşinde koşmasınlar.

Günay KOSOVA

Sinema setlerinde işçilikten yapımcılığa kadar her pozisyonda görev alan, yazdığı, yönettiği ve yapımcılığını üstlendiği pek çok film ile Türk Sinema Tarihi'ne adını başarıyla yazdıran bir hayatın öyküsü...

22 Haziran 1942 Amasya doğumluyum. Yedi kardeşiz ikisi rahmetli oldu, iki kız üç erkek beş kardeş kaldık. İlkokul mezunuyum. Ben üç aylıkken Samsun'a yerleşmişiz. Babam, Tokat Devlet Hastanesi'nden Samsun Devlet Hastanesi'ne aşçı olarak geçmişti. Babamın mesleği dolayısıyla Samsun'a taşınmıştık. Çok yaramaz bir çocukmuşum. Dört yaşında yaramazlıklar yapmaya başlamışım. Merzifon'da altı dayım vardı. Annem benim yaramazlıklarımın bittiği için beni dayımlara göndermişti.

Yedi Yaşında Köyden Şehre, Samsun'a Göç Ettik

Dört yaşından yedi yaşına kadar çobanlık yaptım. İki manda, yedi-sekiz keçi ve beş-altı koyuna bakıyordum. İki tane köpeğim vardı. Köpeklerim benden daha büyüklere. Köpeklerin üstüne binip eve dönerdim. Benim lakabım sarıydı. Köpeklerimle alt alta üst üste yattım. Mandalarımın aralarında yattım. Mandaların aralarında yatmak çok tehlikeli; çünkü ezilebilirsiniz. Ben aralarında yatarken hiç hareket etmezlermiş.

Köyden şehre inmek beni çok kötü etkiledi. Yedi yaşında dayım beni Samsun'a götürmüştü. Benim için çok zor olmuştu mandalarımın ayrılmak. Her ne kadar okula başlamış olsam da yaramazlıklarım devam ediyordu.

Zavallı anneme çocukluğumda çok çektirdim. Harçlıklarımın hepsini arkadaşlarıma dağıttım. Annem beni sorumsuz ve savruk bulduğu için paralardı. Bu altı-yedi sene sürdü. Derdim ki annemin süpürgeye verdiği parayla ev alırdık. Arkadaşlarım da gülerdi.

Sinemayla Dört Yaşında Tanıştım

Turhal Şeker Fabrikası'nın sosyal tesislerinde bir sinema vardı. Ablam beni dört yaşında bu sinemaya götürmüştü. Sinema başlarken ışıklar söndüce dedim ki: "Eyyvah abla ışıklar söndü, filmi izleyemeyeceğiz."

Film çok heyecanlıydı ve her filmde olduğu gibi bir kötü adam herkese kötülüklerini yapıyordu. Dayanamamıştım, filmin ortalarında ayağa kalkıp hızla perdeye gittim ve kötü adamı yumruklamaya çalıştım. Orada herkes beni alkışladı. O sinema beni büyüledi. Turhal'dan Samsun'a geçtik. Okula başladık. Hep sinema aklımda... Çocukluğumda bizim ilkokulda her Çarşamba bizi sinemaya götürürlerdi. Türkiye'de öyle bir adet şimdi maalesef yok. Kültürel yaşamın zenginleştirilmesine dönük o kadar güzel bir uygulamaydı ki...

Yedi Yaşında Yaptığım Film Gösterim Düzenegiyle Arkadaşlarıma İlkel Bir Sinema Salonu Kurdum

Biz, sinemaya girdiğimiz zaman büyülenirdik. Benim içimde sinema aşkı o zamanlar altı-yedi yaşlarında başlamıştı; hatta bir keresinde gece on ikide sinemanın son gösteriminin bitip izleyiciler dağıldıktan sonra, sinema salonundan film çaldım. Çaldığım film bir makara değil, kesilmiş bir film kesitiydi. Makine dairesine kalas dayayıp, filmi çalabilmişim. Aldım o filmi, eve getirdim. Bizim mahallede Dursun adında bir arkadaşım bulunuyordu. Onların bir bodrum katı vardı. Biraz ilkel bir sinema salonu ve ilkel bir film gösterim düzenegi kurdum. Bir çeşit makara, film oynatıcı makine... Mercекlerle ve makaralarla, üzüm sandığının içine sinema makinesi düzenegi kurdum. Dışarıdan gelen güneş ışığını aynalardan yansıtıp film oynattım ve bütün mahallenin çocuklarına film gösterimi gerçekleştirdim. Mesela; haftanın üç günü gösterim yapardım. Bilet de neydi biliyor musunuz? Eski sigara paketlerinin yaldızları ve gazoz kapağı... Sonra İzmir'e yerleştik. İzmir'de sinemalardan çıkmaz olmuştum.

On Altı Yaşında Sinema Setlerinde Çalışmaya Başladım

Sinema setleriyle tanışmam on altı yaşında oldu. Bir film setine işçi olarak girdim. Film setinde çalışırken unutamadığım bir anım olmuştu.

Bir adam ağaç dibinde ud çalıyordu. “Gel”, dedi git-tim. Bir türkü okudu bana ... “Aman Ormancı” adlı türküyü Zeki Duygulu’dan ilk dinleyen bendim. Türküyü bağıri yanık bir şekilde uzun uzun oku-duktan sonra; “Nasıl evlat?” diye sormuştu. “Çok güzel baba”, dedim. Yanındaki arkadaşına döndü ve şöyle seslendi: “Nazmi, vatandaş çok beğendi. Sadece senin beğenmen çok önemli değil, vatandaş beğenmeli.” Bu söz benim sinema hayatımda bana rehber oldu, yol gösterdi.

“Kocamdan Ayıramazsınız” Adlı Filmle, Yönetmenlik Hayatım Başladı

Film setlerinde çalıştım ve pek çok pozisyonda görev aldım. 1959 senesinde, İzmir’de, “Kocamdan Ayıramazsın” adında film için çalışma yapıyorduk. İhsan Tomaç filmin yönetmenliğini yapıyordu. “Kocamdan Ayıramazsın” filminin setinde de benim arkadaşım set amiri olarak çalışıyordu. Beni çağırdı: “Gel bana yardımcılık yap”, dedi. Setlerde bu iş teklifiyle beraber set amirliğim başladı. Atilla Örgün’ün de ilk filmidir. Sevim Tuna eski assolist, bu filmde rol almıştı. O Türk Filmi’nde “Ormancı” adlı halk türküsü de üne kavuşmuştur.

1969 Yılında “Güray Film”i Kurdum

İlk yapım şirketimin adını kardeşimin adı olan “Güray Film” koyduk. 1969 yılında ilk filmimi çektim. 160-170 senaryo yazdım. On sekiz senaryoyu filme uyarladık ve bu uyarlamaların filmini çektim. Orhan Elmas’ın filmlerinde de diyalog yazardım. Sekiz filmin yapımcılığını gerçekleştirdim. Hiç unutamadığım anılarımdan biri de Kadir İnandır’la sette yaşadığımız bir kazadır.

Ünlülerle Setlerde Küçük Kazalarımız da Oluyordu

Kadir İnandır setçi çocukla kuru sıkı tabancalarla, kovboyculuk oynarken setçi çocuk tetiğe yanlışlıkla basıyor. Bir patlama duyduk ve ardından “Yandım anam” diye bir ses... Bir gittik ki Kadir İnandır’ın gözlerinden kanlar akıyor. Ablam o zamanlar Cerrah Paşa Hastanesi’nin Başhemşiresiydi.

Minibüsle hastaneye getirdim. Ablamla beraber başındaydık. Nöbetçi doktor şansa göz doktoruydu. Doktor muayene etti ve şunu dedi: “On beş dakika geç kalınsaydı gözleri kör olacaktı.” Kadir İnandır, hiç nankör değildir. Çok dürüst bir adamdır. Kim-senin arkasından konuşmaz yüzüne karşı konuşur. Kadın, onun için abladır, teyzedir. Çok namuslu bir insandır. İş olmadığı zaman Kumkapı’da balıkçılık yapıyordum. Reji asistanlığına başladıktan sonra balıkçılığı bıraktım. Aydoğan Cevahir çok yakın dostumdur. Dostlarımin da yardımıyla senaryosu bana ait olan “Güller Dalında Kalsın” diye bir film daha yapmıştım.

Türk Sineması'na En Diplerden Başladım, Zirvelere Ulaştım

Ben filmimi çekerdim, işçilere parasını dağıtırdım. Beyoğlu'dan Beşiktaş'a yürüyerek giderdim. Prodüktörüm, rejisörüm, senaristim... Yürüyerek bir şekilde Beşiktaş'a, oradan da bir motor ile karşıya...

Bütün çekim ve set işlerinden sonra eve giderdim; hiçbir emekçinin parasını kesmedim, emeğini gaspetmedim. Ben o emekçiye parasını vermeyip, taksi ile de gitmesini bilirdim; ama onu yapmadım. Ben oradan geldim, en dipten geldim. Acılarını biliyorum. İnsanların emeği karşısında hep dikkatli davranırdım davranmasına; ama Yeşilçam'da herkesten de alacağım vardır maddi manevi...

Bugün çok şükür kimseye borcum yok. Zamanın her yapımcısıyla bir şekilde bir filmde çalıştım. Türk Sineması'nda tüm yapımcılar birbirine rakiptir; ama benle hiçbirisi rakip olmadı. Niye? Setlerinde işçilik de yaptım, setlerimde işçilik de yaptılar ve beni çok iyi tanıyorlar.

Hep Çalıştım, Hep Ürettim, Ülkeme Vergi Geliri Kazandırđım

Seher Şeniz'le beraberdim. Türkiye'nin en güzel kadınlarından birisiydi. Evlenmek istedi. Kendime güvenemediğim için evlenmedim. On yıl beraberliğimiz oldu. Yıllarca bana baktı. Ayrıldım ve dokuz ay sonra intihar ederek hayatını kaybetti. Ben her şeyi yaptım; ama hiç hırsızlık yapmadım. Bisikletim bile yok. 1,5 trilyona kadar vergi verdim ben bu

ülkeye. 1995 yılından sonra uzaklaştım sinemadan. 2008'de şirketimi kapattım. Nazmi Özer'e devrettim. Sonra sıkıntıya girdim.

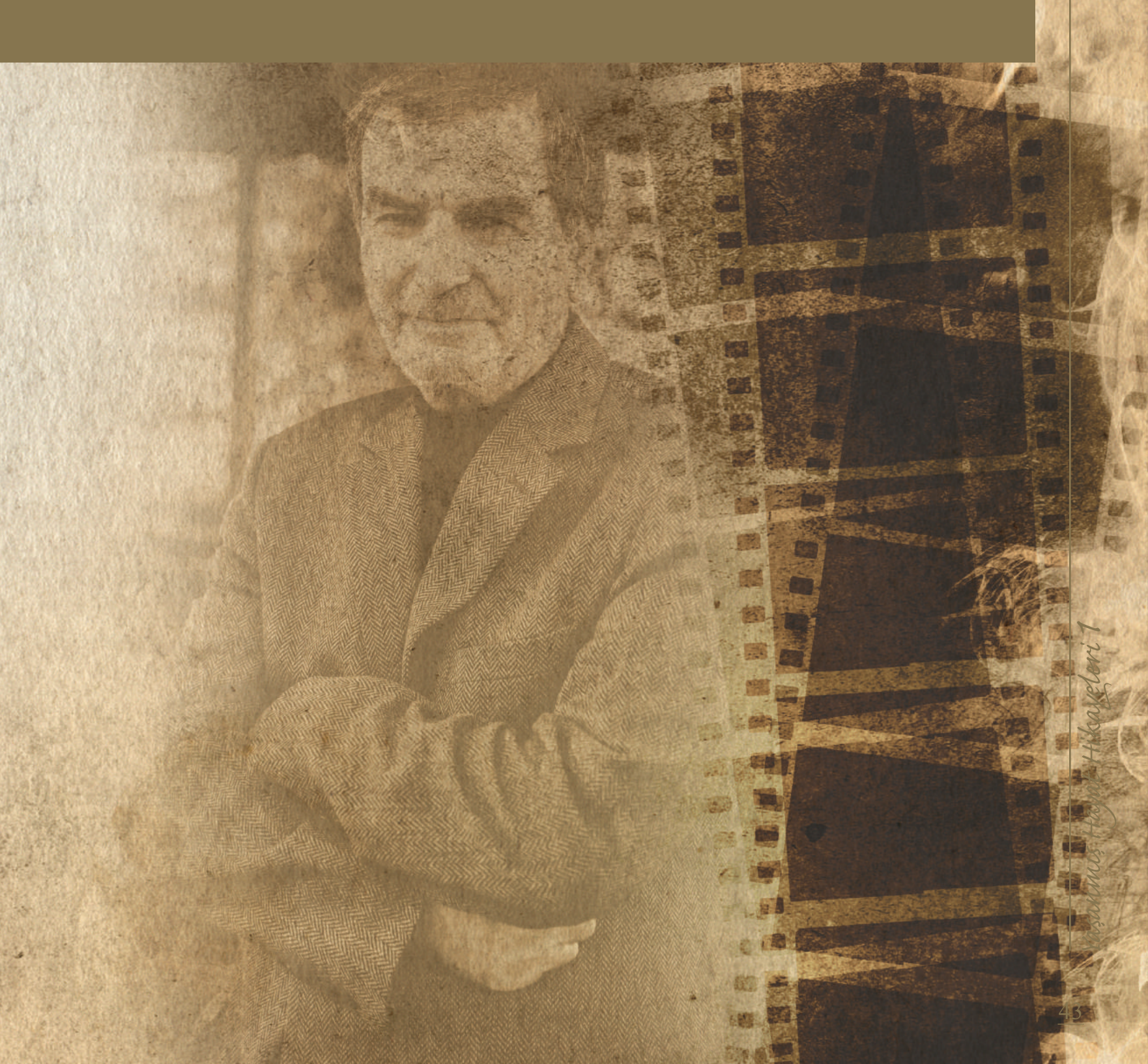
Bir Devrin Ünlüleriyle Beraberdik

Kadir İnanır, Perihan Savaş, Müjde Ar, Şener Şen, Kemal Sunal, Seher Şeniz, Bulut Aras, Seyyal Taner, Bahar Öztan, Yedigir Öztan gibi bir döneme damga vurmuş Türk Sineması'nın ünlü aktör ve aktrisleriyle beraber çalıştık. 1999 depremini bilen astrolog Hülya Koçak'la imam nikâhıyla evlendik. Ünlülerin de astroloğu yedi yıl sonra beyin kanamasından öldü.

İstanbul Darülaceze Müdürlüğü Sanatçı Yaşam Evi'nde Yeni Dostlarla Huzurluyum

Köpeğim öldü, annem öldü. Bütün yakınlarımı, sevdiklerimi kaybettikten sonra ben çok büyük depresyona girdim. Dr. Mansur Beyazyürek beni tedavi etti. Onun sayesinde kendimi toparladım. Bülent Bilgiç: "İstanbul Büyükşehir Belediyesi İstanbul Darülaceze Müdürlüğü Sanatçı Evi'ne git. Bak beğeneceksin", dedi.

Sanatçı Yaşam Evi'nde yeni dostlar edindim. İçinde bulunduğum yalnızlıktan kurtuldum. Sağlığım yerine geldi ve kilo aldım. Burada huzurluyum.

Yasunobu Hasegawa Hasegawa

Hülya TOZLU

15 Şubat 1950 Zonguldak doğumluyum. Üç kız kardeşin ortancasıyım. Rahmetli annem radyo sanatçısıydı, rahmetli babam ise astsubaydı. Giresun Lisesi mezunuyum. Annem radyo sanatçılığından sahneye geçtiği zaman subay eşlerinin gazinoda şarkı söylemesi yasaktı ve annemle babam o yüzden ayrıldılar.

Annem ve babam ayrıldığında ben ilkokula gidiyordum. İlkokula annemin yanında başladım. Anneannem bize bakıyordu. Güzel bir çocukluk yaşadım denilemez. Anneannem bize üvey annelik yaptı. Ayrıca ikinci kez evlenmişti. Anneannem çok titiz olduğundan bize sürekli bağıırıyordu. Komşularımız onun bağıırmalarından rahatsız olurdu. Bir keresinde komşularımız anneannemi, anneme; “Çocuklara çok kötü davranıyor”, diye şikâyet etti. Bunun üzerine annem bizi alıp babamın yanına verdi.

Erken yaşta yollarını ayıran anne ve babadan, başarılı geçen öğrencilik yıllarına ve Fen Lisesi mezuniyetine. Yoksulluktan dolayı gidilemeyen üniversiteye, yaşanan talihsiz evliliğe. Dünya Klasiklerine aday gösterilecek bir romancılığa, hiç tükenmeyen bir ümidin, hiç bitmeyen bir mücadelenin öyküsü...

On iki Yaşından Otuz İki Yaşına Kadar Öz Annemi Göremedim

Babam sevecen, ileri görüşlüydü ve bize hep arkadaş gibi davrandı. Babam da annem gibi ikinci evliliğini yaptı, Adana'dan evlendi. Eşi evliliklerinin ikinci yılında doğumda vefat etti. Babamın ikinci eşi olan üvey annemle bir problem yaşamadık. Babam ikinci eşi vefat ettikten sonra bir evlilik daha yaptı. Babamın üçüncü eşi çok kıskanç, kuşkucu biriydi bu yüzden kendi annemden ayrı yaşamak zorunda kaldım. Bu, on iki yaşından otuz iki yaşına kadar süren bir ayrılıktı. Babamın mesleği dolayısıyla Ağrı'ya yerleştik. Üvey annemiz anneme ve bize hakaret ediyor, çok baskı yapıyordu. Bu yüzden üç kardeş birbirimizden kopuk, paylaşımsız yetiştik. Bu çok üzücü bir durumdu ve bizi derinden yaralıyordu.

Yazarlığa İlk Adımım Kendime Yazdığım Mektuplar Oldu

İlkokulu Adana'da bitirdim. Ortaokulu'da Ağrı'da bitirdim. Dışa dönük görünsem de aslında içe dönük bir çocuktum. İçe dönüklüğüm sebebiyle kendime mektuplar yazardım. İlk yazarlık deneyimim bu mektuplarla başladı. Aslında istediğim şey mektup yazmak değil kendimi ifade edebilmektir; çünkü üvey annem, beni hiç konuşturmazdı. Babamın yanında gayet şefkat ve sevgi dolu olan üvey annem; o gittikten sonra öylesine sert ve öylesine incitici olurdu ki...

Babama üvey annemin yaptıklarını anlatırdım. Biraz düşünürdü, sessiz kalırdı ve sonra; "Ne yapayım, bundan da mı ayrılalım", diye sorardı.

Babam Hepimize Bir Evin Düşeceği Beş Katlı Bir Apartmanın Hayaliyle Çalışıp Didindi

Ağrı'dan sonra Lüleburgaz'a yerleştik. Babam kırk yaşında kalp krizinden hayatını kaybetti. Benim şanssızlığım babamı kaybettikten sonra başladı. Kendime; ya ressam olacağım ya da yazar olacağım, diye hedef koymuştum. Babam da bu fikrimi desteklerdi hep. Üvey annem babamın kızlarına olan düşkünlüğünden şikâyet ederdi. Babamın emekliliğini istemişti. Babamın hayali beş katlı bir apartmanın sahibi olmaktı. Bir katında ben oturacağım, bir katını da kiraya vereceğim, diğer katları da kızlarıma tahsis edeceğim, diyordu. Ama emekliliğini göremeden vefat etti.

Fen Lisesi'ni Bitirdim. İdealim; Çukurova Üniversitesi İktisat Fakültesi'di

Üvey annem babamın vefatından sonra dedi ki: "Buralarda ben kalamam." Giresun'a gittik ve onunla yaşadık. Babamın maaşını o alıyordu. Yaşadığım baskılar nedeniyle halâ insanlara karşı bir ezikliğim vardır. Fen Lisesi'nde okudum. Lise sonda üvey annem bana; "Seni üniversiteye gönderemem, gönderirsem ev alamam", diyordu. Ben zaten çalışarak okuyacağım, diyordum. Adana'da bulunan Çukurova Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde okumayı istedim. İktisat Fakültesi'ni okurken hem çalışırım hem de okurum diye düşünüyordum. Üvey annemden dolayı üniversiteye gidemedim.

İşimden Hamileliğim Dolayısıyla Ayrıldım, Kariyerimden Vazgeçtim

Liseyi bitirdikten sonra Türkiye Selüloz ve Kağıt Fabrikaları Anonim Şirketi'nde (SEKA) işe girdim. Eşimle de orada tanıştık. Eşim yüksek mühendisti. Eşimle 1972 yılında evlendim. SEKA lojmanlarında oturuyorduk. Çocuğuma hamile kalınca yedi ay çalıştım ve sonra işten ayrıldım.

1973 yılında oğlum oldu. Oğluma üç buçuk aylık hamileyken eşime; "Eğer hamile olmasaydım senden ayrılırdım", dedim. Benim tekrar işe girmemi engelledi. Eşim çift karakterliydi. Kötü bir evlilik yaşıyordum ve tutunacak bir dalım yoktu. Üvey annem evime dahi gelmezdi. On sekiz sene evli kaldım. Evliliğimden bir de kızım oldu. Kızımdan dört torunum var. Bodrum'da yaşıyorlar.

Eşim beş yılda beş terfi aldı. Bana olan duygusu, tutkuydu. Hep yanında olayım, derdi. Her şeyi beraber yapmamızı isterdi; fakat bana karşı çok saygısızdı. Eşimden hep ayrılmak istedim; ama çok güçsüzdüm. SEKA, Türkiye'de kağıt sanayi üzerine tek fabrikaydı ve eşim oranın müdürüydü. Gidecek bir yerim yoktu, yeniden işe başlayamaz, SEKA'ya geri döne mezdim.

Öz Annem Varlıklı Bir Kadındı

Eşim, annemi bulmak için çok destek oldu. Teyzemlerin evini hatırlayarak bir kart yazdım. Eniştem çok sevilen makine ustasıydı. Onların adını ve çocukların isimlerini yazarak yolladım. Postacı, eniştemi tanıdığı için hemen enişteme ulaşabilmiş ve mektubumu vermiş. Beni aradılar, geldiler. Üvey annemi ziyaret ettiler, hediyeler getirdiler. Üvey annem gelen hediyeleri bana geri gönderdi. Üvey annem dört yıl benimle konuşmadı. Ben üvey annemin hiç bir zaman peşini bırakmadım. Hep gittim, kapıları üvey annem açmadı. Yolda karşılaştık, yüzüme bakmazdı. Teyzem annemle de görüşmüyormuş. Dayımın sayesinde annemi buldum. İstanbul'daki akrabalar sayesinde anneme ulaştık. Annemin İstanbul'da üç dairesi, bir tane de kulübü varmış. Annem bir kız evlat edinmiş.

Eşimden Şiddet Gördüğüm İçin Boşandım

Eşim, toplantılarda bana şarkı söylettirirdi, çok sosyal biriydi. Bense yaşadığım iniş çıkışlardan panik atak krizleri geçirmeye başlamıştım. Otuz beş yıl ölüm korkusu yaşadım. İlaçlar kullandım ve kullandığım ilaçlar çok uyku yapıyordu.

Eşim müfettiş olarak İzmit'e atandı. Oğlum on yedi, kızım ise on üç yaşındaydı. Eşim alkol kullanıyordu, alkollüyen şiddete başvuruyordu. Alkollüyen beni boğmaya kalkıştığı bile oldu. Eşimden şiddet gördüğüm için 1990 yılında ilk boşanmayı yaşadım.

Ayaklarımın Üzerinde Onurla Durabilmek İçin Pek Çok Meslekte Çalıştım

İstanbul'da annemde bir hafta kadar yaşadım. Annemin de durumu kötüydü. Ben de pansiyonda kalmaya başladım. Kırk yaşındaydım. Part time olarak Amerikan menşeli bir şirkete girdim. Hukuk bürosunda çalıştım, dershanelerde çalıştım. Bir yıl sonra tekrar 1991 yılında eski eşimle evlendim. Ben eşime isteyerek dönmedim, bir sürü vaatler verdi. Bir yıl sürmeden tekrar ayrıldım. 1992 yılında İstanbul'a geldim. Amerikan şirketinde tekrar çalışmaya başladım. Sonra oradan ayrıldım. Bir yıl otobüs firmalarında hosteslik yaptım. Alibeyköy'de gecekonduya yaşadım.

“Ve Suskun Gri Kadın” İlk Kitabımdı

“Bisiklet Dergisi” vardı. “Yazar arıyoruz”, diye ilan vermişlerdi. 1993 yılında Topkapı Sarayı'nın orada Bisiklet Dergisi'ni çıkaran ajansa ulaştım. “Bizim halkla ilişkiler personeline ihtiyacımız var”, dediler. Çalışmaya başladım. Onların tutarsız davranmaları beni çok yordu. En sonunda işi bıraktım. Ajansın sahibi yayınevi kurmak istiyordu. Bana “kitap yaz”, dedi. İlk kitabım 1995 yılında kırk dört yaşında çıktı. İlk kitabım “Ve Suskun Gri Kadın”. Yazmış olduğum kitabı, Yazarlar Sendikası onayladı. Kitabımda kadınların yaşadığı sorunları anlattım.

İlk çıkan kitabımla camiada bir isim yapmış oldum. Bir yıl çalıştım o ajansta; ancak para kazanamadım. Ajansla çalışan etiket firması: “Bizimle çalış”, diye teklif getirdi ve ajansı bırakıp onlara geçtim. Onlar da beni çok istismar ettiler. 1994 senesinde oğlum yanıma geldi. Tiyatro sanatçısı olmuş. Ben de o süreçte iş arıyordum. Evrensel Gazetesi'ne yazı gönderiyordum. Ne sağcı ne solcuyum, vatandaşım!

“Yaşadıkça Adım Adım” Adlı Romanım, TRT’den Ödül Aldı

İlk kitapla yazar kimliğimi aldım. Öykü çalışmaları yaptım. Oğlum: “Anne daha çalışma idare ederiz”, dedi. TRT’nin 1996 yılındaki çocuk roman yarışmasına katıldım. Çocukluk hatıralarımdan yazdıklarımı topladım. “Yaşadıkça Adım Adım” isimli kitabımı yazdım. On iki kişilik bir jüri, benim kitabımı çok beğendi; hatta kitabım internette “Dünya Çocuk Öyküleri”ne aday gösterildi. “Ödüllü Roman” diye başlık attılar ve yayınladılar. Teşekkür Belgesi takdim ettiler. Yazmış olduğum kitap, yayınevinin en çok satan kitabı oldu.

“Ayaklar Üzerine” isimli bir kitabım daha var. “Yaşadıkça Adım Adım” adlı çocuk romanımdan sonra, iki kitap daha çıkardım. “Kaynak Yayınları”ndan “Dün Bugündür”, isimli romanım çıktı. Bu kitabım için İzmir’de ödüle layık görüldüm. Genellikle kalem aldığım kitaplar, gençlere hitap ediyordu.

Yirmi Yedi Öykülük Kitap Yazdım, Bir Çok Tv Programına Yazar Kimliğimle Katıldım

“Çocuk Yazarları Sempozyumu” düzenlenmişti. Beni davet ettiler. Bir beyefendi bana: “Siz kimsiniz?” dedi. “Ben hiç kimse değilim. Öğrenmeye geldim”, dedim. Adam dedi ki: “Siz hiç kimse değilim, diyorsunuz; ama ünlü isimler hep sizinle konuştu ve yanınıza geldi. Ünlü isimler herkesin yanına gelmez. Ben ödüllü yarışma yapıyorum. Lütfen katılın”, dedi. Bahsedilen öykü yarışması tertip edilmişti ve ben bu yarışmaya katılarak üçüncülük ödülü aldım. Yirmi yedi öykülük bir kitap yazdım. “Birleşen Sevgiler” isimli kitabım da üçüncü oldu. O süreçte televizyon programlarına yazar kimliği ile çıktım.

Gazetelere, kitap tanıtımları için özel yazılar yazdım. Gazetelerde dergilerde yazılarım çok çıkıyordu. Yayınevleriyle çalıştığım süreçte ise ben daha çok redaksiyon yapıyordum. Redaksiyon sorumlusundan yazarlığa bir yolculuk olmuştu benim yazarlığım.

Babamdan miras kalınca, İstanbul’dan ev aldım. Oğlum da nişanlandı, askere gidecekti. Evin içinde tek başıma korkar oldum, evin içine kendimi hapsolmuş gibi hissettim. Babamdan aldığım maaş da yetmiyordu ki maddi imkansızlıklar da başlayınca evi sattım.

Sakin, Huzurlu Bir Hayat İstedim, Akdeniz'e ve Ege'ye Yerleştim

Datça'da bir kiralık eve çıktım. Altı aylık peşin verdim; ama ev çok sıkıntılıydı ve çok sıkıntı çektim. Zor kaçtım evden. Ev sahibi şizofrendi, evime hırslı olarak girdi; ama onun girdiğini söyleyemedim. Daha sonra Altınoluk'tan ev satın aldım. Üç yıl orada oturdum. Zamanla maddi sıkıntılar yaşamaya başlayınca tekrar evi sattım, borçları ödedim. Sonra Akçay'a kiraya çıktım. Ev sahibi çok zengindi. Bir yıl beni idare etti. Bankaların tuzağına düştüm. Para çekemez oldum, çıkmaza düştüm.

"Bataklıkta Asansör Var", Dünya Klasiklerine Aday Gösterilen Kitabımdır

2012 - 2013 yılında İstanbul'a döndüm. Yazar arkadaşımın yanında kaldım. On bir yıl bekleyen "Bataklıkta Asansör Var" isimli kitabımı dostlarım sayesinde çıkardım. Dünya klasiklerine aday gösterildi. Ayrıca, "Geçmişten Gelen Rüzgâr", "Dün Bugündür" adlı romanlarım da var.

Sanatçı Yaşam Evi Ayakta Alkışlanacak Bir Hizmet

Arkadaşım İstanbul Büyükşehir Belediyesi Sanatçı Yaşam Evi'nde kalıyordu. Ona ulaştınca buraya geldim. Özgürlük durumunu merak ettim: "Serbest mi, odalarda banyo tuvalet var mı? diye sordum ve başvurumu yaptım. Burada her şey çok özel ve güzel. Sağlığım için düzenli olarak spor yapabiliyorum. Boş vakitlerimde zihnimin dinç kalması için bulmaca çözüyorum. Kitap okuyorum ve okudukça yeni şeyler yazmak istiyorum. İstanbul Büyükşehir Belediyesi Sanatçı Yaşam Evi hizmeti ve uygulamaları ayakta alkışlanmayı hak ediyor.

Hızla Akan ve Değişen Toplumsal Yaşamda Gençler Şunlara Çok Dikkat Etsinler

Gençler düşünerek hareket etsinler, ne yaparlarsa yapsınlar saygılı olsunlar, saygıyla hareket etsinler. Sorumluluk sahibi olsunlar, sorumluluklarını asla unutmasınlar ve empati kurabilsinler. Hepimiz insanız. Onlar da bebektiler, yetişkin oldular ve bir gün bizim gibi yaşlı olacaklar...

İbrahim GÜR

Vefa Lisesi'nde başarılı bir öğrencilikten Belçika Maden Fakültesi'ne, maden ve restoran işletmeciliğinden Darülaceze'nin aile atmosferine, sarsıntılarla ve başarılarla dolu bir hayatın hikayesi...

1945 yılında Bakırköy'de doğdum. Gaziosmanpaşa'da oturuyorduk. Vefa Lisesi'nde okudum. Yatılı öğrenciler sınavla Vefa Lisesi'nde okuyabiliyordu. Ben Akşam Lisesi'ne gidiyordum. Gündüz çalışıyor, akşam eğitimimi sürdürmeye gayret ediyordum.

Belçika Mons Üniversitesi Maden Fakültesi'nde İki Yıl Eğitim Aldım

1960'lı yıllarda bir şirkette katiplik ile çalışma hayatına atıldım. Babamın aldığı maaş kadar maaş alıyordum. Üniversiteye gitme idealim vardı. Üniversite konusunda hocam destek oldu ve bana burs buldu. Hocamın yol göstermesiyle Belçika'ya gittim. Belçika'da iki yıl okudum. Mons Üniversitesi Maden Fakültesi'ne gittim. Eğitim hayatım süresince Belçika'nın Tetre köyünde kaldım.

Okul için aldığım burslarla kendime motor aldım, gezdim. Sonra, okulu bıraktım. Belçika'da madende çalışmaya başladım. Aynı zamanda da dokuz ay boyunca madencilik üzerine kurs aldım bu sayede teknik personel oldum.

Yirmi Üç Yaşında Herşeye Sahiptim

Belçika'nın Leicester şehrinde çalışmaya başladım. Bir işte çalışmayla beraber mesleki gelişimime katkı sağlayan kurslara gittim. Aşçılık üzerine şeflik kurslarına katıldım ve şef aşçı sertifikası aldım.

Yirmi üç yaşındayken çoğu kişinin sahip olamadıklarına sahip oldum. Arabam var, kız arkadaşım var, kaldığım yer güzel. Arama kurtarma, ilk yardım ekiplerine girdim. Bunların yanında mahkemelere tercümanlık yapıyor, bütün bu işlerin karşılığında çok iyi bir gelire sahip oluyordum. Almanya'ya da çalışmak için gittim; ama hiç sevemedim.

Tekrardan Belçika'ya döndüm. Tabi, o süreçte hem iyi kazanmanın hem gençliğin verdiği rahatlıkla kah orada geziyor kah burada eğleniyordum. Evlenmek aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Kardeşimi Kutlamak İçin Gittiğim Almanya’da, Hayatımın Kadını Eşimle Tanıştım

Kardeşim evlenmiş ve o da benim tavsiyelerimle Almanya’ya yerleşmişti. Kardeşimin Almanya’ya yerleşmesi beni çok sevindirmişti. Onu kutlamak istiyordum. Almanya’ya gidip kardeşimin gelişini bir hediye ile kutlamak istedim ve hediye almak için bulunduğum merkezin popüler marketine gittim. Asım, adında bir arkadaşım vardı. Kardeşim için hediye seçerken kendisi bana Jülyet’i gösterdi. “Hovardalık yapıyorsun, bari şu kızla tanış”, dedi. Jülyet’le o gün markette tanıştık ve arkadaşlığımız başladı. Zaman içinde annesiyle babasıyla tanıştım. Onlar da bana yardım ettiler. Onların kendi evlerine yakın ev kiraladık. Yeni eşyalar aldık, evi dekore ettik. Sonra Jülyet ile evlendim. Evlendikten sonra Jülyet de çalışma hayatına atıldı. Oysa benim isteğim evlendikten sonra hemen çocuklarımızın olmasıydı. Eşim de bu isteğim karşısında; “Çocuk istiyorsan önce ev al, o zaman çocuk olur”, dedi. Oturduğumuz evi satın aldık. O da çalışmaya başladı. Evi aldığımız süreçte maddi olarak sıkıntılar yaşadık. Madenlerin kapatılacağı söylentileri de bizi iyice tedirgin etmişti. O sıkıntılı zamanlarda indirim kartımızla alışveriş yapıyor, oldukça tutumlu davranıyorduk.

Belçika’da Eşime Pansiyon ve Restoran İşletmeciliği Üzerine Bir Yer Açtık

Madenlerin kapatılacağı söylentisi üzerine otelcilik okulunun aşçılık bölümüne başladım ve bu bölümü bitirdim. Çalışmayı ve kendimi bireysel ve mesleki anlamda geliştirmeyi seviyordum. Madende bir yandan çalışırken bir yandan da akşamları Aşçılık Kursu’na giderek aşçılık sertifikasını almıştım. Hepsî emek hepsî çaba hepsî sevgiyle oluyordu.

Benimle beraber eşim de otelcilik okulunu bitirdi. Eşim otelcilik okulunun gündüz bölümüne gitti. Eşime pansiyon ve restoran işletmeciliği üzerine yer açtık. Burası üç - dört katlı bir pansiyondu ve alt katı da restorandı. Eşim bu pansiyonu işletiyorken ben de bir yandan madendeki işime devam ediyordum. Pansiyon işinde epeyce yol aldı eşim ve güzel bir müşteri kitlesi oluştu. Bütün bu başarılarından sonra oğlumuz dünyaya geldi.

1970 Yılında Vatani Görevim İçin Eşimle Yurda Dönüş Yaptık

Vatani görevimi yapmak için 1970 yılında Türkiye’ye eşimle beraber döndük. Dönerken eşimin kız kardeşine pansiyonumuzu devrettik. İstanbul’a yerleştikten sonra askerliği erteleyerek Yeşilköy Çınar Otel’de mutfak şefi olarak çalışmaya başladım.

Belçika'daki Madenci Arkadaşlardan Özel Ekip Kurarak Bolu'da Maden İşletmesini Devraldık

Bir gün gazeteleri karıştırırken Bolu' da Maden Mühendisi, Maden İşletmecisi aranıyor diye bir ilana rastladım. İlanda verilen irtibatları aradım: “Gel”, dediler. Bolu'daki maden için adam çoktu, kömür çoktu; ancak işi bilen uzman yoktu. Yaptığım iş görüşmesinin ardından hemen başlamamı istediler. Ben ekibimi kurdum. Belçika'da madenden çalışma arkadaşlarım olan, bir Rus ve bir Polonyalı şefi de çağırdım. Depoda atıl duran bir sürü malzeme vardı. Belçika'dan ekip geldi. Kalacak yer sorun, yemek sorun, her şey sorun... Yaptığımız etüt çalışmaları sonucunda ilk kömür damarına ulaştık ve kömür çıkartmaya başladık. Bu bizi çok rahatlatmıştı.

Dört-beş sene bu madenin işletmesinde çalıştık. Madenden çok para kazanıyorduk. Her şey yolunda giderken çıkan bir yasa ile madeni elimizden aldılar. Tam da bu talihsiz süreçte kızım oldu. Morallerimiz bozuldu ve çalışamaz duruma geldik. Kayınpederim bu zaman zarfında, bize destek olmak amacıyla yanımıza geldi; hatta madende bizimle bile çalıştı. Ancak son çıkan yasayla birlikte mecburen bırakmak zorunda kaldık.

Bursa'da Otelde Baş Aşçı ve Resepsiyonist Olarak Türkiye Maceramız Devam Etti

Bolu'da yaşadığımız maden macerasından sonra Bursa'ya yerleştik. Bursa'da ünlü bir otelde ben baş aşçı; eşimde resepsiyonist olarak işe başladık. Kayınpederime de köyde bir yer ayarladık. Kayınpederim emekli öğretmendi. Çocuklarımız kayınpederimde kalırdı. Müslüman değildi, Hristiyan hiç değildi.

Kayınpederim çok iyi bir insandı. İşe, emeğe, hakka çok değer verirdi. Ben çok çalışkan olduğum için beni de çok severdi. Öz çocuklarını Belçika'da bıraktı bizimle beraber geldi. Annem amcamın kızıyla evlenmemi çok istemişti ve o sebepten eşimi hiç sevmedi. Kendi anne ve babamla bu nedenden dolayı bir soğukluk yaşıyordum.

Eşimi Trafik Kazasında Kaybettikten Sonra Ben de Kendimi Kaybettim

Eşim, Bursa'dan İstanbul'a gelirken kaza yaptı. Eşim aracı kullanıyordu ve araçta çocuklarım da vardı. O trafik kazasında hepsini kaybettim, ben de kayboldum, ben de bittim. Cenazeye gidemedim. Eşimi ve çocuklarımı kayınpederim defnetti. Cenaze töreninden bir süre sonra kayınpederim ve kayıinvalidem de dayanamayıp Belçika'ya geri döndüler. Eşim öldükten sonra askere gittim. Yaşım otuz dokuzdu ve iki yıl askerlik yaptım.

Antalya'da Restorant İşletmeciliği ile Hayata Tutunmaya Çalıştım

Vefa Lisesi Güzel Sanatlar dersi öğretmenimiz Antalya'da yaşıyordu. Askerden sonra Antalya'ya çalışmak için gittim. Antalya büyük bir turizm merkezi olduğu için orada otellerde çalışabilirdim, iş bulmam kolay olurdu. Antalya Oteli'ne iş başvurusunda bulundum. İşe kabul edildim ve Antalya Oteli'nin mutfağında aşçı olarak yeni bir başlangıç yaptım. Bu arada Güzel Sanatlar dersi öğretmenimizi buldum. Öğretmenliği bırakmış ve bir restoran açmış. Öğretmenlik yapamamış ve serbest meslek olarak restoran işletmeciliğine başlamış. Öğretmenim: "Gel, burada çalış", dedi. Baktım ortam güzel ve hoşuma gitti. Otelde çalışmayı bıraktım. Restoranda çalışmaya başladım. Öğretmenimin restoranında kısa bir süre çalıştım ve bir zaman sonra komşu restorana ortak olarak işletmeciliğe tekrar başladım.

Hayatınızda Sevdikleriniz ve Sevgi Yoksa Kazanmanın da Anlamı Olmuyor

Restoran işletmeciliğinden çok güzel para kazandım; fakat kazandığım parayı yedim. Hayatınızda sevdikleriniz ve sevgi yoksa kazanmanın da önemi kalmıyor. Benimse neyim kalmıştı ölümü beklemekten başka...!

Dükkânı çalıştırırken kayınpederim Antalya'ya geldi. Kayınpederim eski sevgililerimden birini yanına almış ve Antalya'ya gelmişti. Yanında evlenmem için getirdiği kızın adı Maria... "Evlen işte bu kızla, hayatını düzene sok", dedi. Olmadı. Bunun üzerine, "Eşimin kız kardeşiyle evlen", dedi. Ben ise kaybettiklerimin ardından asla evlenmeyi düşünmedim. Evlenseydim hayatım daha kötü olurdu.

On Beş Yıldan Fazla Lokanta İşlettim, Büyük Yemek İhaleleri Aldım

Yirmi yıl Antalya’da yaşadım. On beş yıldan fazla lokanta işlettim. İhale işine girdim, inşaatların yemek işlerini aldım. 2000 yılında kayınpederim öldü. Artık çalışamaz durumda olunca ben de, İstanbul’a geldim. Lokantayı yetiştirmiş olduğum iki çocuğa bıraktım. Robert Koleji tesislerinde personel olarak çalışmaya başladım.

Darülaceze Müdürlüğü’ne Geldiğimde Avrupa Standartlarında Bir Hizmetle Karşılaştım

2005’den 2013’e kadar İstanbul’da yaşadım. Arkanızı dayayacak kimse yokken hiç bir anlamı yok hayatın, mücadelenin ve kazanmaların. Otelde yaşıyordum. Bir arkadaşımın Zeytinburnu’da tekstil üretim atölyesi vardı. Onların İstanbul Büyükşehir Belediyesi Darülaceze Müdürlüğü’nde tanıdıkları vardı. Atölyede çalışan çocuklardan biri bir gün; “Abi seni Darülaceze’ye gönderelim mi?” dedi. “Olur”, dedim. “Otellerden kurtulurum” diye düşündüm. Sağlık sorunlarımdan ve tek başıma kaldığımdan dolayı buraya gelmeyi istedim. Buraya geldiğimde Avrupa standartlarında bir yerle karşılaştım. Buradaki sosyal ortam, personelin sevgi ve saygısı, arkadaşlarla olan beraberlik hepsi bir aile ortamını bana yaşıyor.

Mehtap ANIL

Sanatçı bir ailenin tek çocuğu olan, yetmiş yedi yıllık ömüre sayısız tiyatro sahnesi, dizi oyunculuğu ve film sığdıran, sanattıyla yeni nesle örnek olan bir hayatın öyküsü...

1940 yılında İstanbul'da doğdum. Köken olarak Rumeliliymişiz. Çatalca'dan İstanbul'a yerleşmişiz. Ailenin tek çocuğuyum. Altı yaşından on sekiz yaşına kadar bale eğitimi aldım. Ayrıca iki yıl tiyatro eğitimi de gördüm. Bir evin bir çocuğu tek kızı olmam dolayısıyla ailem bana çok düşküdü.

Ailemiz Sanatçı Kökenli Bir Aileydi, Yakınlarım Hep Sanatın İçindeydi

Annem benim sanatçı olmamı çok istedi; çünkü ailemiz sanatçı kökenliydi. Halam konservatuvardan mezun olan ilk kişidir. Babam çok güzel piyano, halam ise çok güzel keman çalardı. Ben sahneye çıkmak istedim; ama babam bu isteğime müsaade etmedi. Her istediğim yapıldığı için hayatım boyunca fazla tahammülsüz oldum; fakat burada sabrın ne olduğunu öğrendim. Burada kaidelere uymak zorundasınız. Kabul eden kalır, uymayan gider.

1964 senesinde yirmi bir yaşında Suat Erener ile evlendim. Eşim kaleciydi, komşuyduk. Kayınpederim hâkim idi. Flört etmeden evlendim. Flört etseydim daha mutlu olurdu herhalde...! Çocuğum olduğunda, yirmi iki yaşındaydım. Erkek çocuğum olmuştu. Allah'tan sonra sevdiğim tek varlık... Yirmi altı yıl evli kaldığım eşimden ihanete uğrayarak ayrıldım. Halâ eşim telefon açar görüşürüz.

Oyunculuk benim için bir yaşam tarzıydı. Evlenirken eşime dedim ki: "Sanatımı bırak dersen evlenemem"; Çünkü oyuncu olmak; olduğun gibi yaşamaktır. Olduğundan farklı olursan üzülürsün. Hayat bir merdiven; kişilikte, görgüde, yaşanıpta hepsinde iniş var, çıkış var.

İki Yüz Türk Filmi'nde Rol Aldım; Gazete ve Mecmualardaki Romanların Yüzü Oldum

Hayata bizim kuşak, hızlı başlamıştı. İki yüz filmde yardımcı oyuncu olarak rol aldım. On beş yaşında bana direkt rol verildi, arkadaşım ise Türkiye güzeli olmuştu. Arkadaşım, emniyet müdürünün kızıydı. Bizim zamanımızda gençlik çok farklıydı. Ailesine bağlı, kendisine bağlı kızlardık biz. Çarşamba günleri okul yoktu. Arkadaşımla beraber Melek Sineması'na gider, film izlerdik. Yine bir Çarşamba sinemaya gittiğimizde, Alâeddin Berk'in kızı ile karşılaşmıştık. Alâeddin Berk o zamanlar Hürriyet Gazetesi'nin güçlü yazarlarındandı.

Üçümüz de Fatihli'yiz. Yolda giderken tiyatrodan Acar Filmi'nin yapımcısı olan Zai Üstüntaş ile karşılaştık. "Fotoroman için kızlar gerekiyor", dedi. "Ne olur gider misiniz?", diye sordu. Bizi bir gazete yerine getirdi. Orada beni seçtiler. Milliyet gazetesinin iç sayfaları vardı. O sayfalarda fotoromanda oynadım. Babamdan bu romanlarda modellik yapmak için izin istemiştim. Babam: "Ben sana izin veriyorum", demişti.

1991 Yılında Devlet Tiyatroları'nda Sahne Almaya Başladım

Yardımcı oyunculuk, mecmualar, filmler derken zaman hızlı akmıştı. “Sonsuza Yürümek” adlı filmi çektiğimiz yıl; 1991 senesiydi ve o yıl Devlet Tiyatrosu’na başlamıştım. “Sersem Kocanın Kurnaz Karısı”nı oynadım. Bu arada “Mahallenin Muhtarları” adlı televizyon dizisinden teklif geldi. “Mahallenin Muhtarları”na mukavele yapmaya gittim. Yapımcı bana ismimi sordu: “Mehtap Anıl”, dedim. Bana resmi adımı sordu: Bende, “Resmi adım bu”, dedim. “Mukavele yaparken sahte isim söylenir mi?” diye de ayrıca çıkışmıştım.

Hayatım boyunca hep dürüst oldum, insanları kırmamaya çalıştım, herkese sevgiyle yaklaştım. Bana sevgili gözüyle bakanı arkadaş gibi, kardeş gibi gördüm.

“Mahallenin Muhtarları” Adlı Tv Dizisinde On Dört Yıl Rol Aldım

Yeniden dünyaya gelsem bu mesleği seçmezdim. Çok sevdiğim “Mahallenin Muhtarları” adlı tv dizisinde on dört yıl oynadım. Çok güzel paralar kazandım. Dizideki arkadaşlıklarımız setle sınırlı kalmadı, dostluğa döndü. Bugün, diziden oyuncu arkadaşlarım bana ziyarete gelir, halâ görüşürüz.

“Mahallenin Muhtarları” adlı dizi bitince farklı televizyon kanallarında yayınlanan dizilerde rol aldım. Dini içerikteki dizilerde bile rol aldım. Bu dizilerde rol almam için uzun süreli mukavele yapmak isteyenler de oldu; ama “Ben bir yere bağlı kalamam”, dedim. Arkadaşlarım dini içerikli dizilerde oynuyorum diye; bana çok eleştiri yönelttiler, çok çıkıştılar. Buna karşılık ben dini içerikte filmlerde, dizilerde rol almaya devam ettim.

Her Şeyden Elimi Ayağımı Çekmeme Rağmen Halâ Film Teklifleri Alıyorum

Darülaceze'ye yerleştiğim süreç içinde de film teklifleri aldım. Yeni açılmış bir film şirketi benimle burada temasa geçti. Biri Fransız film şirketi idi. "Size hitap edecek çok güzel bir projemiz var", diyerek bana teklif getirdiler, beni çağırdılar. Senaryoyu verdiler, okudum. Bir rahibe rolünü oynamamı istemişlerdi. Finansal anlamda güçlü bir teklifti. "Birazdan avukatımız gelecek, bekleyin, mukaveleyi imzalarız", dediler. Kabul edeceğimden çok emindiler. "Ben avukatı bekleyemeyeceğim", dedim. "Cuma günü prova yapılacak", dediler; ama beklemeden ayrıldım. Sonradan arayıp: "Biz Darülaceze'den oyuncu alamayız", demişlerdi.

Her Hafta Ayrı Bir Senaryoyu Takip Etmek ve Ezberlemek Kolay Değil

Film sektörü çok zor bir sektör... Her hafta ayrı bir rol oynamak, her hafta ayrı senaryoyu takip etmek, ezberlemek kolay değil. Maalesef biz bu işten para kazanamadık. Bu camiada çok çalıştım, işimi severek yaptım. "Mahallenin Muhtarları" adlı dizide oynadığım rol adeta bana yapışmıştı. Bu rol için: "Kendimi oynadım", diyebilirim. Kişilik olarak beni anlattığı için senaryoyu oynamış saymıyorum kendimi, dizideki karakter bendim. Zaten bu sebeple o rol bana yapışmıştı.

Oyunculuk Bir Yetenek; Eğitimle Kazanılacak Bir Şey Değil!

Bize çok para kazanıyor diyorlar. Biz sadece emekliyiz. Sanatçı Tanju Gürsoy'un destekleriyle emekli olabildik. Tarihi dizilerde çok rol aldım. "İraz Ana" bu tarihi filmler arasında en sevdiklerimden. "Hanımın Çiftliği" adlı televizyon dizisinde de oynadım. Oyunculuk; bir yetenek... Okulun vereceği eğitimle, sonradan yapılacak çalışmalarla kazanılacak bir şey değil.

Yaşanmış Hayat Hikayeleri 1

Darülaceze Hizmetleriyle Bir Arkadaşımın Önerisi Üzerine Tanıştım

Hep çalıştığım için komşuluk nedir, bilmem. Bana yoldaş olan bir köpeğim vardı. Köpeğimden ayrıldıktan sonra rahatsızlandım. Oğlum işten ayrılıp Bodrum'a gidince yalnızlıktan sıkıldım. "Mahallenin Muhtarları" adlı dizi de sona erince sahnelerden setlerden kendimi çektim, emekli oldum. Tek başıma yaşamak beni mutlu etmiyordu. Sanatçıların üye olduğu "Filmsan Derneği" var. Dernek sahibi "Sana yakışacak bir yer var", deyip beni İstanbul Büyükşehir Belediyesi Darülaceze Müdürlüğü'ne yönlendirdi. Burayı bana tarif etti.

Darülaceze Sanatçı Yaşam Evi'ne geldim. Burayı gezdim, görünümü, mimarisi çok güzel geldi bana. Film icabı hep köşkların villaların sahibi olduğunuzdan rolünüzün bir parçası oluyorsunuz ve hepsi sanki sizinmiş gibi geliyor, bir sanı yaşıyorsunuz.

Aile Ortamında İki Yılın Nasıl Geçtiğini Anlamadım

Ne kadar güzel yerler var ne güzel evler var. Tabi, benim kalabileceğim yer burasıydı. Buraya yerleşeli iki yıl oldu ve zaman o kadar hızlı aktı ki hiç fark etmedim. Kendimi dinliyorum, mutluyum. Türk kahvesini çok seviyorum, fırsat buldukça Türk kahvesi içiyor, kendi kendimin falına bakıyorum. Aktivitelere çok katılmak istemiyorum. Dinlenmek istiyorum. Burası beş yıldızlı otel gibi. Burada sürekli haberleri dinliyorum, siyaseti, gündemi takip ediyorum.

Gençlere, Aile Kuracaklara Şunları Söyleyebilirim

Hayata inanmak lazım, boş vermemek lazım. Hayat önemli ve ümit taşıdıkça, mücadele verdikçe güzel. Sahip olunanlarla kibirlenmemeli... Bu dünyada her şey gelip geçici... Ne küçüksün ne büyüsun. Seni de beni de Rabbim yarattı. Allah her şeyin hayırlısını versin ama sağlık hayatın kaynağı ve dünyadaki en güzel şeydir; sağlıklı olmak, kendi kendine yetiyor olmak.

Hayatın farkında olan herkes sağlığına çok dikkat etsin. Gençler iyi bir aile kurabilmek için birbirlerini çok iyi tanısinlar, anlasınlar, öyle evlensinler. Kişi kişiyi bilmeli; ama önce kendi istediğinin ne olduğunu çok iyi bilmeli ve kendinden emin olmalı.

Metin ÖNCÜ

Babasının vefatıyla tahsil hayatını yarıda bırakan ve çalışma hayatına atılan, folklor dalında Polonya'da kazanılan altın madalyadan yarım kalan bir evliliğe, çaba ve ümit içinde geçen mütevazı bir hayat...

1945 yılında Amasya'da doğdum. Babam askerde olduğu için ben doğduktan bir buçuk yıl sonra nüfus kâğıdım çıkartılabilmiş. İlkokul birinci sınıfı Amasya'da okudum. Birinci sınıftan sonra İstanbul Edirnekapı'ya göç ettik. Dördüncü sınıfa kadar Edirnekapı'da ilkokulu okudum; ardından, Anadolu Yakası'na taşındık. Okul hayatım Anadolu Yakası'nda devam etti. Babamın vefat etmesiyle ailemin geçimini ben sağlamak zorunda kaldım. Lisedeyken babamın vefatı sebebiyle okuldan ayrıldım.

Yıllar İçinde Demir Doğramacılıktan Fabrikalarda Bakımcılığa Kadar Yükseldim

Ortaokul yıllarımdan itibaren çalışmaya başlamıştım. Demir doğrama atölyelerinde ve farklı işlerde çıraklık yapıyordum. Lisede okulu bıraktığımda, neredeyse bir kalfa kadar para kazanabilecek durumdaydım. Demir doğrama atölyesinde çalışmaya başlayarak hayata atıldım. Yıllar içerisinde yetkinliklerim; demir doğramacı kalfası; kaynakçı ve bakımcı ustalığına doğru gitti. Askere kadar fabrikalarda bakımcı olarak çalıştım.

Askerliğimi Zonguldak'ta tamamladım. Gençlik yıllarım da amatör kulüplerde futbol oynadım. Zonguldak'ta askerlik yaparken ikinci ligde oynayan Zonguldak Futbol Kulübü'nde antrenmanlara çıktım, beni beğendiler. Bana kal dedilerse de benim için İstanbul özlemi baş göstermişti. Gebze Gençlerbirliği Spor'da profesyonelliği denedim, lisansım halâ oradadır.

Müzikle Başlayan Serüven Beni Evliliğe Doğru Götürdü

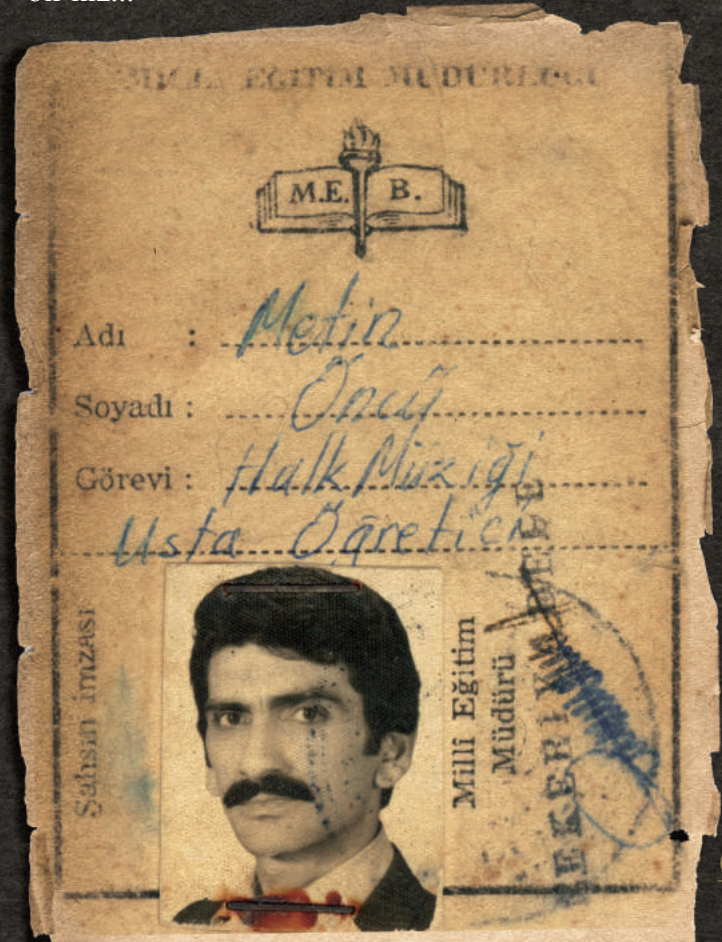
Askerden döndükten sonra ek iş olarak müzikle uğraşım. Bazı yerlerde sahne alıyordum. Arkadaşların zoruyla kendimi denemek için ses yarışmasına katıldım. Moda Aile Çay Bahçesi'nde Türk Sanat Müziği üzerine bir yarışma gerçekleştirilmişti. Ben, genelde Türk Halk Müziği okurdum; fakat Türk Sanat Müziği'ne de ilgim vardı. Yarışmada üçüncü oldum. Sahneden indiğimde eşim geldi, beni tebrik etti. Eşimle bu şekilde tanıştık.

Folklor Grubu ile Polonya'da Ülkemizi Temsil Ettik, Birincilik Elde Ettik

Evlendim, çocuk sahibi oldum. Çocuklar olduktan sonra biraz daha zorlaştı hayat. Pendik Halk Evi'nde Halk Müziği dersi veriyor, aynı zamanda folklor oynuyorduk. Verdiğimiz eğitimler ve kurduğumuz folklor gruplarıyla yarışmalarda birinci olduk. Ülkemizi yurt dışında temsil etme hakkı kazandık. Bu başarılar üzerine Polonya'da ülkemizi temsil ederek folklorlarda birincilik elde edip onurlandık. Geçimimi; Pendik Halk Eğitim Merkezi'nde Halk Müziği hocalığı yaparak, trikotaj ve daktiloların bakımını gerçekleştirerek sağlıyordum. Pendik Halk Evi Müdürü değişince yeni müdürle anlaşamadık. Yaklaşımı hoşuma gitmemişti ve ben Pendik Halk Eğitim Merkezi'nden ayrıldım. Müzik hocalığını ve folkloru bu şekilde bıraktım.

1980 İhtilalinden Sonra Her Şey Tersine Gitmeye Başladı

Seksen ihtilali sonrasında çoğu düğün salonları kapandı, konserler yapılamaz oldu. Müzik ve eğlence sektörü neredeyse durma noktasındaydı. Ben de ekstra olarak sahne alıyor ve sahne işlerinden geçimimi sağlamaya çalışıyordum. Siyasi karışıklıklardan dolayı sahne alacak yer kalmayınca sahneyi de bıraktım. Çocuklarım büyüyordu ve ben ailemi geçindirmek zorundaydım. 1970'den 1991'e kadar pek çok olumsuzluğa karşı evliliğimi ayakta tutabildim, yürütebildim. Dört çocuğum oldu. Üç erkek bir kız...

1991 Yılında Hayatımda Güzel Olan Ne Varsa Kaybettim Diyebilirim

1991 yılında önce abim vefat etti, annem de hastanedeydi. Abimin ölümünü mecburen ondan saklamıştık. Abimin vefatından sonra amcam vefat etti. Çok sürmedi, annem de vefat etti. Hayatım 1991 yılında tamamıyla değişti. Aslında benim için hayat anlamını yitirmişti ve ben 1991 senesinde yıkılmıştım. 1991 yılında Körfez Savaşı'nda bazı fabrikalarda üretim durmuş, ülkede ticaret hayatı bitme noktasına gelmişti.

Bu sebepten dolayı çalıştığım fabrika işçi çıkarmak zorunda kaldı. Beni de çıkardılar. Altı ay kadar çalışmadım. Bu arada eşim bir tanıdık vasıtasıyla Haydarpaşa'daki Devlet Demiryolları'nın Kreşi'nde işe başladı. Zamanla bizim aramızda geçimsizlikler meydana geldi. Aile içinde huzurumuz kalmadı. Gün geçtikçe her şey kötüye gitmeye başladı. Maalesef! 1991'de eşimden ayrılmak zorunda kaldım. Büyük oğlum askerdeydi. Diğer çocuklar da hanımda kaldı.

Hayata, Mesleğime Dönerek ve İşime Sahip Çıkararak Yeniden Tutundum

İş gücü yok. Tek başına bir hayat sürmeye başladım. O gün kazanıp o gün yiyordum. Alkol batağına saplanmış, çaresizdim. Bu kadar yaşayacağımı bile düşünemez haldeydim. Arkadaşlardan biri bir işyerine iyi bir usta aradıklarını duymuş ve bu işe beni önermiş. Tekrardan yaşama tutunuşum, işime sahip çıkmamla başladı.

Patronumun lakabı Konyalı'ydı. Bir gün geldi, beni buldu. Kalacak yerim yok, yiyecek ekmeğim yok. Onun sayesinde işe başladım. Mesleğe döndüm. Atölyemizin arka tarafında kendime bir yer yapmıştım. Orada kalıyor, orada yemeğimi yapıyordum. Tüm ihtiyaçlarımı orada görüyordum. Tam on beş yıl beraber çalıştık. Onun sayesinde de ben kendimi toparladım, hayatıma bir çeki düzen verdim.

Eski Bir Folklor Öğrencimin Tavsiyesiyle Darülaceze Müdürlüğü'ne Başvurdum

On beş yıl sonra sıkıldım ve ayrıldık. Artık gündelik işler yapıyordum. Tek tük ustalık işleri, boya işleri yapıyor, tesisat işlerine bakıyor, günlük işlerle geçimimi sağlamaya çalışıyordum. Eski kaldığım mahallede depo gibi bir yeri boşalttık, temizledik. Oraya mutfak ve banyo yaptım. Üç yıl kadar orada kalıp gündelik işlerle hayatımı sürdürdüm. Orası yıkılınca sokakta kaldım, yaşlanmışım. Pendik Belediyesi'nde sosyal hizmetlerde çalışan eski öğrencim Darülaceze'de kalmak isteyip istemediğimi sordu. Bende "Elbette kalırım" dedim.

Kurumdaki Musiki Eğitimleri Bana Hayat Veriyor

Burada Türk Sanat Müziği dersleri veriliyordu. İki yıl önce hocamız Cemil Sağyaşar'dı. Bir yıl ondan ders aldık. Şimdi Ediz Bey ile çalışıyoruz. Halâ çalışmaya devam ediyoruz. Darülaceze'de bu şekilde zaman geçiyor. Haftada iki saat dersimiz var. Ben Türk Halk Müziği çalışıyorum; ama Türk Sanat Müziği üzerine de eğitim alıyorum. Buradaki müzik çalışmaları bana hayat veriyor. Öyle ki Türk Sanat Müziği'nde sazımı çalmayı deniyorum. Sazın perdesi yetmez ama ben yine de sazla çalmayı seviyorum.

Hayata Dair Şunlara Dikkat Edilmeli

Kendinizi hiç ezdirmeyin. Anne babanızın kıymetini bilin, büyüklerinizi sayın, sevin. Çocuklarınızla bilhassa yakından ilgilenin. Biz, zamanında yapamadık. Hayatta hep olumlu düşünün. Bardağın hep dolu kısmına bakın. Boş kısmıyla uğraşmayın. Kimsenin hakkında kötü konuşmayın.

Müzeyyen ÜNER

Yoklukları, sıkıntıları, acıları sanatla yenen, aldığı müzik eğitimi sayesinde Zeki Müren'le sahne alan, yaşadığı talihsizliklere rağmen çalışmaktan bıkmayan mücadele dolu bir hayat yolculuğu...

1936'da Mudanya'da dünyaya gelmişim. Bir abi bir kız kardeş üç çocuklu bir aileymişiz.

Ne var ki, annemle babamın evlilikleri uzun sürmemiş ve ben çok küçük yaşlardayken annemle babam ayrılmış. Onlar ayrılıktan sonra, ben dayımın yanında kaldım. Yedi yaşına, okul çağına kadar dayımın yanında köyde büyüdüm. Dayım bana sahip çıktı. Annem okul çağına geldiğimde, köye gelip beni yanına aldı. Annem fabrikada çalıştığı için köyde bulunmuyordu. "Kızımı okutacağım" diyerek köye geldi ve beni dayımın yanından aldı.

Babamın Sarsıntılı, Düzensiz Yaşamından Çok Kötü Etkilendim

Okula başladıktan bir süre sonra babam ortaya çıktı. Babam "Kızımı ben yanıma alacağım, okula göndermeyeceğim, o hafız çıkacak", dedi. Babam evlenmiş, yeni bir hayat kurmuştu. Üstelik yeni eşi beni istemiyordu. Annem babam aralarında sürekli tartışıyorlardı; sende kalacak bende kalacak... Ortada kaldım hep. Bu acı tartışmaların sonunda babam ne yapıp edip beni annemden kopardı. "Annen öldü", dediler. Babam, düzenli bir hayata sahip değildi, karışık bir hayatı vardı. Beni okula göndermedi ve evlenmiş olduğu ikinci eşinden de ayrıldı, başka bir kadınla evlendi.

Ailemin Yanına Yerleşerek Hayatımda Yeni Bir Sayfa Açtım

Yedi yaşımdan on üç yaşına kadar babamın bu sarsıntılı hayatına ortak oldum. On üç yaşında Muddanya'da bir komşunun düğününe gittik. Düğünde komşumuzun oğlu arkadaşları ile beni kaçırdılar. Düğünüm olmadı, gelin olamadım, gelinlik giyemedim! Babam kaçırılmamdan sonra beni reddetti. Çok ama çok mutsuzluklar yaşadım. Beş yıl evli kaldım. Bir çocuğum oldu. Çocuk olduktan sonra babamla barıştık. Babam, mutsuz olduğumu anlayınca arkamda durdu ve "Eşinden ayrıl" dedi. Eşimden ayrıldım. Ayrılmamın ardından İstanbul'a geldik. Annem Taksim'de, abim Fatih'te oturuyorlarmış. Annem ve abim, beni buldular. Biz bir araya geldik ve beraber yaşamaya başladık.

Annemin Desteği ile Çeşitli Musiki Hocalarından Eğitim Aldım

Zeki Müren'in çok büyük hayranıyım. Rahmetli Zeki Müren'in annesi benim annemin çok yakın arkadaşıydı. Kendi kendime şarkılar söylerken annem benim müziğe yetenekli olduğumu söyledi, "Senin sanatçı olmanı istiyorum", dedi. Annem çeşitli hocalardan bana özel ders aldırды.

Zeki Müren'in Ekibinde Sahne Aldım

Sahneye ilk çıkışım Eskişehir'de oldu. Bir organizatörle çalışıyorduk ve yaz sezonu gelmişti. Organizatörümüz: "Zeki Müren'in konseri var, seni onun sahne ekibine yerleştireceğim", dedi. Organizatörümüzün bu haberi benim için hayallerimin gerçekleşmesiydi, çok sevinmiştim. Sahne hayatının başlamasıyla bu camianın önde gelenleriyle de tanışmaya başlamıştım. Ünlü gazinocu Fahrettin Arslan'la tanıştım. Taksim Gazinosu'nda çalıştım. Fahrettin Arslan'la bir tartışma yaşayınca yollarımızı ayırdık. Bunun üzerine sahnelerden vazgeçmedim Tarabya'da düğünlerde sahne aldım. O zamanlar müzik piyasası karışıkı. Organizatörler, çalıştığımız paraları vermiyorlardı. Bu yüzden beraber çalışacağımız organizatörler konusunda seçiydim. Mustafa Erbaş adında bir organizatör vardı, ödemeler konusunda sağlam bir kişiliği vardı ve onun turnelerine giderdim.

Sahne Çalışmalarına Ek Olarak Özel Bir Muayenehanede Çalışmaya Başladım

Sahne çalışmaları devam ederken bir yandan evlilik teklifleri geliyordu kabul etmiyordum. Sahneye ek olarak bir psikiyatri doktorunun yanında işe girdim. Hafta sonları veya akşamları gelen tekliflere göre sahne alırken bir yandan öğleden sonraları doktorun muayenehanesinde çalışıyordum.

1971’li yıllar... Anadolu Yakası’na Kadıköy’e taşındık. Orada bana bir teklif geldi: “Kıbrıs’ta bir aylığına sahne alır mısınız?” Kıbrıs’a gittiğim sene harp oldu, oradan da para alamadık. Eve bile dönüş yapamadım. Kıbrıs’taki harp ve karışık günlerde annem bana ulaşmaya çalışıyor, ulaşamıyordu.

Kıbrıs’ta Sahne Aldığım Yıllarda Rum Milliyetçilerinin Saldırısına Uğradım

Biz tabi gençliğin vermiş olduğu heyecanla geziyoruz. Kıbrıs’ta bir restorana yemek yemeye gitmiştik. Organizatörümüz: “Sakin Türkçe konuşmayın”, diye uyarıda bulunmuştu. Ben de Rumca iyi konuşurdum; ama benim Türk olduğumu anladılar. Ellerimi yıkamak için lavaboya gitmek istediğimde, beni bahçeye doğru yönlendirdiler. “Bu, Türk” dediler ve beni denize atmak istediler. Orada onlarla bir itişme, arbede yaşadım. Bu arbede sürerken organizatörüm geldi ve oradan onun desteğiyle ancak çıkabildim.

Yirmi gün Kıbrıs’tan ayrılabilmek için mücadele ettik. Türkiye’ye uzun uğraşların ardından sağ salim dönebildik. Döndükten birkaç gün sonra eve iki memur geldi. Karakola getirildim. Yurda kaçak araba sokmakla suçlandım. “Siz kaçak araba getirmişsiniz” suçlamasıyla beni mahkemeye çıkardılar. Mahkemeden beraat ettim.

Halk Türküeri Yıldızı
Müzeyyen
Bursalı

Bütün Birikimlerimi, Oğlumun Ticarethane Hayali İçin Kaptırdık

1980 yılında sanat hayatından sahnelerden yavaş yavaş uzaklaşmaya başladım. Annem akciğer kanseri oldu. Hastalık süreci bir-iki yıl sürdü. Yaptığım yatırımları annemin tedavisi için harcadım. Tedavi sürecinde ara ara sahnelere çıktım. Tabi ki çalışmak lazım, her şeyi bırakmamak lazım. Annemin tedavisi sürerken Erenköy'e taşındım. Abim de annemin tedavi sürecinde annemle beraber kalıyor, desteğini, ilgisini esirgemiyordu. 2000 senesine kadar on beş sene çalıştım.

Oğlum kadın kuaförüydü. Arkadaşı "Bir yer açalım", demiş. Çalışma hayatım boyunca edindiğim birikimleri çocuğumun bir ticarethane sahibi olması için çocuğuma verdim. O da yerin açılması amacıyla bütün birikimleri arkadaşına vermişti. O yer açılmadı ve parayı arkadaşına kaptırdık. Bu süreçte oğlum da evlenmişti; ama her şey ters gidince oda boşandı ve benimle kalmaya başladı. Otuz sekiz yaşındaki çocuğumu beyin kanamasından dolayı kaybettim.

On yıl Semiha Şakir Huzurevi'nde ağır hastalarla, psikolojik rahatsızlığı olanlarla aynı yerde kaldık. Daha iyi bir yaşam için dua ediyordum. Emekli de olamadım. Orada kaldığım süre içerisinde sanatçı dostlarımızın vasıtasıyla Göztepe Kültür Merkezi'nde çalışmaya başladım. Bilet satıyordum. Üniversiteli öğrenciler geliyordu.

Ne Kadar Yaşlanmış Olsam da Çalışmaktan, Mücadeleden Yılmadım

Bu arada İdealtepe'ye taşındım, çalışmak zorundaydım. Yaşlı bir hanımın bakımını yapmaya başladım. Huzurevlerinde çalışmak için başvurularda bulundum. Görevli bana şöyle demişti: “Hanımefendi, siz bu işi yapamazsınız. Benim tanıdıklarım var, ben size başka bir iş bulurum.” Görevli, çalışmam için beni yaşlı bir çiftin yanına gönderdi. Yemek ev işi, her şeylerini ben yaptım. İki yıl bu yaşlı çiftin yanında çalıştım. Baktığım ailenin oğlu: “Sigortanızı ben yaptıracağım”, dedi. Sigorta beklentisiyle bu yaşlı çiftin yanında çalışırken çocukları: “Ben bir villa aldım. Şu an masraflarım var, size yardım edemeyeceğim”, dedi.

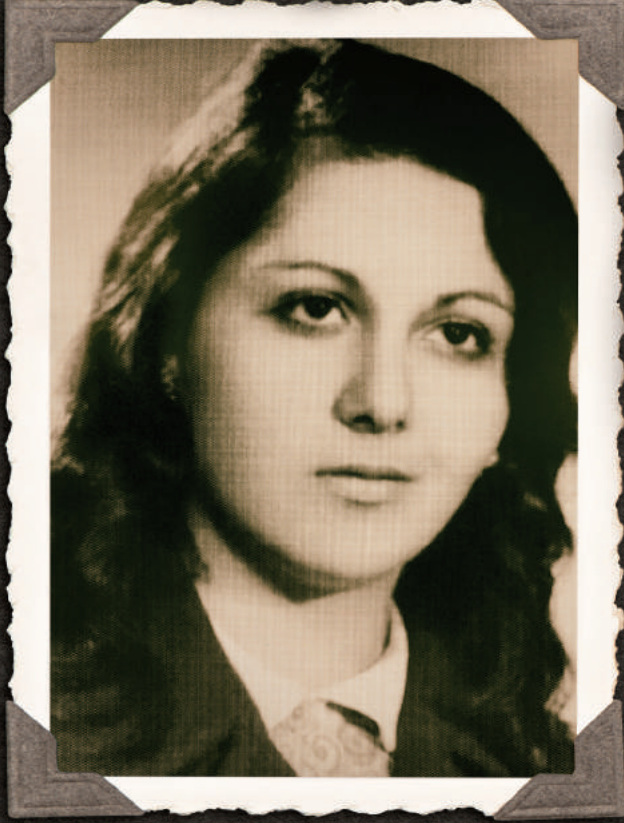
Darülaceze Sanatçı Yaşam Evi'nde Mutluluğu Yeniden Yakalamak Çok Güzel

Oğlum vefat ettikten sonra yalnız başıma kalmıştım ve gerçekten çok zor şeyler yaşadım. Eşyalarımı satmak zorunda kaldım. Televizyon izlerken haberlerde, İstanbul Büyükşehir Belediyesi Sağlık Daire Başkanlığı Darülaceze Müdürlüğü bünyesinde Sanatçı Yaşam Evi'nin açıldığını duydum ve arkadaşım ile bu müesseseye başvurma kararı aldım. Arkadaşım ile Darülaceze Müdürlüğü'ne geldik. Sosyal yaşam alanlarını ve buradaki düzeni gördük. Her şey çok güzeldi ve büyük şaşkınlık yaşadım. Burada çok rahatım ve buradan memnunum. Buraya ilk yerleşenlerdenim. Burası olmazsa ne olacaktık? Darülaceze Müdürlüğü Sanatçı Yaşam Evi yavaş yavaş dolmaya başladı. Burada çok güzel bir aile olduk.

Yaşanan bunca acıdan ve çekilen onca çileden sonra burada olmak ve mutlu olabilmek çok güzel...

Allah'a şükrediyorum ki buradayım. Burası açıldı bana bir film gibi geldi.

Nilgün YILMAZ

Çocuk yaşta kaybettiği babasının ve hiç sahibi olamadığı sevginin peşine düşen, talihsiz evliliklerle büyük acılar yaşayan, çalışma hayatına atılarak onurlu bir yaşamla bugünlere gelen bir hayat...

Babam altı evlilik yapmış ve bu evliliklerin hiçbirinden çocuğu olmamış. Sadece annemle yapmış olduğu evlilikte ben dünyaya gelmişim. Babamın altmış yaşında sahip olduğu tek çocuktum ben.

Babamın Bana Olan Sevgisinden Dolayı Yatılı Okula Gidemedim

İlkokulda Devlet Parasız Yatılı Sınavlarını kazanmıştım. Şişhane’de ilkokula yatılı kaydolacaktım. Babam bana o kadar düşküdü ki, beni yatılı okula göndermemek için caddenin ortasına yattı. Anneme dedi ki: “Ya ben burada ezilirim ya da eve döneriz. Ben kızımı yatılı okula göndermek istemiyorum.”

Yatılı okulu kazandığım halde babamın bana olan düşkünlüğünden dolayı gitmedim. Babam beni Dolapdere’de bir ilkokula kayıt ettirdi. İlkokul son sınıfta, babam rahatsızlandı. Siroz hastalığı teşhisi kondu. Bu süreç acılı ve uzundu. Babacığım sürekli hastanelerdeydi. Büyük bir keder içindeydi ve onun bu halinden bizim de psikolojimiz bozulmuştu. Annem de sürekli hastanelere gider, babama bakar, çamaşır götürür, hastanedeki son günlerini güzel geçirmesi için çalışır didinir dururdu.

Babamdan Hayat Hikâyesi Gibi Öğüt

Babam, Nilgün diye seslenmezdi bana; “Gülbirim” derdi. Küçük bir evimiz ve evimizin bir odasında duvarda çalar saatimiz vardı. Son zamanlarında o küçük odada konuşurduk. Bana: “Saat dokuzu beş geçerken durursa, işte ben o zaman öleceğim. Ben öldükten sonra senin felaket zincirin başlayacak. Dua et ki ben yaşayayım; yoksa annen, senin başına türlü çoraplar örecektir”, derdi. O zamanlar ben bu sözlerle çok fazla anlam veremezdim. Babamın yıllar sonra bu sözlerle neler demek istediğini anladım.

Zorlu hastalık süreci iki senede bitmiş ve ben ilkokulu bitirerek mezun olmaya hak kazanmıştım. Arkadaşlarla birlikte diplomalarımızı almak için okula gitmiştik. Onların yanında velileri vardı, ben ise yalnız...

Babam, Diplomamı Göremese de Hediyesini Bana Ulaştırmıştı

Okulu başarıyla bitirmenin ve diplomamı almamın heyecanıyla sevinçle koşa koşa eve dönerken mahallede arkadaşlarım koşarak yanıma gelip; “Baban vefat etti”, demişlerdi. Benim için o anda her şey anlamsızlaşmıştı. Ne olduğunu anlayamamıştım aklımda sadece eve gitmek vardı ve elimde ne varsa yolda döke saça, eve doğru koşmuştum.

Eve geldiğimde, komşularımızın annemin yanında ağladıklarını evin kalabalık olduğunu gördüm. Babamın öldüğünü, arkadaşlarım söylemişti; fakat ben halâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. On iki yaşında ya var ya yoktum. Bu kadınlar ne yapıyor evimizde, diye sorular soruyor, babamın vefat ettiğini bir türlü kabullenemiyordum. Radyoyu açtım, yan komşumuz yanıma gelerek bana bir tokat attı. Bu tokatla kendime geldim.

Babam bana çok düşküdü. Son zamanlarında hastanedeyken anneme emekli maaşından bir miktar para verip, ilkokulu bitirme hediyesi olarak bana bir saat almasını istemiş. Babam vefat ettikten bir süre sonra annem bir gün yanıma gelip bir saat verdi ve “Baban hastanedeyken bu hediye senin için almamı istedi” dedi. Yıllar sonra bile düşündükçe; babamın ne kadar ince biri olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Babamın Kırkı Çıkmadan On Üç Yaşında Evlendirildim

Babamın vefatından yirmi gün geçmemişti ki annem beni evlendirmeye kalktı. Henüz on üç-on dört yaşındaydım. Üstelik babamın kırkı bile çıkmamıştı. Küçüktüm, savunmasız ve korumasızdım.

Annemin beni evlendirmek istediği adam yirmi yedi yaşındaydı. Ben ise on üç yaşındaydım ve bir çocuktum. Bunları düşündükçe; “Bir anne, kızına bunu nasıl yapar” diye halâ kendime soruyorum.

Annemin beni evlendirmek istediği adam çok iyi biriydi. Benim gönlümü yapmaya çalışıyor, bana hediyeler alıyordu. Evlendirilmek istediğim kişi; ne kadar iyi bir tutuma sahip olursa olsun, ben bir çocuktum ve benim şefkate, korunmaya, güvene, anne baba sevgisine ihtiyacım vardı.

Yaşıtlarım İp Atlarken Bana Gelinlik Giydirilmeye Çalışılıyordu!

Pencereden dışarısını izlerdim. Dışarıdaki kızlar, ip atlayıp seksek oynarken annem beni evlendirmeye çalışılıyordu. Arkadaşlarıma göre boyum uzun, yapılı güzel bir çocuktum. Bu evlilikten kurtulmak için çaresiz çocuk aklımla anneme beni evlendireceği şahsın ağzından bir mektup yazdım. Annem dışarıdayken mektubu kapı altından attım. Annemle beraber eve geldik. Annem, içeriye girdiğimizde kapı altından atılan mektubu görmüş ve okuma yazması olmadığından okumam için elime tutuşturmuştu. Mektubu ben yazmamış gibi şaşırarak elime almıştım.

Benim çocuk aklımla yazdığım mektubu anneme okudum. Mektubu onun ağzından yazmıştım. Beni evlendireceği şahıs bize geldiğinde; annem ona: “Bak oğlum bu mektup neyin nesi”, diye sormuştu. İlk eşim eline mektubu alınca gülmeye başladı. “Anne bu yazı benim değil, imza benim değil. Ben yazmadım bu mektubu” demişti ve benim hayallerim bu şekilde suya düşmüştü.

Annemle ilk eşim anlaştılar. Yaşımı büyütme için mahkemeye başvurdular. Dört yaş, yaşımı büyüttüler. Hakim: “Kızım evleniyormuşsun”, dedi. Ben de “Öyleymiş galiba” demiştim. Yaşımı, annemin imzası karşılığında, on sekiz yaşına çıkarttılar. Nikâhımız kıyıldı ve evlendik.

Küçük Yaşta Evlenmenin Talihsizliği

On dört yaşındaydım, çocuktum. Ne çamaşır yıkamayı ne yemek yapmayı bilirdim. Eşim eve koli koli erzak getirirdi. Yemek yapmayı bilmediğim için çöpe atılırdı. Evliliğimiz sürmedi tabi, bir yıl evli kalabildik. Evlendikten bir yıl sonra, eşim benim çocuk olduğumu anlayabildi.

Eşim; “Boşanalım; ama kimseye söylememelisin”, dedi. Ben de kabul ettim. Tatillere gittik, beraber gezdik, eğlendik. Bu arada boşanma işlemleri başlamıştı. Tatil dönüşü mahkemeye gittik. Hakim anlaşmalı şekilde bizi boşadı. Ertesi gün eşim bana: “Artık annenin yanında kalman gerekiyor”, dediğinde ne olduğunu anladım. Annemin evine gittiğinde annem çok sinirlenmişti ve bu olaya kayıtsız kalmadı. Eşimin ondan habersiz şekilde beni kandırarak boşamasına çok kızmış olsa da yapacak bir şey kalmamıştı.

Yüzleşme

Boşanmamızdan bir müddet sonra annemin beni bir an önce evlendirme hevesini ve ilk eşimin benimle evlenme isteğinin gerçek sebebini öğrendim. İlk eşimle evlenmeme aracı olan kadının eşimle ilişkisi vardı ve bu ilişkinin gün yüzüne çıkmaması için on üç yaşında evlendirilmişim.

Annem üç ay sonra yine beni evlendirmeye çalıştı. Akrabalarımız vasıtasıyla otuz beş yaşlarında çirkin bir adamla evlendirilmek istendim. Ben evlenmeyeceğim desem de akrabalarım; “Gençsin, güzelsin, başın belaya girmesin”, diyerek annemin aklına girdi. Ben kesinlikle olmaz dediysem de annem ısrar etti.

Baktım ki evlilik bir şart olarak dayatılıyor ve kaçış yok gibi ben de kendimce çözümler üretmeye başladım. Bizim mahalleye gelip giden bir genç vardı. Argo tabirle bana asılırdı. Ben de onu bahane ederek evlenmekten kurtulmayı düşünüyordum. Zamanla işler değişti ve benim gönlüm o gence kaydı. Tabi annem parası yok, pulu yok diyerek vermedi. Mal mülk hesabıyla amcalarım beni oğullarıyla evlendirmek istedi.

Ben de, kardeşim onlar diyerek amcalarımın oğullarını istemedim. Amcalarım da bu sebepten beni reddetti. Bir daha amcalarımı hiç görmedim. Teyzemler kendi oğullarına istedi, onlara da annem vermedi.

Gençlik...

Mahallemizdeki Gençle Kaçtım

Annem bizi aramadı, sormadı. Bir-iki ay sonra ben hastalanınca komşuların da baskısıyla bu perişanlığa sebebiyet verdiği için annem mecburen gelip bizi buldu. Annem geldiğinde beni yatakta hasta buldu. Babamın sağlığında ikinci bir gecekondu almıştık. Annem oradaki kiracıyı çıkararak bizim orada oturmamıza razı oldu. Hayatta benden başka kimsesi yoktu. Benim yanında olmamı istemişti.

Resmi Nikahla Beraber Eşimin Davranışları Değişti

Annem bizi gecekonduya yerleştirtince resmi nikâh kıymamızı istedi. Halâ nikah kıymamıştık; çünkü eşimin nüfus cüzdanı yoktu. Sebebini ise eşim şu şekilde anlatmıştı.

Eşim doğarken annesi maalesef doğum esnasında vefat etmiş. Babası iki çocukla ortada kalınca ailesi tarafından evlendirilmiş; fakat üvey anne de bu çocukları istemeyince makûs kader yaşanmış ve çocuklar sokağa terk edilmiş. Bu sebepten dolayı maalesef eşimin, nüfus cüzdanı çıkarılamamış. Annemin okuma yazması yoktu; ancak annem her işini halleder ve hiç bir işini yarım bırakmazdı. Annem, eşimin bu durumundan dolayı Sivas'a eşimin köyüne gitti. Orada babasını buldu ve nüfus işlemlerini yaparak nüfus cüzdanını çıkarttırdı. O uğraş sonunda bizim resmi nikahımız kıyıldı. Belki de annem olmasaydı ne eşimin nüfus cüzdanı çıkartılacak, ne de biz resmi olarak evlenebilecektik.

Biz resmi olarak evlendikten sonra eşimin annemle arası açıldı. Neydi sebep bilemiyorum; ama eşim değişmeye başlamıştı. Eşim anneme gidip gelmemi istemiyor, araya sürekli mesafe koyuyordu. Artık ne yapacağını şaşırmış bir vaziyetteydim. İşe giderken beni eve kilitlemeye başlamıştı. Bunların tümünü annemle görüşmeyeyim diye yapıyordu.

Mutsuzluk Hemen Baş Gösterdi

Annem şeker hastasıydı. Üzüldüğü zaman şekeri yükselir, fenalaşır, hastaneye zor yetiştirirdik. Bir gün annem eşimin bu tavırlarına üzülmüş, fenalaşmıştı. Pencereden komşuların apar topar annemi hastaneye kaldırdıklarını görmüştüm. Kapı kilitli olduğu için annemin yanına gidemedim. Akşam eşim geldiğinde annemin bu durumunu anlattım ve eşime yalvardım: “Seni oğlu gibi gördü. Müsaade et annemin yanına gideyim”, dediysem de eşim beni dinlemedi, üstüne üstlük beni dövdü.

Eşimle beş aylık evliyken bu şiddet başladı. Eşim beş aylık evli olmamıza rağmen çocuğun olmuyor diye beni darp ediyor, annemle görüşmeyeyim diye beni eve kilitleyip gidiyordu.

Annem hastanedeysen teyzemin kızı annemin ziyaretine gitmiş, annemden benim perişan durumumu öğrenmiş. Eşi de polis olduğundan eve gelip, kapıyı kırıp beni alıp evlerine götürdüler.

Bunu duyan kocam hastanede yatan annemin yanına gidip; “Kızın başka erkeğe kaçmış” diyerek hakaretlerde bulunmuş ve annem de tekrardan komaya girmişti. Her şey daha kötüye gitti.

Aylarca eşim benimle barışmak için yalvardı, yakardı. Annem de laf söz olmasın diye, barışmama razı oldu. Açıkçası yapacak başka da bir şeyi yoktu. Biz barıştıktan sonra hamile kaldım ve doğumdan üç ay sonrasında da eşim askere gitti.

Eşim askere gitmeden önce evle ilgilenir vaziyette değildi. Kahvelerde gezer, içer, gece yarıları eve gelirdi.

Eşim Askerdeyken de Çilem Bitmemişti

Eşim askerdeyken daha çok annemin yanında kalıyordum. Bir gün komşular, hep beraber sinemaya gidiyordu.

Komşularımız yıllarca beraber büyüdüğümüz insanlardı. Beni de sinemaya çağırdılar. Annem de; “Aylardır kapı dışarı çıkmıyorsun, git” dedi. Bunun üzerine ben de komşularımızla birlikte sinemaya gittim. Sinema dediğimiz de evden bozma küçük mahalle sinemasıydı. Film başlayalı on dakika olmuştu ki komşularımızdan biri gelip “Nilgün kaç eşinin kardeşi seni öldürmeye geliyor”, dedi. Zaten pis adamın biriydi. Bunu duyar duymaz ben korkudan koşarak eve gittim. Kapıları kilitledim. Kaynım kapıyı kırarak eve girdi. Annem de yan komşuya gitmiş. Sesi duyup geldiyse de bir şey yapamamış, kaynım o gece beni komaya sokuncaya kadar dövdü. Annem ve komşular elinden zor almış. Komşular toplanınca annem feryat figan gerçeği anlatabilmiş. Ancak o zaman kaynım beni kucaklayarak hastaneye götürmüş. Şişli’de hastanede üç gün komada yattım.

Hastanedeysen kaynımdan şikâyetçi oldum. Kaynım bu sebepten hapse girdi. O güne kadar bir gün gelip bana aç mısın, tok musun, diye sormamıştı; fakat namus meselesi diye beni komaya sokacak derecede dövebiliyordu !!!

Ben hastaneden çıktıktan sonra tedavim evde devam etti. O arada eşim askerden izne geldi. Ona durumu anlattığımda; “İyi yapmış eline sağlık”, dedi. O zaman benim için kafamda her şey bitmişti.

Çalışma Hayatına Atıldıktan Sonra Kimse Beni Ezemedi

Eşimin bu tavrından sonra boşanmaya karar verdim ve boşandım. Annem de artık bir şey diyemez haldeydi. Artık çocuğumla annemin yanında yaşamaya başlamıştım. Mecbur çalışmak zorundaydım. Hayatımızı idame ettirebilmek, çocuğuma bakabilmek için çalışmam gerekiyordu. Bir avukat yanında çalışma hayatına atıldım. Çalışmadan hayat devam etmiyor. Kargo şirketi, poliklinik birçok değişik iş yeri... Ben kendi başıma çalışmaya başladıktan sonra artık kimseye kendimi ezdirmedim. Kimseye kendimi dövdürtmedim.

Poliklinikte tam on yıl çalıştım. Sahipleri çok iyi insanlardı. Kendileri de doktordu. Acıbadem'deydi. Fakir hastalar geldiğinde doktorumuz hem muayenesini yapar, muayeneden para almaz, hem de cebine reçete parası koyardı. Böyle iyi insanlardı. Ben rahatsızlanınca artık çalışacak durumum kalmamıştı. Poliklinikteki işimden ayrılmak zorunda kaldım. İşten ayrılınca Acıbadem'de oturacak mad-di gücümü de kaybettim.

Kurtköy'de Kimseye Muhtaç Olmadan Kendi Yağımda Kavruldu

Acıbadem'den Kurtköy tarafına taşındım. Senelerce orda kendi yağımda kavruldu. Kıt kanaat de olsa kimseye muhtaç olmadan yaşadım. Kredi kartı kullanmadım. Varsa yedim, yoksa yemedim.

Bir kış günü çay yaptım. Mutfaktan salona götürürken ayağım takıldı ve çay ayağıma döküldü. Ömrümde hiç canım bu kadar yanmamıştı. Ayağımdan çorapları patikleri çıkardım, ayağımın durumu çok kötüydü. Kapıcı beni severdi. Hemen ona haber verdim. Beni hemen hastaneye götürdü. Orada tedavim başladı. Tedavi için gittim, geldim. Ama gün geçtikçe ayağımın durumu kötü oldu. Nerdeyse ayağım da elma büyüklüğünde bir çukur oluşmuştu. Oradan oraya ayağım iyileşsin diye dolaşıp duruyordum. İşin kötüsü doktor doktor gezerken ayağımda koca bir sargı vardı.

Sağlık Harcamalarım Nedeniyle Bütün Maddi Dengem Altüst Oldu

Kış günü ayağım üşüyordu. Artık kendime kırk dört numara erkek ayakkabısı aldım, valizin demirini de baston yaparak tedaviye gidip geliyordum. Her gittiğim doktor farklı ilaçlar veriyordu. Bazı ilaçları maalesef Sosyal Güvenlik Kurumu karşılamıyordu. Mecburen kredi kartıyla ilaçlarımı almak zorunda kalmıştım. Ödeyemez hale gelince asgarisini ödemeye başladım. Artık bütün dengeler bozulmuştu. Gırtlığıma kadar borca batmıştım. Zaten kıt kanaat geçiniyordum. Bir de üstüne bunlar olunca kaldıracak, ödeyecek gücüm kalmadı.

O dönemde seçim çalışmaları başlamıştı. Pendik Belediye Başkanımız seçim çalışmaları sebebiyle bizim sitemize de gelmişti. Yöneticimiz mağduriyetimden bahsedince, benim yanıma gelerek beni belediyeye çağırdı. Belediye gidip durumumu anlattım. Sağ olsun belediye başkanımız sayesinde, evime haciz gelecekken bir hayırsever vasıtasıyla borcum ödendi ve ben hacizden kurtulmuş oldum.

Kızlar, Annelerinin Kaderlerini Yaşarmış

Kızım babasız büyümenin getirdiği psikolojik problemlerle boğuşarak büyüdü. O da evliliğinde mutlu olamamıştı. Evliliğimizde aynı kaderi yaşadık. Ben nasıl annemin istemediği biriyle evlendiysem, kızım da benim istemediğim biriyle evlendi ve mutsuz oldu. Kızımın iki çocuğu vardı. On dört-on beş yıl evli kaldı fakat o da benim gibi ayrıldı.

Kızım Benim Yaşadıklarımı Yaşamamın Diye Tekrar Evlenmedim

Tekrardan evlenebilirdim. Evlenmemek belki de benim en büyük hatamdı; fakat kızımın olması sebebiyle korktum. Evleneceğim insan kızıma nasıl davranır, kızım benim yaşadıklarımı yaşar mı dedim ve evlenemedim.

Kızım boşandıktan sonra benimle kalmak istedi. Ben zaten kıt kanaat geçiniyordum. Borç batağından daha yeni kurtulmuştum. Bununla birlikte kızım benim her şeyimdi. Onun da isteğiyle aynı sitede daha büyük bir daireye taşındık. Kızımın iki çocuğu vardı.

Yeni taşındığımız dairede kızımın çocuklarıyla birlikte dört kişilik bir nüfusa sahiptik. Geçinemez haldeydik. Kızımdan bana destek olmasını istedim; fakat o gün kendisinin kızlarıyla başka bir ev tutup ayrılmak istediğini öğrenince, kararımı verdim. Evimdeki bilgisayarımı sattım ve borçlarımı ödedim.

Hayatımdaki Onca Zorluktan Sonra Darülaceze'nin Hizmetleri Benim İçin Büyük Bir Nimet Oldu

İnönü Mahallesi'nde bir kız arkadaşım vardı. Onun vasıtasıyla Darülaceze'nin nasıl bir yer olduğunu öğrenmiştim. Bu sıkıntılı durumdan sonra gelip, buraya başvurumu yaptım. Bir hafta sonra evime kontrole geldiler. Ben zaten çaresizdim artık kendimce son noktadaydım. Buraya kabul edildim.

Evimde eşya ne varsa dağıttım ihtiyacı olanlara, kızıma haber verdim. Evde bir tek onun eşyaları kalmıştı. Faturaları kapayıp, ay başına kadar ev kirasını ödeyip buraya geldim.

Hayatımda yaşadığım onca zorluktan sonra burası benim için bir nimet oldu. Buraya kabul edilmemle birlikte bir yıl kadar Güven Sitesi'nde kaldım. Darülaceze'ye geldikten sonra Darülaceze'nin kendi öz bakımını yapabilen sakinlerinin kaldığı Yaşam Evleri ile tanıştım. Yaşam Evleri'ne başvuru yaptım ve bu evlerde kalmaya uygun bulundum.

Allah Darülaceze Müdürlüğü'nü Kurandan da, Yaşatandan da Razi Olsun

Yaşam Evi'nde bana eşyalı bir daire verdiler ve birkaç sakinle birlikte kalmaya başladım. Evimizin temizliği, teknik işleri, kirası kurumumuz tarafından karşılanıyor. Rahatsızlandığımız zaman kurumdan araçla alınıp doktora götürülüyoruz. Burada olmaktan çok mutluyum.

Buraya geldikten sonra kızım ve diğer akrabalarım beni aramaz sormaz oldu; çünkü utanıyorlar Darülaceze'de kaldığımdan. Darülaceze benim için utanç değil, onur kaynağıdır. Ben burada sevgiyi gördüm, saygıyı gördüm.

Allah burayı var edenden de, kurandan da, yaşatandan da razı olsun. Çok param olsa buraya bağışlamayı düşünürüm.

Sevgili Gençler; Kalıcı Olan Sevgi, Gençlik Değil!

Gençlere tavsiyem; siz de bir gün yaşlanacaksınız. Kalıcı olan sevgi, gençlik değil. İçinizdeki sevgiyi saklamadan tam olarak sevdiklerinize gösterin. Çevrenizdekilere verdiğiniz sevgi, zamanla büyüyerek sevgi, güven ve fedakarlık olarak size dönecektir. Aileler de sevgiyi aile içinde sunmalılar. Ailesinde sevgi bulamayan mutlu da olamıyor.

Sabri ÇEVİK

Para tutkusundan, kazanma hırsından ve gösteriştan uzak, eşine ve arkadaşına adanmış mütevazı bir hayatın öyküsü...

2 Haziran 1937 Balıkesir Susurluk'ta doğdum. 1944 yılında ilkokula başladım ve 1949'da ilkokulu bitirdim. İlkokul diplomaları o zamanlar farklıydı. Gazete büyüklüğünde diplomayla mezun oluyordunuz. Balıkesir Susurluk'ta Boraks madeni çıkartılıyordu. Babam da 1950 senesinde Boraks madeninde çalışıyordu. Madenin işletmeciliğini İngilizler yapıyordu. Varlıklı bir aile sayılırdık. Babamın 180 baş hayvanı vardı.

On Beş Yaşında Madende Çalışmaya Başlayarak İş Hayatına Atıldım

Babam hayvanlara bakan bakıcı ve çobanlara maaş vermek için madende çalışıyordu. 1952 senesinde ben de on beş yaşındayken madende çalışmaya başladım. Madenden beyaz taşlar çıkıyordu. 90 metre yerin altından çıkarttığımız taşlar İngiltere'ye gidiyordu. Günlük 116 kuruş yevmiye alıyordum. Cumartesi dahil haftanın altı günü bu madende çalışıyorduk. 1954 yılına kadar madende çalıştım.

Madencilik sektöründe sendika ve sigorta hakları yeni çıkmıştı. Madenden ayrıldım. Komşumuzun küçük bir kahvehanesi vardı, komşunun yanında kahvede çalışmaya başladım. Bir yıl boyunca komşumuzun yanında çalıştım ve kahve işlerinde ona destek oldum. Kahve işlerini öğrendiğimi gören babam; işletmesini yapmam amacıyla bizim arazi üzerine kahvehane yaptı. 1958 yılına kadar bu kahveyi işlettim ve askere gidince, kahvehaneyi kardeşlerime bıraktım.

Askerlikte Hava Değişimi İçin Verilen İzinleri, İzmir’de Çalışarak Kullandım

Askerliğim biraz karışık geçti. Bölükte otuz er Asya Gribi’ne yakalandık. Heyete soktular. Bana dört ay hava değişimi verdiler. Memlekete geri gitmeye utandım. Evime gitmek istemedim. İzmir’e amcamın yanına gittim. Amcama askerden hava değişimi verdiklerini söylemedim.

İzmir’de Ege Oteli’nde katip olarak çalıştım. Ailem, bölüğümüne para ve mektup yollamış, hepsi eve geri dönmüş. Bana ulaşamadılar. Beni çok merak etmişler, askerden kaçtığımı düşünmüşler. Amcam ailemin yanına gezmeye gidince benim askere gittiğimi öğrenmiş. İzmir’e geri döndüğünde beni karşısına alıp şöyle demişti: “Sen askerden kaçmışsın oğlum, herkes seni arıyor.” Ben de evraklarımı gösterdim eve gitmeye utandığımı söyledim. Amcam; “Daha önce bana neden söylemedin”, diye sormuştu. Amcam benim sorumluluğumu alamadı ve memlekete annemlerin yanına beni geri götürdü. Dört ay bittikten sonra tekrar askerliğe dönünce altı ay daha hava değişimi verdiler. Toplamda altı ay askerlik yaptım.

Askerden dönünce kahveyi işletmeye devam ettim. 1960 ihtilali oldu. Kahvemde radyo dinlerken ihtilali babama haber verdim. Komşularla hep beraber dinledik. Karışık zamanlardı.

Yirmi Bir Yıl Etiler Maslak’ta Direksiyon Dersi Verdim

Kahvehanemizdeki işi bırakıp Susurluk merkezde çalışmaya gittim. Susurluk’ta bir-iki yıl otelde çalıştım. Babam hayvanları sattı. İstanbul’da Süt-lüce’de dayımın yanına geldim. Çağlayan’da amcalarım oturuyordu. Amcamların Etiler’de eğitim sahaları vardı. Onlar beni yanlarına aldılar ve bana direksiyon dersi vererek öğrenmemi sağladılar. Yirmi bir yıl Etiler Maslak’ta direksiyon dersi verdim.

Eşim, Sanat Camiasında Tanınan, Yetenekli Bir Heykeltıraştı

Ankara’da 1986 yılında, gazeteci tanıdıklarımız vasıtasıyla elli iki yaşında heykeltıraşlık yapan bir hanımefendiyle evlendim. Benden üç yaş büyüktü. Altı buçuk yıl evli kaldık. Kanlıca’da oturduk. 1992 yılında vefat etti. Kanlıca’da bir yıl tek başıma oturdum. Babadan kalan araziler ve kiralarla geçindim.

Altı Buçuk Yıl, Yatalak Hasta Olan Arkadaşımla Bakımını Yaptım

Eşim vefat etmeden önce sergi açmıştı. İyi bir sanatçıydı ve sergide yirmi dört eseri satılmıştı. Kancela'dan sonra Tepebaşı'na taşındım bir yandan çalışıyor bir yandan ihtiyaçlarımı karşılamak için uğraşıyordum. Tepebaşı'nda olmadı, tutunamadım, Kasımpaşa'da arkadaşımın yanına geçtim. Arkadaşım çok hastalanmıştı ve o hastalık sürecinde onu yalnız bırakamadım, çalışmayı bir kenara bıraktım ve onunla ilgilenmeye başladım. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nden bir yetkiliye ulaştım. Yetkiliye arkadaşımın durumunu anlattım ve o kişi arkadaşım ile ilgilendi. Arkadaşımın bilgilerini ona verdim. Aradan bir zaman geçti; İstanbul Büyükşehir Belediyesi yetkilileri, evi aradılar ve arkadaşımı gelip aldılar. Doktor muayenesi yaptırdılar ve arkadaşımı hastaneye yatırdılar. Uzun tedavi süreçleri oldu. Altı buçuk yıl arkadaşıma ben baktım. Bir yandan da hastalık süresince arkadaşımın yakınlarına ulaşmaya çalıştım. Arkadaşımın soyadı ile aynı soyadı taşıyan kişilerin telefon numaralarını buldum. Gizlice dışarıdan onları aradım.

Arkadaşımı Kaybettikten Sonra, Tekrardan Çalışmaya Başladım

Zonguldak'tan birileri geldi. Ben arkadaşımın yakınları geldiği için çok sevinmişim. Arkadaşımın adını verdim ve tanıyor musunuz, diye sordum. Gelen yabancı: "Amcası oluyorum", dedi. Arkadaşımın yakalandığı bu zorlu hastalık döneminde yakınlarından destek alması, tedavisine olumlu etkide bulunacaktı. Arkadaşımın yakınlarını aldım eve getirdim. O gece kendi aralarında uzun uzun konuştular. Ertesi gün giderken bana telefonlarını bıraktılar: "Herhangi bir durumda bize ulaşın", dediler. İstanbul'da oturan oğulları varmış. Arkadaşımı alıp Zonguldak'a götürdüler. Altı ay sonra geri geldiler ve evi satacaklarını söylediler. Arkadaşım zaten Zonguldak'ta ölmüş.

Kurtuluş'ta bir arkadaşım vardı. Bekâr evinde kalıyordu onun yanına geçtim. Kendisi varlıklıydı ve çokça kiracısı vardı. Bana, "Kiracılarımın ödeme takiplerini sen yap", dedi. Ben de ödeme takiplerini yapmak, ödemeleri almak için bu iş teklifini kabul ettim.

Darülaceze’de Sağlığım Düzenli Takip Ediliyor, Kendimi Güvende Hissediyorum

Zaman hızlı geçti. Yaşlılıkta insan, gençliğindeki gibi olmuyor; tek başınalık, tek başına kaldırılamayacak bir yalnızlığa dönüşüyor. Yaşlanınca ve kimsem de olmadığı için Darülaceze’ye müracaat ettim. “Burası çok güzel”, dedim. Bir iki gün kalıp giderim diye düşünüyordum. İlaç istediğim zaman veriyorlar. Kalp hastalığım yok. Şeker hastalığım yok, şükür. Soğuğu çok seviyorum. Yazıyı gördüm mü okurum. Okumayı, yürümeyi dışarıda oturmayı çok seviyorum. Çiçekler, evcil hayvanlar benim hobim ve bunlara zaman ayırarak burada mutlu oluyorum. Sağlığımın düzenli kontrolü ve buradaki sosyal olanaklar itibariyle burası benim için çok iyi bir yuva. Bu yuvada mutluyum.

Gençlere Şu Mesajı Verebilirim

Hayatta hep dürüst olmak lazım. Sonu nasıl biterse bitsin; dürüst olmak lazım. Kimseyi kırmamak lazım. Gençlerimiz sevgiye saygıya değer versin. Sevgi ve saygının olmadığı yerde ne huzur ne mutluluk ne sağlık ne de düzen olur. Hiçbiri olmaz.

Selnur KARA

Bağdat Caddesi'nde büyümüş, pek çok meslek dalında çalışarak bir evlat yetiştirmiş, annesine ve kayınvalidesine bakmış; yaşadığı kısmi felç ile bütün yaşamı değişmiş ancak ümidini hiç kaybetmemiş onurlu bir hayatın hikayesi...

1967 senesinde İstanbul'da Zeynep Kamil Hastanesi'nde doğdum. Öğretmen bir anne babanın çocuğuyum. Bir ablam vardı, iki kardeşlik. Babam, Beyoğlu ilçesinde öğretmendi. Bu sebeple bir süre Avrupa Yakası'nda yaşadık. Annem, çok başarılı bir öğretmendi. Ödül alınca tayini Anadolu Yakası'na çıktı ve Erenköy İlköğretim Okulu'nu seçti, Erenköy'e taşındık. Erenköy'ün meşhur caddesi, Ethem Efendi Caddesi'nde oturduk, daha sonra da Suadiye'ye taşındık. Benim çocukluğum Bağdat Caddesi'nde geçti. Lise ikinci sınıfa kadar okudum.

Her Zaman Çalıştım, Her Zaman Aileme Destek Oldum

Liseden ayrıldıktan sonra çalışma hayatına atıldım, satış elemanlığı yaptım. Daha sonra ceza avukatının sekreterliğini yaptım. Bebek bakıcılığı yaptım. Yer döşemeciliği yaptım, aşçılık yaptım. On beş yıla yakın çalıştım. 1986 yılında eşimle çalışma hayatının içinde tanıştım. Aynı yerde çalışıyorduk ve çalıştığım yerde bir arkadaşlığımız başlamıştı. 1988 yılında evlendim. On yıl evli kaldım. Evli olduğum süre içinde kayınvalidem de felç geçirmişti, onun da bakımını yaptım. İsteyerek, gönülden bütün sağlık ihtiyaçlarına koşturuyordum. Altı yıl boyunca kötü bir dönem yaşadık ve çok şükür bugün sağlığı daha iyi...

Oğlum İstanbul Üniversitesi'nde Okuyor

On yıllık evliliğimden bir oğlum oldu. Oğlum, İstanbul Üniversitesi İtalyan Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde okuyor. Darülaceze'ye gelene kadar oğlumla birlikte yaşıyordum.

Zorlu bir hayatım oldu, pek çok engel, yalnızlık, güçlük yaşadım. Uzun süre anneme baktım.

Ablam emekli İngilizce öğretmeniydi, bugün de çalışma hayatının içinde ve bir yayınevinde çalışıyor. Ablam tempolu bir çalışma hayatına sahip olduğundan anneme ben baktım. Hastalığım nedeniyle anneme bakamayacak duruma gelince, onu bir huzurevine yerleştirdik. Annem huzurevinde doksan bir yaşında vefat etti.

2013 Yılında Geçirdiğim Kısmi Felç ile Her Şey Değişti

2013 yılına kadar annemle beraber yaşıyordum. 2013 yılında damar tıkanması sebebiyle bende "Emboli" oluştu ve beynimde oluşan pıhtı nedeniyle felç oldum. Fatih Sultan Mehmet Hastanesi'ne yatırıldım. Bu hastanede bana ilk müdahale yapıldı. Müdahalenin ardından tedavilerim de bu hastanede gerçekleşti. Tedavim bittikten sonra özel bir huzurevine yatırıldım. Bakımevindeki bütün masraflarımı arkadaşım karşıladı. Oradaki süreç bitince eve geçtim. Evde oğlum bana baktı. Oğlum okulundan geri kalmasın diye arkadaşlarım İstanbul Büyükşehir Belediyesi Sağlık Daire Başkanlığı Darülaceze Müdürlüğü'ne başvurdu. Başvurunun ardından yapılan inceleme sonucunda buraya kabul edildim.

Hayatımı Etkileyen Başarılar...

İstanbul Darülaceze Müdürlüğü'ne kabul edilmek, benim için büyük bir mutluluk kaynağı oldu. Bacağında bir yara vardı ve yaramın tedavisi çok zordu. Yedi aylık bir tedavi sürecinden sonra yaram kapanmaya başladı, burada kendime gelmeye başladım ve fizik tedavi hizmeti aldım.

Tedavim yeni bitti. Fizik tedavi süreci ne kadar zor olsa da gerek buradaki çalışanların desteği gerekse arkadaşlarımdan desteği ile bu tedavi sürecini başarıyla geçirdik ve fizik tedavi olumlu sonuçlandı. Artık az da olsa ayağa kalkıp ayakta durabiliyorum. Bunlar benim için çok ama çok önemli başarılar.

Burada Okuyarak Vaktimi Değerli Kılıyorum

Buraya gelmeden önce Kartal'da oturuyordum. Sosyal, dışa dönük bir insanım. Odamda bilgisayaram var. Sosyal çevremle bağlarımı koparmadım. Bilgisayarımdan internet üzerinden arkadaşlarımla görüşüyorum. Çok kitap okurum. Arkadaşlarıma bana kitap hediye ederler ve çok kitabım var. Bu kendimi özel hissettiğim bir zenginlik...

Boyama kitaplarım var. Kitaplarımı boyuyor, sevdiğiklerime beğendikleri sayfaları hediye ediyorum. Çevremle, insanlarla etkileşim halinde olmayı seviyorum. İnternet sayfamda resimlerimi paylaşıyorum. Sayfam üzerinden kitaplarımı da hediye ediyorum. Özel bulduğum bilgileri, söylemleri yine internet aracılığıyla çevremle paylaşıyorum.

Gençlere Şöyle Seslenebilirim

Okumanın herkese bir faydası olacağına inanıyorum. Ayrıca okumayı seven insanı ben de çok seviyorum. Hayat güzel... Ümit etmeyi ve mücadeleyi asla bırakmamak lazım. Güzel bir gelecek için azimli olmak güçlü olmak lazım.

Sezan ŞUMNU

Okul yıllarında defilelere çıkan, akordeon, gitar çalan; mutlu bir yuva, güzel bir aile sahibi olduktan sonra büyük oğlunu trafik kazasında kaybeden, fakat yaşama sevincini torunları ve maneviyatı ile hiç kaybetmeyen bir yaşam öyküsü...

1940 yılında Adapazarı'nda doğdum. Babam subaydı ve babamın mesleği dolayısıyla Türkiye'yi şehir şehir gezdik, pek çok memlekette kaldık. Ayrıca hem Türkiye'de hem de Avrupa'da pek çok merkezi gezme fırsatı bulduk. İlkokulu Eskişehir'de bitirdim. Ankara'da eğitim hayatımı tamamladım. Atatürk Kız Lisesi'nden mezun oldum. Lisede akordeon ve gitar çalardım. Ankara'nın en tanınmış hocası Kemal Erarol'dan evde özel ders alırdım. Okulda defilelere çıkardım. Ailenin tek çocuğuydum. Sonra Çorlu'ya tayin olduk. Babam kıdemli albaydı. Babamın emekli olmasıyla memleketimiz Adapazarı'na geri döndük. Yirmi bir yaşında görücü usulü ile evlendim.

Galatasaray Lisesi Mezunu, Kültürel Donanımlı Fevkalade Bir Eşle Evlendim

Adapazarı'nda köklü bir ailenin çocuğu, Galatasaray Lisesi mezunu, iyi bir eğitim almış, kültürel altyapısı zengin, naif bir beyefendi ile evlendim. O, fevkalade bir eşti. Otuz beş sene beraber yaşadık. Eşim çalıştığım kurumda yöneticilik yapıyordu. Evliliğimizden iki yavrumuz oldu. Onunla çok mutlu günler geçirdik. Allah'a çok şükür çocuklarımızda çok başarılıydılar. Rahmetli oğlum İngiltere'de okudu. Büyük oğlum da İtalya'nın Milano şehrinde eğitimini tamamladı. Çocuklarım yurt dışında tahsillerini tamamladıktan sonra yurda döndüler ve İstanbul'da güzel bir iş kurdular. Her şey güzel ilerliyordu, çocuklarımızın evlilikleri çok güzel... Çocuklar İstanbul'a yerleştikten iş ve yuva kurduktan bir zaman sonra, maalesef aile olarak talihsiz bir trafik kazası ile sarsıldık. Rahmetli evladım özel aracında bir tırla çarpıştı ve bu kazada hayatını kaybetti. Bu acı olay karşısında aile olarak yıkıldık. Daha çok gençti, sadece otuz yaşındaydı. Eşim oğlumuzu kaybettikten sonra kendini toparlayamadı ve rahatsızlandı. Sağlık sorunlarının aşılması için özel bir hastaneye yatırdık, orada cerrahi bir operasyon geçirdi, ameliyat oldu; fakat eşimi de bu ameliyat sonrasında kaybettik.

Trafik kazasında oğlumu kaybetmenin ardından onun acısına dayanamayan eşimi kaybetmek çok acıydı, kaldıramadım... Birinin değil ikisinin kederi, yası çok ağırdı. Her ikisini kaybetmek benim için yıkım oldu ve sonra bunalıma girdim.

Kendimi Torunlarımın Eğitimlerine Adadım, Onların Başarılarıyla Gururlandım

Hamdolsun ki Allah'a itikadım çok büyüktür. O tarifsiz acıları inancıma sarılarak atlattım. Bu sayede hayata tutundum. Oğlum ve iki kız torunum vardı ve onlar için ayakta kaldım. Torunlarım büyüdükçe onların varlığı benim için hayat kaynağı oldu. Her şey yoluna girmişken oğlum eşinden ayrıldı. Bu ayrılıktan sonra on bir yaşında olan büyük torunumu yanıma aldım. Kendimi torunlarımın eğitimine adamaya başladım.

İzmir'de ve İstanbul'da büyük torunumu okuttum. Torunum iki fakülte bitirdi. Çok da güzel bir izdivaç yaptı ve ikiz bebekleri var. Küçük torunum da özel bir üniversitenin İktisat Fakültesi'ni burslu olarak kazandı.

Huzurevi Değil Sanki Tatil Köyü

İstanbul'da Kayışdağı neresi hiç bilmiyordum; çünkü otuz beş yıllık evliliğim süresince, Bağdat Caddesi'nde oturdum. Annemler de Levent'te oturuyorlardı.

Bir gün İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Kayışdağı'ndaki Darülaceze Müdürlüğü'ne ziyarete geldim ve buradaki arkadaşlığı, yaklaşımı, hizmeti gördüm, ortamı çok beğendim. Kendi isteğimle burada yaşamaya karar verdim. Ben burayı, buradaki arkadaşlarımı ve buradaki personeli sevmiştim ve onlar da beni çok sevdiler.

Burada Namazlarımı Kılıyor, Kur'an-ı Kerim Okuyup, Hatim İndiriyorum

Allah'ıma hamdolsun ki, her şeyden çok memnunum. Torunlarım ve oğlum sık sık ziyaretime gelirler. Hiç yalnız kaldığımı hissetmem. Sonra ben ibadetime çok düşkünümdür. Buradaki sosyal faaliyetlerle çok güzel vakit geçirebildiğim gibi tesbih de çekerim, Kur'an-ı Kerim de okur ve hatim indiririm. İbadetle vakit geçiririm. Çok dışarıya çıkmam, çok gezmem. Kampüs bahçesinde yürüyüşler yaparım. Kendi kendime kaldığım zamanlar hıçkırığa hıçkırığa ağlayabilirim ya da hüznle ve huzurla hatıralara dalıp anılarıma yürüyebilirim. Her haliyle bu huzuru, rahatlığı yaşayabilmek güzel ve inanılmaz burada zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamadım.

Yeni Nesile Nasihatim Şu

Eşlerin karşılıklı saygı ve sevgisiyle evlilikte mutluluk olur. Nezaket ve kibarlık çok önemlidir. Sevginizi zarif davranışlarla, nezaketle ortaya koyun, saygınızı daima hissettirin. Bunlarla insan mutlu olur, mutluluğu bulur.

Vecihe - Bedia KAYAALP

İkinci Kolordu Komutanı bir babanın çalışkan ve her zaman birbirine destek olan iki kızının yaşam öyküsü...

Babamız Türk Silahlı Kuvvetleri'nin en başarılı subaylarından. Subay olması dolayısıyla babam; Anadolu'nun pek çok ilinde görev yaptı.

Babam, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin En Başarılı Generallerindendi

Biz babamın mesleki tayinleri sebebiyle şehir şehir Anadolu'nun her bir ilini dolaştık. Mesleğini bir işten öte yaşam tarzı olarak gören babam, meslek hayatında çok titiz ve özveriliydi. Başarılarla dolu çalışma hayatında, Türk Silahlı Kuvvetleri İkinci Kolordu Komutanlığı'na kadar yükselmiş ve bu görevi başarıyla yerine getirmişti.

Üç çocuklu bir ailenin okul hayatına devam eden iki kız kardeşi olarak ablam Bedia ve ben, İnönü Kız Lisesi'nde okuduk. O dönem İsmet İnönü Başbakanlık görevini icra ediyordu. Okulumuzun ismini de İsmet İnönü'nün Başbakanlığı münasebetiyle "İnönü" koymuşlardı.

***Babamın Mesleği Dolayısıyla
Sürekli İl ve Okul Değiştirdiğimizden
Okul Hatıralarımız Kalıcı Olmadı
(Bedia Kayaalp)***

Yerleşik olmayan bu hayatta eğitimimizi çok hızlı tamamlamışız gibi... İlkokul, orta okul ve liseye dair çok şey kalmadı aklımda... Bir ortaokuldan diğerine bir liseden ötekine nakillerle geçen eğitim sürecini İnönü Kız Lisesi'nden mezun olarak bitirdim. Lise bittikten hemen sonra evlendim. Akraba evliliği yapmışım. Bu arada Güzel Sanatlar Akademisi'nde de öğretmenliğe başlamışım. Öğretmenlik tecrübem uzun sürmedi; çünkü eşim lösemi hastalığı nedeniyle evlendikten iki yıl sonra vefat etti, bu yüzden hiç çocuğumuz da olmamıştı.

*Yirmi Beş Yıl Başarılarla Dolu Bir
Çalışma Hayatından Mütevazı,
Mutlu ve Huzurlu Bir Emekliliğe
(Vecihe Kayaalp)*

Kısa bir öğretmenlik deneyiminin ardından Galatasaray Holding'te muhasebe bölümünde işe başladım. Eniştem, Galatasaray Holding'in muhasebe müdürlüğünü yapıyordu. Onun referansı ile işe başlamıştım. Personel maaş bordrolarını hazırlıyordum. Yirmi beş yıl Galatasaray Holding'de çalıştım. Başarılı bir çalışma hayatım oldu. Müdür yardımcılığına kadar yükseldim ve sonunda Galatasaray Holding'den emekli oldum.

*Emekli Maaşım ve Babamdan Gelen
Maaşla Kimseye Muhtaç Olmadan
Yaşadık*

Nişantaşı Pangaltı'nda babamın aldığı iki buçuk katlı bir apartmanda yaşıyorduk. Eşimi kaybettikten sonra hiç evlilik yapmadım. Emekli maaşım ve babamdan gelen maaşla kendi yağımızla kavrulduk.

Babam öldüğünde üç kız kardeşlik, ben ortanca kızdım ve on beş yaşındaydım. Benden küçük olan kardeşimin adı Şahika Çelebi idi. Şahika'm hayatta ve o da bir evlilik yapmıştı. Yaptığı evlilikten biri kız diğeri erkek olmak üzere iki çocuk sahibi olmuştu. Erkek çocuğu, popüler müziğin bir zaman gençler tarafından yakinen takip edilen sevilen ismi; Bora Öztoprak.

*Kayaalp Kızları Olarak Sevgiye,
Saygıya, Güvene, Fedakârlığa
Büyük Önem Veriyoruz*

Kardeşim şimdi hasta ve kızı onun bütün ihtiyaçlarını karşılıyor, bakımını yapıyor. Biz, Kayaalp kızları olarak birbirimize çok düşkünüzdür ve birbirimizi çok severiz. Her şeyden öte sevginin bizde her zaman karşılığı vardır, sevgi dolu insanı sevmeyi, sevgi dolu insana değer vermeyi biliriz.

Darülaceze Müdürlüğü'nü Ziyaret Ettim, Sevgiyi, İlgiyi, Saygıyı Gördüğüm İçin Buraya Yerleşme Kararı Aldım

Çalışma hayatındaki başarılar, koşturmalar, işler derken zaman hızlıca aktı. Bugünleri görmek nasip oldu, çok şükür... Tavsiye üzerine Darülaceze Müdürlüğü'ne gelmiştim. Yeğenimle beraber bu kararı aldık. Rahat edeceğiniz, mutlu olacağınız bir yer dediler ve geldim. Buradaki ilgiyi, sevgiyi, terbiyeyi ve sosyal ortamı gördüm, beğendim, güvendim ve yerleştim.

Burada çok mutluyuz, pek çok sosyal aktivite oluyor ve arkadaşlarımızla güzel vakit geçiriyoruz.

Gençler; Okumak İnsanı Yüceltir

Gençler okusun, eğitime büyük önem versinler. Özverili ve liyakatle çalışsınlar, kendilerini çalıştıkları ortamda benimsetsinler, kabul ettirsinler. Biz çalışmasaydık emekli olamazdık ve emekli maaşımız olmazdı. Gençliğimizde çalışkan ve üretken olduğumuz için şu süreç bu kadar rahatız.

Yılmaz BOZKURT

Galatasaray Lisesi'ndeki burslu öğrencilikten Amerika'daki çalışma deneyimine, sürekli yeniyi arayan, yenilikçi ve üretken bir ömür...

1935 senesinde İstanbul'un Eyüp ilçesinde doğdum. Dört kız - dört erkek olmak üzere sekiz kardeşlik.

Babam Türk Silahlı Kuvvetleri personeliydi. Ordumuzda Albaylık rütbesinde görev yapıyordu. Kendi kendine yeten, mutlu şirin bir aileydik ve çocukluğum Halıcıoğlu'nda geçmişti.

Albay Olan Babamızı Kaybetmemizle Hayatımız Değişti

Bir gün babamın ölüm haberini aldım ve o haberdan sonra yaşamımız tümüyle değişti. Maddi sıkıntılar içine düştük. Albay eşi olan annem maddi sıkıntılar yüzünden gündelikçiliğe başlamıştı. Annem, İsmet İnönü'nün kayını vardı onun evinde çamaşırları yıkıyor, evin temizliğini ve alışveriş ihtiyacını karşılıyordu. Annem, titiz, yaptığı işi hakkıyla yapan ve haramdan uzak duran dürüst bir kadındı. Gündelikçiliğe gittiği varlıklı ev sahipleri, annemi çok sınımışlar, bilinçli olarak ortalığa kıymetli eşya, para bırakmışlar ve annem hiçbir zaman birine bile yaklaşmamış, birine bile el sürmemiş. Annem çok dürüst, temiz bir kadındı, biz asla onun kadar dürüst olamayız. İlkeli ve değerlerini kaybetmemiş bir kadının olduğu için annem, ev sahipleri tarafından çok tutulmuş ve çevresi genişlemişti.

Kolay Bir Hayatımız Yoktu ve Annem Bizim Okumamız İçin Elinden Geleni Yaptı

Kolay bir hayatımız oldu diyemem! Dört kız dört erkek kardeşten yani sekiz kardeşten bugün hayatta olan sadece bir ablam var. Ablam, Okmeydanı Darülaceze Müdürlüğü'nde hemşireydi. Hayatını mesleğine adanmıştı. Otuz yedi yıl Okmeydanı Darülaceze kurumunda çalıştı. Annem ablamın okumasını istiyordu, ablamın okuyup yüksek bir tahsil ile çalışma hayatına atılmasını çok arzu ediyordu; ancak olmadı. Ablam liseden ayrılarak tahsil hayatını sonlandırdı.

Annem, ablamı liseyi bitiremedi diye; "Ben seni güzel yere vereceğim" telkiniyle Okmeydanı Darülaceze kurumuna hemşire olarak işe soktu. Otuz yedi yıllık çalışma hayatında ablam, başhemşireliğe kadar yükseldi. İşinde iyiydi. Darülaceze'de çalışırken evlendi ve bizden ayrıldı. Güzel bir evlilik yaptı, çocukları da oldu. Ablam hayatta ve şimdi ailesiyle birlikte Kartal- Yakacak'ta ikamet ediyor.

Benim eğitim hayatım da kesintili bir şekilde oldu. Galatasaray Lisesi'nde burslu olarak okumama rağmen hem zamanın imkansızlıkları hem benim için futbol aşkı liseden sonra eğitimime ara vermeme sebep oldu. Futbol ile tanışmam; Halıcıoğlu sokaklarında yapmış olduğumuz mahalle maçları ile başladı. On beş yaşında futbol hayatım, Hasköy'e ait amatör bir takımda başladığım kulüp oyunculuğu ile devam etti. Ne kadar futbol tutkunu olsam ve top peşinde koştur sam da profesyonel kulüplere geçiş yapamadım.

Herkes Avrupa'ya Çalışmak İçin Gitti, Ben ise Fırsatlar Ülkesi Amerika'ya...

Lise bittikten sonra çalışma hayatına atılmam gerekiyordu. Bizim zamanımızda gurbetçi göçü denilen Avrupa'ya iş göçü yaşıanıyordu. Anadolu'nun her bir köşesinden sağlıklı genç erkekler Almanya, Fransa, Belçika, İsveç gibi Avrupa ülkelerine çalışmak için göç ediyorlardı. Arkadaşlar arasında yaptığımız sohbetlerde Amerika'yı o zaman da fırsatlar ülkesi diye anıyorduk. Arkadaşlarım vasıtasıyla Amerika'ya çalışmaya gitmeye karar verdim. Arkadaşlarımın iş bulduğu kent San Diego kentiydi. San Diego, Amerika'nın Kaliforniya Eyaleti'nde bulunan Amerika Birleşik Devletleri ile Meksika sınır hattında denizciliği ve turizmi ile ünlenmiş bir kentti. Plajları o zaman da çok ünlüydü. Açıkçası sinemalardan bildiğim Amerika'ya gitmek beni çok heyecanlandırıyordu. Gemiyle gidecektik Amerika'ya ve deniz yolculuğu da beni korkutmuyor değildi. Kırk gün süren deniz yolculuğundan sonra arkadaşlarımla San Diego'ya ulaşabilmiştik.

Yurda Dönmek, Hayata Tutunmak İçin Büyük Çaba...

San Diego maceram bir buçuk yıl sürmüştü. Amerika'ya çalışmak için nice düşlerle gitmiştim; ancak bu kente alışamadım, ısınamadım, olmadı. San Diego'da kaldığım bir buçuk yıllık zaman zarfında en çok yemek konusunda sıkıntı yaşadım, beslenme problemiyle karşılaştım. Amerika'nın çalışma ortamına, yemeklerine alışamadan Amerika'yı sevmeden yurda döndüm. Aslında Amerika'da çalışmak, oraya tutunabilmek için çok çaba sarf etmiştim. Yurda dönmek için özel izinle askerliğin bir kısmını dahi Amerika'da yapmıştım. Ne askerliği bitirebildim Amerika'da ne de Amerika'ya alışabildim. Yurda döndükten sonra da hayat kolay olmadı hatta daha da zor geçti diyebilirim; askerliğimi beş yılda tamamlayabilmişim.

Üniversite ile Hayatım Düzene Girmeye Başladı

Amerika'dan geldikten sonra İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde eğitim hayatıma devam ettim. O zamanlar İktisat Fakültesi üç yıllık bir eğitim programına sahipti. Okul bittikten sonra serbest meslek yapmaya başladım. Girişimci yönüm kuvvetliydi. Farklı sektörlerde çalıştım, yatırımlar yapmayı denedim. Ticaretle uğraştım. Hayvancılık yaptım. Evim, arabam her şeyim vardı. İyi bir hayatım vardı. Eşimle okulda tanıştık. Okul bittikten sonra 1964 senesinde evlendim. Eşim muhasebecilik yapıyordu.

Beni ve Ailemi Ayakta Tutan Eşimdi

Hep amatör olarak futbol oynadım. Otuz altı yaşında oynamayı bıraktım. Amatör küme takımlarında hocalık yapmaya başladım. Bir dönem muhasebecilik yaptım. Eşim 1990'da vefat etti. Kanserdirdi. Bir kız, bir erkek olmak üzere iki çocuğum oldu. Eşim vefat edince çocuklarımla yuvamla ben ilgilendim. Maddi sıkıntılar sebebiyle kendi evimi çocuklar satınca, Beyoğlu'nda tek gözlü bir odada on üç yıl yaşadım. Arkadaşlarımla yardımlarıyla ayakta durdum. Halâ yardım ediyorlar. Baldızım destek oldu ve buraya onların sayesinde geldim.

Burada Tüm Sağlık İhtiyaçlarım Karşılıyor

2004 yılında kuruma müracaat ettim. Kuruma geldiğim gece kaçtım. Benim içkim yok, kumarım yok, dışarıda sudan çıkmış balığa döndüm. Baktım ki dışarıda yaşanacak bana göre bir hayat yok, tekrar geri geldim. Çocuklarım beni yanına çağırıyor; ama ben kimsenin yanına gitmedim. Bu sebeple çocuklarım bana ne kadar dargın olsa da Darülaceze’de mutluyum. Burada öksürsem doktorum hemşirem her şeyim var. Çocuklarımin ise bir düzeni var, onların ne düzenini bozmak istiyorum ne de bana buradaki sağlık desteğini sunabileceklerine inanıyorum. Ben burada mutluyum. On iki senedir kurumda korada şarkı söylüyorum.

Dışarıdaki hayat bir fırtına. Buraya geldim fırtına dindi. Sükût oldum. Burası benim sığınağım oldu. Mecburdum. Gelmeseydim; dışarıda ya alkolik ya da köşede dilenen bir kişi olacaktım.

Gençlere Söyleyebileceğim Çok Şey Var

Gençlere söyleyeceğim çok şey var. İnsan ayırmadan herkese hürmet gösterebilir. Gençler, sevgisinden saygısından ödün vermeden çok çalışmalı, okumalı topluma faydalı bir insan olmak için mücadele etmelidirler. Kötü yollara gitmesinler, kötü yollar karanlıktır. Kötü yola gidildi mi batarsın, çıkamazsın, gençlik mahvolur, bir ömür perişan olur. Hayatlarını düzene koyabilmeleri için iyi insanlarla birlikte olmalı. Daima doğrudan yana olsunlar; asla yalan söylemesinler, doğruyu söylemekten utanmasınlar, çekinmesinler ve okuyarak eğitimle sürekli kendilerini geliştirmeye çalışsınlar.

Ziya ÇİLESİZ

Maddi imkansızlıklardan dolayı küçük yaşlardan itibaren çalışma hayatına atılan, şehir şehir dolaşıp ekmek parası peşine düşen, yolunda gitmeyen evliliğin ardından yaralar alarak yaşama tutunmaya çalışan bir ömrün özeti...

1945'te Giresun'da doğdum. Çocukluğum Samsun'da geçti. Çiftlik Caddesi'nde oturuyorduk. Bir anneden üç erkek çocuğuz. Babamı hiç tanımadan büyüdüm. En büyük halam, babama imam nikahı ile ikinci bir evlilik daha yaptırmış. Diğer anneden de üç kız bir erkek kardeşim var. İlkokul ikinci sınıftan sonra maddi imkansızlıklardan dolayı okuma imkânım olmadı. Aslında bizim yedi hisselik bir evimiz varmış; fakat babam anneme yedi hisselik evin dört hissesini zorla sattırıp İstanbul'a yerleşecek finans sağlamış. Bu imkansızlıklar içinde babamı hiç tanımadan büyüdüm. Rahmetli annem evi geçindirmede zorlandığı için ortanca abimle okula gitmemeye karar verdik.

Askere Gidene Kadar Çeşitli İşler Yaptım, Döndüğümde İnşaatlarda Usta Olarak Çalışmaya Başladım

On dokuz yaşına kadar ayakkabıcılık yaptım. Amasya'ya askere gittim. Daha sonra Trabzon'a Rize'ye ve en son Artvin'e gittim. Askerliği bitirdikten sonra Samsun'da lunaparkta bir kavgaya karıştım. Kavga ettiğim kişiyi bıçakladım ve üç yıl ceza aldım. Cezaevinden çıktıktan sonra annem "Sen burada kalırsan başın derde girer" dedi ve ben Ankara'ya gittim. Ankara'da inşaatta üç buçuk yıl çalıştım. Eşimle Ankara'da tanıştık. Evimiz karşılıklıydı. Evde sigara içmeye çıkarken o da dışarı çıkardı. Annem rahatsızlığı nedeniyle hastanede tedavi görüyordu. Annem hastanedeyken kız kardeşimle beraber eşimi istemeye gittik. Annem hastanede tedavi sırasında vefat etti, onun ölümünden kırk gün sonra evlendim.

Elimden Her İş Geliyordu; Ama Parayı Tutmakta Zorlanıyordum

İnşaatlarda kullanılmak üzere soğuk demir işi yapıyordum. Kayınpederimle altı yıl beraber çalıştık. İlerleyen yıllarda eşimle yaşadığımız problemlerden dolayı ayrıldık. Bir tane kızım var. Eşimden ayrıldıktan sonra İstanbul'a abimin yanına geldim. Ayakkabıcılık yaptım, boş durmadım; ama parayı da tutamadım. Başka evlilik de düşünmedim. Halâ eşimi seviyorum. Resmini halâ üstümde taşıyım.

Büyük Zorluklar İçerisinde Kulübeye Benzer Küçük Bir Ev Ancak Alabildim

Oturduğum yerde sevdiğimiz bir dedemiz vardı. Bana bir oda verdi. On beş yıl bu küçük odada yaşadım. On beş yıl sonunda kaldığım binanın yanında inşaat yapılıyordu. Oradan bir kulübe aldım. Sekiz yıl da orada yaşadım. Mahalledeki ablalarımız benim kulübemi temizlerdi. İstedğim yemek varsa yaparlardı. Darülaceze’de kalmak hiç aklımdan geçmemişti.

Darülaceze Kurumu Aracılığıyla Senelerdir Görüşmediğim Kızım Görüştim

Kâğıtçı bir arkadaşımız vardı. Onu Darülaceze’ye getirdiler. Aradan zaman geçti. Bana dediler ki “Sen niye gitmiyorsun?” Arkadaşlarım benim adıma kuruma müracaat ettiler. Müracaattan sonra kurumdan gelip beni ziyaret ettiler. Müdürlüğe kabul için rapor çıkardık. Kuruma ilk çağırdıkları zaman gitmedim. Kendime çalışacak iş ayarlayamayınca tekrar kuruma ulaştım ve kurumda kalmaya başladım. Kuruma geldiğimde kızımın adresini buldular ve bana verdiler. Yanına gittim ilk söylediği; “otuz yılın hesabını ver baba”, dedi. Dedim: “Kızım otuz senenin hesabını vermek kolay değil; ama önce birbirimizi bir tanıyalım hasret giderelim. Yüzde yirmi benim hatam varsa yüzde seksen annenin hatası var. Bunları tartman gerekir”, dedim. Kızımı on yedi yaşında evlendirmişler. Altı ay evli kalmış. Sonra eşinden ayrılmış. Kızım annesiyle Yeşilyurt’ta oturuyor.

Darülaceze Müdürlüğü'nde Huzurluyum

Her taraftan darbe yedim. Şükür olsun buraya geldim. Burası benim evim. Güzel giyinmeyi severim, girişken, samimi bir insanım. Karakterim budur. Üç ay Darülaceze'nin Yaşam Evleri'nde kaldım. Böbrek yetmezliğinden rahatsızlandım ve kuruma geldim. Burada doktorum yanımda, ilacım yanımda, yemeğim yanımda istediğim zaman yatılı izin de alabiliyorum. Burada hayat çok güzel ve mutluyum.

Yaşanmış Hayat Hikayeleri 1

İstanbul Darülaceze Müdürlüğü

Kayışdağı Cad. No:211 Ataşehir • İSTANBUL

0216 528 84 00

0216 471 34 67

darulaceze@ibb.gov.tr

www.ibb.istanbul

